

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Anna

și

sărutul
francezesc

Stephanie Perkins

Anna abia așteaptă ultimul an de liceu în Atlanta, unde are o slujbă grozavă, o prietenă credincioasă și un băiat de care-i place și e pe cale de-a se îndrăgosti. Se înțelege de ce este mai puțin decât încântată când e expediată la un internat al unei școli private din Paris – asta până-l întâlnește pe Étienne St. Clair. Inteligent, cuceritor, frumos, Étienne le are pe toate... inclusiv o relație serioasă cu o fată. Dar, în Orașul Luminilor, dorințele obișnuiesc să se îndeplinească. Oare un an de apropiere cât pe-acți să devină realitate romantică va sfârși cu mult așteptatul sărut franțuzesc? Stephanie Perkins ține tensiunea romantică și atracția la intensitate maximă, într-un roman care cu siguranță o să topească inimi.

- STEPHANIE PERKINS -

STEPHANIE PERKINS

ANNA ȘI SĂRUTUL FRANȚUZESC

Traducere din limba engleză și note de CRISTINA JINGA
Titlul original: *Anna and the French Kiss*, 2010

capitolul unu

Iată tot ce știu eu despre Franța: *Madeline*¹, *Amélie*² și *Moulin Rouge*. Turnul Eiffel și Arcul de Triumf, deși habar n-am la ce folosește de fapt vreunul dintre ele. Napoleon, Maria Antoaneta și o mulțime de regi numiți Ludovic. Nu sunt sigură nici ce au făcut aceștia, dar cred că e ceva în legătură cu Revoluția franceză, care are o legătură cu Ziua Bastiliei. Muzeul de artă se numește Luvru și are forma unei piramide, iar în el sălășluiește Mona Lisa, împreună cu o femeie căreia îi lipsesc brațele. Și că sunt cafenele sau bistrouri sau cum le-or mai fi zicând la fiecare colț de stradă. Și mimi. Mâncarea se presupune a fi gustoasă, iar oamenii beau mult vin și fumează multe țigarete.

Am auzit că nu le plac americanii și nu le plac adidașii albi³.

În urmă cu vreo câteva luni, tata m-a înscris la o școală cu internat. Ghilimelele pe care le-a pus în aer practic au păcănit pe linia de telefon când a declarat că trăitul în străinătate este „o bună experiență educativă” și un „suvenir pe care îl voi prețui veșnic”. Mda. Suvenir. Și i-aș fi atras atenția că a folosit greșit cuvântul ăsta dacă n-aș fi intrat deja în panică.

De la anunțul lui, am încercat să țip, să implor, să argumentez și să plâng, dar nimic nu l-a putut convinge să

¹ *Madeline* este o serie foarte populară de cărți pentru copii scrisă de Ludwig Bernelmans, a cărei acțiune se petrece în școala catolică din Paris. Are numeroase ecranizări și adaptări pentru seriale de televiziune.

² *Amélie* (cu titlul original *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain*) este o comedie romantică din 2001, cu Audrey Tatou în rolul protagonistei. A primit numeroase premii (Cesar, BAFTA, European Films Award) și a avut cinci nominalizări la Oscar.

³ Ironie la adresa ghidurilor turistice americane care recomandă, mai în glumă, mai în serios, în special femeilor, să nu poarte teniși sau orice fel de încălțăminte sport de culoare albă, ca turiști în Paris, deoarece europenii consideră acest tip de încălțăminte e destinată sportului, nu mersului pe stradă.

se răzgândească. Și acum am o viză de studii și un pașaport nou-nouțe, fiecare declarându-mă Anna Oliphant, cetățean al Statelor Unite ale Americii. Și tot acum sunt aici, cu părinții mei – despachetându-mi bagajele într-o cameră mai mică decât valiza mea – cea mai nou elevă din ultimul an la Școala americană din Paris.

Nu că aș fi nerecunoscătoare. Adică, e *Paris*. Orașul Luminilor! Cel mai romantic oraș din lume! Nu sunt insensibilă la asta. Numai că toată treaba asta cu școala internațională cu internat e mai mult pentru el decât pentru mine. Încă de când a vândut totul și a început să scrie cărți proaste care au fost transformate în filme și mai proaste, a tot încercat să-și impresioneze prietenii importanți din New York cu cât de cult și de bogat este el.

Tatăl meu nu e cult. Dar e bogat.

Lucrurile n-au fost așa întotdeauna. Când părinții mei încă mai erau căsătoriți, făceam parte cu strictețe din clasa de mijloc inferioară. Cam pe la vremea divorțului toate urmele de decență i-au dispărut, iar visul lui de a fi următorul mare scriitor sudist a fost înlocuit de dorința de a fi următorul scriitor *publicat*. Așa că a început să scrie romanele alea cu acțiunea situată în Micul Orașel din Georgia, despre oameni care își trăiesc viața în spiritul Bunelor Valori Americane, care se îndrăgostesc și apoi contractează Boli Care Le Periclitează Viața și Mor.

Vorbesc serios.

Și pe mine mă deprimă complet, dar doamnele le înghit pe nerăsuflăte. Îi adoră cărțile tatălui meu și îi adoră puloverele cu modele împletite, îi adoră zâmbetul decolorat și bronzul portocaliu. Ele l-au transformat într-un autor foarte vândut și într-un măgar absolut.

După două din cărțile lui au fost făcute filme, și mai are și altele în producție, și de aici vin, de fapt, banii lui. Hollywood. Și, cumva, banii ăștia mulți și pseudo-prestigiul i-au luat mințile de l-au făcut să creadă că eu ar trebui să locuiesc în Franța. Un an de zile. Singură. Nu înțeleg de ce n-

a putut să mă trimită în Australia sau în Irlanda sau în oricare altă parte unde engleza să fie limba oficială. Singurul cuvânt franțuzesc pe care-l știu eu e *oui*, care înseamnă „da” și despre care n-am aflat decât de curând că se scrie *o-u-i* și nu *w-e-e⁴*.

Bine măcar că oamenii din noua mea școală vorbesc engleza. A fost înființată pentru americanii pretențioși cărora nu le place compania celorlalți copii. Vreau să spun, pe bune. Cine își trimite copilul la un internat? E așa de Hogwarts. Numai că nu are băieți vrăjitori simpatici sau dulciuri magice sau lecții de zbor.

În schimb, sunt la grămadă cu nouăzeci și nouă de alți elevi. Sunt douăzeci și cinci de elevi în tot anul meu de studii, nu șase sute, câți erau în Atlanta. Și eu studiez aceleași lucruri pe care le studiam la Clairemont High, numai că acum sunt înscrisă la franceză începători.

Oh, da. Franceză începători. Fără îndoială, cu bobocii. Sunt foarte tare.

Mama spune că trebuie să-mi alung amărăciunea, și asta repede, dar nu ea e cea care își părăsește fabuloasa ei prietenă cea mai bună, Bridgette. Sau fabuloasa ei slujbă la multiplexul de pe Royal Midtown, numărul 14.

Și tot nu-mi vine să cred că mă desparte de fratele meu, Sean, care n-are decât șapte ani și e mult prea mic să fie lăsat singur acasă după școală. Fără mine, o să fie probabil răpit de tipul ăla dubios de la capătul drumului, care are prosoape Coca-Cola murdare atârinate în ferestre. Sau Sean va mânca din greșală ceva ce conține Colorant Roșu nr. 40, și-o să i se umfle gâtul, și n-o să fie nimeni acolo ca să-l ducă la spital. Ar putea chiar să moară. Și pariez că n-or să mă lase să zbor până acasă la înmormântarea lui și că va trebui să vizitez cimitirul singură, peste un an, iar tata o să aleagă vreun oribil îngeraș de granit ca să i-l pună pe mormânt.

Și sper că nu se așteaptă din partea mea ca acum să mă înscriu la admitere la vreun colegiu de prin Rusia sau

⁴ *Wee* (eng.) înseamnă a face pipi.

România. Visul meu e să studiez teoria filmului în California. Vreau să fiu primul mare critic de film femeie al națiunii noastre. Într-o bună zi o să ajung invitată la fiecare festival și o să am o rubrică permanentă într-un ziar important și o emisiune de televiziune mișto și un website incredibil de popular. Până acum nu am decât website-ul, și nu e popular. Încă.

Mai trebuie doar să lucrez un pic la el, asta-i tot.

— Anna, e timpul.

— Ce?

Mi-am ridicat privirea de la aranjatul bluzelor în pătrate perfecte.

Mama se uita la mine și își învârtea ușor talismanul țeptoasă de pe lăntișorul de la gât. Tata, gătit cu un tricou polo de culoarea piersicii și pantofi de sporturi nautice albi, privea pe fereastra dormitorului meu afară. E târziu, dar pe partea cealaltă a străzii o femeie cântă cu o voce răsunătoare o arie de operă.

Părinții mei trebuie să se întoarcă la camerele lor de la hotel. Amândoi au zboruri cu avionul devreme, dimineața.

— Oh.

Strâng bluza în mâini ceva mai tare.

Tata se întoarce de la fereastră și descopăr alarmată că are ochii în lacrimi. Ceva din ideea că tatăl meu – chiar dacă e *tatăl meu* – e gata să plângă face să mi se pună un nod în gât.

— Ei, puștoaico. Bănuiesc că ești destul de mare acum.

Am încremenit. El îmi cuprinde trupul țeapăn într-o îmbrățișare de urs. Strânsoarea lui e înfricoșătoare.

— Ai grijă te tine. Învață zdravăn și fă-ți niște prieteni. Și ai grijă la hoții de buzunare, adaugă el. Uneori, lucrează câte doi.

Dau din cap în umărul lui și el îmi dă drumul. După care pleacă. Mama mai zăbovește puțin.

— O să ai un an minunat aici, zice ea. Știu eu.

Îmi mușc buza de jos, ca să nu se vadă că-mi tremură, iar ea mă ia brusc în brațe. Încerc să respir. Trag aer în piept. Număr până la trei. Dau drumul răsuflării. Pielea ei miroase a loțiune de corp cu grapefruit.

— Te sun de cum ajung acasă, zice.

Acasă. Atlanta nu mai este casa mea.

— Te iubesc, Anna.

Acum plâng.

— Și eu te iubesc. Ai grijă de Seany pentru mine.

— Bineînțeles.

— Și de Captain Jack, spun eu. Vezi să nu uite Sean să-i dea de mâncare, să-i schimbe așternutul și să-i umple sticla cu apă. Și să nu-l lași să-i dea prea multe bunătăți, fiindcă o să-l facă obez și n-o să mai poată ieși din iglu. Dar să verifici să-i dea totuși câteva pe zi, pentru că mai are încă nevoie de vitamina C și n-a vrut să bea apă când i-am pus vitamine picături...

Ea se dă înapoi de lângă mine și-mi aranjează șuvița oxigenată pe după ureche.

— Te iubesc, zice din nou.

Și apoi mama face ceva la care, nici măcar după toată hârțogăraia, și biletele de avion, și prezentările, nu m-am așteptat. Ceva care s-ar fi întâmplat, oricum, în decurs de un an, odată ce plecam la colegiu, dar la care, indiferent câte zile sau luni sau ani tânjiseam după așa ceva, tot nu sunt încă pregătită când, în sfârșit, se întâmplă.

Mama pleacă. Sunt singură.

capitolul doi

Simt cum vine, dar n-o pot opri.

PANICA.

M-au părăsit. Părinții mei chiar m-au părăsit! ÎN FRANȚA!

Între timp, Parisul e ciudat de tăcut. Chiar și cântăreața de operă s-a băgat la cutie peste noapte. *Nu pot* să mă las pradă panicii. Pereții de aici sunt mai subțiri ca leucoplastul, așa că, dacă izbucnesc, vecinii mei – noii mei colegi de clasă – or s-audă totul. O să mi se facă rău. O să vomit ciudățenia aia de vinete cu pastă de măslina pe care am mâncat-o la cină și toată lumea o să audă și n-o să mă mai invite nimeni să urmărim împreună mimii eliberându-se din cuști invizibile sau ce naiba fac oamenii ăștia în timpul lor liber.

Alerg la chiuveta cu picior ca să dau cu apă pe față, dar jetul e prea puternic și îmi împrășcă bluza, în schimb. Iar acum plâng și mai abitir, pentru că nu mi-am despachetat prosoapele, iar hainele ude îmi amintesc de plimbările cu barca la care obișnuiau să mă târască Bridgette și Matt, la Six Flags, unde apa e de culoarea aia ciudată și miroase ca vopseaua și are un miliard de miliarde de microbi și bacterii. Oh, Doamne. Dacă sunt microbi și bacterii în apă? Apa franțuzească o fi potabilă?

Jalnică. Sunt jalnică.

Câți puști de șaptesprezece ani ar face orice să plece de-acasă? Vecinii mei nu au căderi nervoase. Nu se aude niciun plâns de dincolo de pereții dormitoarelor *lor*. Înșfac o bluză de pe pat ca să mă șterg de apă și-atunci găsesc soluția. *Perna*. Mă arunc pe pat cu fața în amortizorul de sunete și plâng, și plâng.

Cineva bate la ușă.

Nu. Cu siguranță nu-i la ușa mea.

Bate iar!

— Bună! strigă o fată din hol. Bună? Ești în regulă?

Nu, nu sunt în regulă. PLEACĂ. Dar strigă din nou și sunt obligată să mă dau jos din pat și să răspund la ușă. O

blondă cu păr lung și încrețit așteaptă de partea cealaltă. E înaltă și masivă, dar nu grasă. Masivă de genul voleibalistă. Un inel în nas scânteiază ca unul cu diamant în lumina de pe hol.

— Ești în regulă? Vocea ei e blândă. Eu sunt Meredith, stau alături. Cei care tocmai au plecat erau părinții tăi?

Ochii mei umflați semnaleză afirmativ.

— Și eu am plâns în prima seară. Își înclină capul, se gândește un moment și apoi încuviințează. Vino! *Chocolat chaud*.

— Chocolat show?

De ce-aș vrea să văd un show cu ciocolată? Mama tocmai m-a abandonat și mă îngrozește ideea să plec din cameră și...

— Nu, zâmbește ea. *Chaud*. Caldă. Ciocolată caldă – pot să fac în camera mea.

Ah.

În pofida voinței mele, o urmez. Meredith mă oprește cu mâna întinsă ca un polițai la intersecție. Poartă inele pe toate degetele.

— Nu-ți uita cheia. Ușile se încuie automat în urma ta.

— Știu.

Și-mi scot lăntișorul de la gât de sub bluză, ca să-i arăt. Îmi prinsesem cheia de gât în weekendul ăsta, la seminarul de deprinderi de viață pentru noii elevi, când ne spusese că de ușor era să rămâi încuiat pe afară.

Intrăm în camera ei. Tresar. Are aceeași dimensiune imposibilă ca a mea, doi pe trei, cu aceleași minibirou, minișifonier, minifrigider, minichiuvetă și miniduș (nu și miniveceu, acelea sunt la comun, în capul holului). Dar... spre deosebire de cușca mea sterilă, fiecare centimetru pătrat de perete și tavan e acoperit cu postere, poze, ambalaje strălucitoare și fluturași viu-colorați scriși în franceză.

— De cât timp ești tu aici? întreb.

Meredith îmi întinde un șervețel și îmi suflu nasul, cu un țignal oribil ca de găscă furioasă, dar ea nu se sperie, nici nu se strâmbă.

— Am sosit ieri. Țsta e al patrulea an pentru mine aici, așa că n-a trebuit să particip la seminariile pregătitoare. Am venit singură cu avionul, așa că mi-am făcut de lucru, așteptându-mi prietenii s-apară.

Privește în jur, cu mâinile în șold, admirându-și opera. Am zărit un vraf de reviste, foarfeci și bandă adezivă pe podea și mi-am dat seama că e o operă în lucru.

— Nu-i rău, ei? Pereții albi nu-s de mine.

Mi-am rotit privirea prin cameră, cercetând totul. Am descoperit rapid că majoritatea fețelor erau ale acelorași cinci oameni: John, Paul, George, Ringo și un fotbalist pe care nu-l știam.

— Eu nu ascult decât Beatles. Prietenii fac mișto de mine, dar...

— Țsta cine-i? am arătat către fotbalist.

Era îmbrăcat în alb și roșu, și era tot numai sprâncene negre și păr negru. Arăta chiar foarte bine, de fapt.

— Cesc Făbergas. Doamne, dă niște pase incredibile. Joacă la Arsenal. Clubul de fotbal englez, știi? Nu?

Am clătinat din cap. Nu sunt la curent cu sporturile, deși poate c-ar trebui.

— Frumoase picioare, totuși.

— Știu asta, ți-e clar. Ai putea bate cuie cu coapsele alea.

În timp ce Meredith fierbea *chocolat chaud* pe plita ei, am aflat de asemenea că era în ultimul an și că juca fotbal numai vara, pentru că școala noastră nu avea asta în programă, dar obișnuia să fie printre jucătoarele selecționate pentru echipa statului Massachusetts. De acolo era ea, din Boston. Și mi-a atras atenția că aici va trebui să-i spun „football”⁵, ceea ce – dacă mă gândesc mai bine⁶ – chiar are

⁵ Americanii îl numesc *soccer*, pentru a-l deosebi de *football*, așa-numitul „fotbal american”, care seamănă mai mult cu rugby-ul.

⁶ În engleză, *foot* înseamnă picior, iar *ball*, minge.

mai mult sens. Și pare să nu se supere că o descos punându-i întrebări sau că îi cotrobăi prin lucruri.

Camera ei e uimitoare. În afară de chestiile lipite pe pereți, are o duzină de cești chinezești pline cu inele de plastic sclipitoare, și inele de argint cu chihlimbar, și inele de sticlă cu flori presate. Deja arată de parcă ar fi stat aici de ani buni.

Am încercat un inel cu un dinozaur de cauciuc atașat. T-Rex scoate lumini roșii, galbene și albastre când îl strângi.

— Aș vrea să am și eu o cameră ca asta.

Adevărul e că mi-ar plăcea, deși sunt prea fanatică în privința ordinii ca să am ceva de genul ăsta pentru mine. Mie îmi trebuie pereți curați, un birou liber și totul pus la locul lui.

Meredith pare încântată de compliment.

— Țștia sunt prietenii tăi?

Am pus dinozaurul la loc în ceașcă și am arătat spre o fotografie înfiptă în rama oglinzii. E cenușie și plină de umbre, imprimată pe o hârtie groasă, lucioasă. În mod evident produsul unei ore de fotografie la școală. Patru indivizi stând în fața unui uriaș cub gol. Abundența de haine negre stilate și păr deliberat ciufulit, dezvăluie faptul că ea face parte din gașca de artă locală. Din nu știu ce motiv, sunt surprinsă. Știu că are o cameră artistică, și că are toate inelele alea pe degete și în nas, dar restul e foarte sobru – tricou lila, jeanși călcați, voce scăzută. Ar mai fi chestia cu fotbalul, dar totuși nu e băiețoasă.

Ea zâmbește larg, iar inelul din nas sclipește.

— Da. Ellie ne-a făcut poza asta, în La Défense. Țșta-i Josh, ăsta-i St. Clair, asta-s eu și asta-i Rashmi. O să-i cunoști mâine, la micul dejun. Adică, pe toți mai puțin pe Ellie. Ea a absolvit anul trecut.

Ghemul din stomac a început să mi se desfacă. Asta fusese o invitație să stau cu ea la micul dejun?

— Dar sunt sigură c-ai s-o cunoști și pe ea curând, fiindcă e iubita lui St. Clair. Acum e la Parsons⁷ Paris, la fotografie.

N-am auzit în viața mea de școala asta, dar am dat din cap de parcă m-aș fi gândit să o urmez și eu, într-o bună zi.

— E *cu adevărat* talentată.

Tonul vocii ei sugera altceva, dar n-am insistat.

— Și Josh și Rashmi sunt împreună, a adăugat ea.

Aha. Meredith trebuie să fie singură.

Din nefericire, mă puteam vâri în aceeași categorie. Acasă, mă văzusem cu prietenul meu Matt cinci luni. Era înăltuț și simpăticuț și avea un păr acceptabil-uț. Era una dintre acele situații „Dacă tot nu e nimeni mai bun în jur, n-ai vrea s-o facem?”. Tot ce făcuserăm vreodată fuse să ne sărutăm și nici măcar asta nu fuse grozav. Prea multă salivă. Mereu trebuia să-mi șterg bărbia.

O rupseserăm când aflasem despre Franța, dar nu fuse mare scofală. Nu plânsesem, nu-i trimisesem e-mailuri lacrimogene și nu-i zgâriasem cu cheia break-ul mamei sale. Acum el iese cu Cherrie Milliken, care e la cor și are părul lucios ca în reclamele de șampon. Nici măcar nu mă deranjează.

Nu prea.

De altfel, ruptura mă eliberase ca să pot râvni la Toph, deliciosul meu coleg de muncă de la multiplex, extraordinar. Nu că nu tânjiseam după el și când eram cu Matt, și totuși. Mă făcea să mă simt vinovată. Iar lucrurile tocmai începuseră să se întâmple cu Toph – chiar începuseră – când se terminase vara. Însă Matt e singurul tip cu care am fost vreodată și nu cred că se pune. I-am spus odată că fusesem cu un tip, Stuart Thistleback, în tabăra de vară. Stuart Thistleback avea părul roșu-închis și cânta la chitară bass, și eram cu desăvârșire îndrăgostiți, dar el locuia în

⁷ Parsons Paris School of Art and Design, actualmente Paris College of Art, universitate privată din Paris, fondată în 1921 sub patronajul Statelor Unite.

Chattanooga și niciunul dintre noi nu avea carnet de șofer, încă.

Matt a știut că inventasem totul, dar a fost prea drăguț s-o spună.

Tocmai vreau s-o întreb pe Meredith ce cursuri face, când telefonul ei ciripește primele măsuri din *Strawberry Fields Forever*. Ea își dă ochii peste cap și răspunde:

— Mamă, e miezul nopții aici. Șase ore diferență, ții minte?

Arunc o privire spre ceasul ei deșteptător, în forma unui submarini galben, și descopăr surprinsă că are dreptate. Îmi pun cana de *chocolat chaud*, goală de mult, pe dulapul ei.

— Ar trebui s-o șterg, îi șoptesc. Scuze c-am stat atât.

— Stai un pic. Meredith acoperă telefonul cu palma. Mă bucur că te-am cunoscut. Ne vedem la micul dejun?

— Da. Ne vedem.

Încerc să spun asta degajat, dar sunt atât de entuziasmată că ies în zbor din camera ei și mă ciocnesc imediat de un perete.

Vaai. Nu de un perete. De un băiat.

— Uf.

Se dă înapoi, clătinându-se.

— Scuze! Îmi pare rău, n-am știut că erai aici.

El clatină din cap, puțin amețit. Primul lucru pe care-l observ e părul lui – e primul lucru pe care-l observ la oricine. E șaten-închis și în mare dezordine, cumva și lung și scurt, în același timp. Mă gândesc la Beatles, de vreme ce tocmai i-am văzut în camera lui Meredith. E păr de artist. Păr de muzician. Mă-prefac-că-nu-mi-pasă-dar-de-fapt-îmi-pasă de păr.

Frumos păr.

— Nu-i nimic, nici eu nu te-am văzut. Tu ești bine, deci?

Măi să fie. E englez.

— Ăă. Mer e în cameră?

Serios, nu știu cum vreo fată americană ar putea rezista unui accent englezesc.

Băiatul își drege glasul:

— Meredith Chevalier? O fată înaltă? Păr voluminos, creț?

Apoi se uită la mine de parc-aș fi nebună sau pe jumătate surdă, ca bunica, nana Oliphant a mea. Nana se mulțumește să zâmbească și să clatine din cap ori de câte ori o întreb „Ce dressing de salată ți-ar plăcea?” sau „Unde i-ai pus proteza lui tata-mare?”

— Scuze! Face un pas minuscul, dându-se la o parte din fața mea. Te duceai la culcare.

— Da! Meredith stă aici. Tocmai am petrecut două ore cu ea.

Îl anunț asta cu mândrie, precum fratele meu, Seany, ori de câte ori găsește ceva dezgustător în curte.

— Eu sunt Anna! Sunt nouă pe-aici!

Oh, Doamne... ce... e cu... entuziasmul ăsta înfiorător? Obrajii îmi iau foc și totul e atât de umilitor.

Băiatul frumos îmi răspunde cu un rânjel amuzat. Dinții lui sunt minunați – drepți la bază și încovoiați spre vârf, cei de sus trecând un pic peste cei de jos. Sunt mare fan al zâmbetelor ca ăsta, dată fiind lipsa mea de ortodonție. Am o strungăreață de mărimea unui bob de strugure.

— Étienne, zice el. Eu stau un etaj mai sus.

— Eu stau aici.

Arăt prostește spre camera mea, în timp ce mintea mi se învârtește: nume franțuzesc, accent englezesc, școală americană. Anna confuză.

El bate de două ori în ușa lui Meredith.

— Bine. Atunci, o să ne mai vedem, Anna.

Eh-t-yen îmi rostise numele așa: *Ah-na*. Inima mea făcea bum-bum-bum în piept.

Meredith deschide ușa.

— St. Clair! țipă ea.

Era tot cu telefonul la ureche. Au râs amândoi și s-au îmbrățișat, vorbind unul cu celălalt.

— Intră! Cum a fost zborul tău? Când ai ajuns aici? L-ai întâlnit pe Josh? Mamă, trebuie să închid.

Telefonul și ușa lui Meredith s-au închis simultan.

Am băjbăit după cheia de la gât. Două fete în halate de baie roz, asemănătoare, trec țăntoșe prin spatele meu, chicotind și vorbind în șoaptă. Un grup de băieți, în capătul celălalt al holului, chiuie și fluieră. Râsul lui Meredith și al prietenului ei trece prin pereții subțiri. Mi se strânge inima și am din nou stomacul ghem.

Sunt încă fata nouă. Sunt încă singură.

capitolul trei

În dimineța următoare, mă gândesc dacă să trec pe la Meredith, dar îmi pierd curajul și o pornesc singură spre micul dejun. Cel puțin știu unde e cantina (Ziua a Doua: Seminariile de Pregătire pentru Viață). Verific de două ori cartela de masă și îmi deschid umbrela cu Hello Kitty. Plouă mărunț. Vremii nu-i pasă nici cât negru sub unghie că e prima mea zi de școală.

Traversez strada cu un grup de elevi puși pe flecăreală. Nu mă bagă în seamă, dar ocolim împreună bălțile. Un automobil, destul de mic ca să fie o jucărie de-a fratelui meu, trece șuierând și o stropește pe o fată pe ochelari. Ea înjură, iar prietenele ei râd de ea.

Rămân în urmă.

Orașul e gri-perlă. Cerul acoperit și clădirile de piatră împrăștié aceeași eleganță rece, dar înaintea mea, Panteonul sclipéște. Domul său masiv și coloanele impresionante se ridică dominând acoperișurile din jur. De fiecare dată când îl văd, mi-e greu să-mi mai dezlipesc ochii. E ca și cum ar fi fost furat din Roma antică sau, cel puțin, de pe Dealul Capitoliului. Nicidecum ceva ce-aș putea vedea pe fereastra unei săli de clasă.

Nu știu la ce e folosit, dar presupun că o să-mi spună cineva, curând.

Cartierul meu e vestitul Quartier Latin sau Arondissementul cinci. Potrivit dicționarului meu de buzunar, asta înseamnă sector, iar clădirile din *arrondissement*-ul meu sunt lipite una de cealaltă, curbându-se la colțuri cu somptuozitatea torturilor de nuntă. Trotuarele sunt pline de elevi și turiști și au șiruri de bănci identice și lampadare ornate, copaci frunzoși încercuiți de garduri metalice, catedrale gotice și minuscule restaurante unde servesc clătite, standuri cu cărți poștale ilustrate și balcoane cu înflorituri de fier forjat.

Dacă ar fi o vacanță, sunt sigură că aș fi fermecată. Aș cumpăra un breloc cu Turnul Eiffel, aș face fotografii cu

pietrele de caldarâm și aș comanda o porție de *escargot*. Dar nu sunt în vacanță. Sunt aici să locuiesc și mă simt mică.

Clădirea principală a Școlii americane e doar la două minute de mers pe jos de Résidence Lambert, unde sunt dormitoarele liceenilor. Intrarea se face printr-o arcadă măreață, situată ceva mai departe de stradă, într-o curte cu arbori bine tunși. Mușcatele și iedera atârnă din cadrele ferestrelor la fiecare etaj și capete de lei maiestuoase sunt sculptate în centrul ușilor verde-întunecat, care sunt de trei ori mai înalte ca mine. De fiecare parte a ușilor atârnă un steag în roșu, alb și albastru – unul american, celălalt francez.

Arată ca într-un decor de film. *Mica prințesă*, dacă acțiunea ar fi avut loc în Paris. Cum poate exista de-adevăratelea o asemenea școală? Și cum e posibil ca eu să fiu înscrisă la ea? Tata trebuie să fie sărit de pe fix dacă-și închipuie că m-aș putea adapta aici. Mă lupt să-mi închid umbrela și împing într-una dintre ușile grele de lemn cu fundul, când un tip din ciclul pregător cu părul *faux-surfer* se ciocnește de mine. Se lovește de umbrela mea și apoi îmi aruncă o privire dușmănoasă de parcă (A) e vina mea că el are răbdarea unui țânc în premergător și (B) n-ar fi fost deja murat de ploaie.

Două puncte minus pentru Paris. N-ai decât să te bosumfli, Pre-Boy.

Tavanul e imposibil de înalt, picurând cu candelabre și pictat cu fresce reprezentând nimfe cochete și satiri senzuali. Miroase vag a produse de curățat cu portocale și a markere de scris pe tabla albă. Urmez scârțâitul tălpilor de cauciuc spre cantină. Sub picioarele noastre e un mozaic de marmură cu vrăbii înlănțuite. Fixat pe perete, în capătul îndepărtat al holului, e un orologiu aurit care bate orele cu dangăt de clopot.

Întreaga școală te intimidează și te impresionează. Ar trebui rezervată elevilor cu gardă de corp personală și ponei

Shetland, nu pentru cineva care-și cumpără majoritatea hainelor de la complexul Target.

Chiar dacă am văzut-o când am făcut turul școlii, cantina mă țintuiește în loc. Obișnuiam să-mi iau prânzul într-o sală de sport convertită care trăsnea a înălbitor și a suspensoare. Avea mese lungi cu bănci atașate de ele, și pahare de carton cu paie de plastic. Doamnele cu bonete care manevrau casele de marcat serveau pizza congelată, cartofi prăjiți congelați și fripturi congelate, iar pompele de apă minerală și automatele îmi furnizau restul așa-zisei mele hrane.

Dar asta! Era un restaurant în toată puterea cuvântului.

Spre deosebire de opulența încărcată de istorie a holului de la intrare, cantina e luminoasă și modernă. E înțesată cu mese rotunde de nuiete și cu plante ce se revarsă din coșuri suspendate. Pereții sunt de culoarea mandarinelor și a limelor, iar un franțuz sclivisit cu un coif de bucătar-șef servește o mare varietate de mâncare ce arată suspect de proaspătă. Sunt mai multe vitrine cu sticle de băuturi, dar în loc de Cola cu mult zahăr și multă cofeină, sunt umplute cu sucuri de fructe și vreo zece tipuri de apă minerală. Există chiar și o masă pregătită cu cafea. *Cafea*. Cunosc vreo câțiva elevi leșinați după Starbucks de la Clairemont care ar face orice pentru cafea în școală.

Scaunele sunt deja ocupate cu lume care sporovăiește cu prietenii peste strigătele personalului de deservire și zdroncănitul vaselor (porțelan adevărat, nu plastic). Zăbovesc puțin în ușa. Elevii trec pe lângă mine, răspândindu-se în toate direcțiile. Simt o strângere de inimă. Să găsesc o masă ori să-mi iau ceva de mâncare întâi? Și cum naiba ar trebui să comand, când meniul e în ciudățenia *de franceză*?

Tresar când o voce îmi strigă numele. Oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog...

Trec repede cu privirea peste mulțime și descopăr o mână cu cinci degete cu inele fluturând din partea cealaltă a sălii. Meredith îmi arată un scaun liber la masa ei și eu îmi croiesc

drum până acolo, recunoscătoare și aproape dureros de ușurată.

— M-am gândit să bat la tine la ușă, ca să venim împreună, dar nu știam dacă obișnuiești să dormi până târziu, îmi spune ea, iar sprâncenele i se adună cu îngrijorare. Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat. Pari atât de pierdută.

— Mulțumesc că mi-ai oprit un loc.

Îmi las lucrurile pe jos și mă așez. Mai sunt două persoane la masă și, după cum fusesem prevenită în seara trecută, compuneau grupul din fotografia de la oglinda ei. Sunt din nou fâstăcită și îmi aranjez rucsacul la picioare.

— Ea e Anna, fata de care vă vorbeam, zice Meredith.

Un tip slăbănog, cu părul scurt și nasul lung mă salută cu ceașca de cafea.

— Josh, zice el. Și Rashmi.

Face semn cu capul spre fata de lângă el, care îl ține de cealaltă mână în buzunarul de la mijloc al hanoracului lui. Rashmi are ochelari șic, cu rame albastre, și păr des și negru, revărsat pe tot spatele. Îmi acordă doar cea mai scurtă privire.

E okay. Nu-i așa de important.

— Toată lumea a venit, mai puțin St. Clair, zice Meredith. Își lungește gâtul, privind prin cantină. De regulă, întârzie.

— Întotdeauna, o corectează Josh. Întotdeauna întârzie, Îmi dreg glasul.

— Cred că l-am cunoscut aseară. Pe hol.

— Păr frumos și accent englezesc? întrebă Meredith.

— Îm. Da. Cred.

Încerc să-mi țin vocea în frâu.

Josh zâmbește cu afectare.

— Toată lumea e luuulea după St. Clair.

— Oh, mai taci, zice Meredith.

— Eu nu sunt, spune Rashmi, care se uită la mine pentru prima oară, calculând pesemne dacă eu aș putea sau nu să mă îndrăgostesc de iubitul ei.

El își eliberează mâna și scoate un suspin exagerat.

— Ei bine, eu da. I-am cerut să vină cu mine la balul de absolvire. Țasta e anul nostru, știu eu sigur.

— Școala asta are bal de absolvire? întreb eu.

— Doamne, nu! zice Rashmi. Desigur, Josh. Tu și St. Clair ați arăta chiar frumos în smochinguri asemănătoare.

— Fracuri.

Accentul englezesc ne face și pe Meredith și pe mine să tresărim puternic. Băiatul din hol. Băiatul cel frumos. Părul îi e ud de ploaie.

— Insist să avem fracuri, altminteri o să-i dau buchețelul de flori pentru corsaj lui Steve Carver, să știi.

— St. Clair!

Josh sare de pe scaunul lui și își dau unul altuia clasică îmbrățișare masculină cu două palme pe spinare.

— Fără sărut? Mi-ai zdrobit inima, colega.

— M-am gândit că ar putea s-o înfurie pe nevastă. Ea nu știe despre noi, încă.

— Nu-mi pasă, zice Rashmi, dar acum zâmbește.

O prinde bine. Ar trebui să-și pună mai des colțurile gurii mișcare.

Frumosul Băiat din Hol (ar trebui să-i spun Étienne sau St. Clair?) își lasă geanta jos și se strecoară pe scaunul rămas liber dintre Rashmi și mine.

— Anna.

E surprins să mă vadă și eu sunt la fel de uimită. Își aduce aminte de mine!

— Drăguță umbrelă. Mi-ar fi prins bine în dimineața asta.

Își trece o mână prin păr și o picătură de apă aterizează pe brațul meu gol. Îmi pierd cuvintele. Din nefericire, stomacul meu vorbește în numele lui. Băiatul face ochii mari la ghiorăit și sunt alarmată de cât de mari și de căprui sunt. De parcă ar mai fi avut nevoie de alte arme împotriva speciei feminine.

Josh probabil că are dreptate. Toate fetele din școală trebuie să fie îndrăgostite de el.

— Sună teribil. Ar trebui să hrănești chestia aia. Asta dacă nu... Se prefacă că mă examinează, apoi se apropie și șoptește: Dacă nu ești una dintre acele fete care nu mănâncă niciodată. Nu pot tolera asta, mă tem. Trebuie să-ți dau osândă pe viață la masă.

Sunt hotărâtă să vorbesc rațional în prezența lui.

— Nu știi cum să comand.

— Simplu, zise Josh. Stai la coadă. Le spui ce vrei. Primești bunătățile delicioase. Și apoi le dai cartela de masă și patru litre de sânge.

— Am auzit că au ridicat prețul la șase litre, anul ăsta, zice Rashmi.

— Și ceva măduvă, zice Frumosul Băiat din Hol, sau lobul urechii stângi.

— Eu mă refeream la meniu, mulțumesc oricum.

Fac un semn spre tabla scrisă cu cretă de deasupra unuia dintre bucătari. O mână pricepută, scrisese elegant, cursiv, meniul din dimineața asta în roz, galben și alb. În franceză.

— Nu e chiar limba mea de bază.

— Nu știi franceză? întreabă Meredith.

— Am făcut spaniola trei ani. Nu m-am gândit niciodată c-o să mă mut în Paris.

— E-n regulă, zice Meredith repede. Multă lume de aici nu vorbește franceza.

— Dar cei mai mulți, da, adaugă Josh.

— Dar cei mai mulți nu prea bine, zice Rashmi, uitându-se la el cu subînțeleș.

— Va trebui să înveți limbajul mâncării, mai întâi. Limbajul iubirii. Josh se freacă pe burtă ca un Buddha slăbănog. *Oeuf* – ou. *Pomme* – măr. *Lapin* – iepure.

— Nu-i amuzant. Rashmi îl înghiontește în braț. Nu-i de mirare că Isis te mușcă. Tâmpitule.

Arunc din nou o privire spre tablă. E tot în franceză.

— Și, hm, până atunci?

— Corect. Frumosul Băiat din Hol își împinge scaunul în spate. Hai cu mine, atunci. Nici eu n-am mâncat.

Nu pot să nu bag de seamă că mai multe fete rămân cu gura căscată la el în timp ce ne strecurăm prin mulțime. O blondă cu nasul ca un cioc și un top minuscul gângurește de îndată ce ajungem la coadă.

— *Hei*, St. Clair. Cum ți-ai petrecut vara?

— Bună, Amanda. Bine.

— Ai stat aici sau te-ai dus înapoi la *Londra*?

Se apleacă peste prietena ei, o fată scundă cu o codiță sobră la spate, și se așază în așa fel încât să-și expună la maximum decolteul.

— Am stat cu mama, în San Francisco. Tu ai avut o vacanță plăcută?

Întreabă asta politicoș, dar sunt mulțumită să aud indiferența din vocea lui.

Amanda își aruncă părul pe spate și deodată e Cherrie Milliken. Cherrie adoră să-și scuture pletele, să dea din cap și să-și învârtă părul pe după deget. Bridgette e convinsă că ea își petrece weekendurile stând în fața ventilatoarelor oscilante, prefăcându-se că e supermodel, dar eu cred că e prea ocupată să-și înmoaie buclele în cataplasmele de noroi cu papaya și alge de mare, în strădania ei fără de sfârșit de a obține luciul perfect.

— A fost *fabuloasă*. Vâști, face părul ei. Am fost în *Grecia* o lună, apoi mi-am petrecut restul verii în Manhattan. Tata are un *uluitor* apartament mansardat, care dă spre Central Park.

Fiecare *propoziție* pe care o rostește are un *cuvânt* pe care-l *accentuează*. Pufnesc încercând să-mi opresc râsul, iar Frumosul Băiat din Hol e lovit de un ciudat acces de tuse.

— Dar mi-a fost *dor* de tine. N-ai primit *e-mailurile* mele?

— Aă, nu. Probabil a fost adresa greșită. Hei! Îmi dă mie un ghiont. E aproape rândul nostru.

Se întoarce cu spatele la Amanda, iar aceasta și prietena ei schimbă o privire încruntată.

— E timpul pentru prima ta lecție. Micul dejun aici e simplu și constă în principal din specialități de pâine -

croissantele fiind cele mai faimoase, bineînțelese. Asta înseamnă fără mezeluri, fără omletă.

— Șuncă? întreb cu speranță.

— Hotărât, nu! Râde. Lecția a doua, cuvintele scrise cu creta pe tablă. Ascultă cu atenție și repetă după mine. *Granola*.

Eu îmi mijesc ochii, iar el și-i deschide larg, mimând inocența.

— Înseamnă „granola”, știi? Dar ăsta? *Yaourt*?

— Drace, habar n-am. Iaurt?

— Perfect! Zici că n-ai mai fost niciodată în Franța până acum?

— Haha. Ucigător. Haha.

El zâmbește.

— Oh, înțeleg. Mă cunoști de mai puțin de o zi și deja faci mișto de accentul meu. Ce urmează? Ai chef să te iei de cum îmi stă părul? De înălțimea mea? De pantalonii mei?

De pantaloni. Pe bune.

Franțuzul din spatele teighelei se răstește la noi. Pardon, *Chef Pierre*. Sunt puțin distrasă de Capodopera asta de Băiat Englez Francez American. Numitul băiat mă întreabă rapid:

— Iaurt cu granola și miere, ouă fierte moi sau brișă cu pere?

Habar n-am ce-i brișă.

— Iaurt, spun.

El transmite comanda noastră într-o franceză perfectă. Cel puțin, sună impecabil pentru urechile mele neobișnuite, și asta îl calmează pe *Chef Pierre*. Își pierde căutătura feroasă și amestecă granola și mierea în iaurtul meu. Presară câteva afine deasupra, înainte de a mi-l întinde.

— *Merci, Monsieur Boutin*.

Iau eu tava.

— Fără Pop-Tarts? Fără Cocoa Puffs? Sunt, cum să spun, profund ofensată.

— Pop-Tarts sunt marța, Eggo Waffles sunt miercurea, dar niciodată, niciodată nu servesc Cocoa Puffs. Va trebui să te resemnezi cu Froot Loops⁸ de vinerea.

— Știi multe despre mâncarea nesănătoasă americană, pentru un britanic.

— Suc de portocale? Grapefruit? Merișor?

Fac semn spre cel de portocale, iar el scoate două sticle din vitrină.

— Nu sunt britanic. Sunt american.

Zâmbesc.

— Vezi să nu.

— Ba sunt. Trebuie să fii american să ajungi la SAPA, nu-i așa?

— Sapa?

— Școala Americană din Paris, explică el, SAPA.

Drăguț. Tata m-a trimis aici să fac agricultură.

Am ajuns la rând să plătim și sunt surprinsă de cât de repede merge coada. La vechea mea școală, totul însemna vârat în față și enervat bucătăresele, dar aici toată lumea așteaptă cu răbdare. Mă întorc, la moment să-i surprind ochii trecând rapid în sus și-n jos pe corpul meu. Mi se oprește răsuflarea. Băiatul frumos *mă* examinează. Nu-și dă seama că l-am prins.

— Mama e americană, zice el mai departe, fără poticneli. Tata e francez. M-am născut la San Francisco și am fost crescut la Londra.

Miraculos, îmi regăsesc graiul.

— Un adevărat internațional.

El râde.

— Așa e. Nu sunt un pozeur ca voi, ceilalți.

Sunt gata să-i răspund la ironie, când îmi aduc aminte: *Are o iubită*. Ceva malefic îmi împunge faldurile roz ale

⁸ Mărți americane de produse de patiserie și cereale: Pop-Tarts sunt niște rulouri de napolitană umplute cu diverse creme; Eggo Waffle sunt niște vafele rotunde, uneori cu cremă la mijloc; Cocoa Puffs sunt cereale cu ciocolată, iar Froot Loops sunt cereale cu arome de fructe.

creierului meu, silindu-mă să-mi amintesc de conversația cu Meredith de aseară. E timpul să schimb subiectul.

— Care e numele tău adevărat? Aseară mi te-ai prezentat ca...

— St. Clair e numele de familie. Étienne e prenumele.

— Étienne St. Clair.

Încerc să pronunț ca el, foarte străin și elegant.

— Oribil, nu-i așa?

Acum râd eu.

— Étienne e drăguț. De ce nu-ți spune lumea așa?

— Oh, „Étienne e drăguț”. Ce generos din partea ta!

O altă persoană vine la coadă în spatele nostru, un băiat micuț, cu piele întunecată, acnee și un ciuf gros de păr negru. Băiatul e încântat să-l vadă, iar el îi zâmbește drept răspuns.

— Hei, Nikhil. Ai avut o vacanță plăcută?

E aceeași întrebare pe care i-a pus-o și Amandei, dar de data asta tonul e sincer.

Băiatului atâta îi trebuie ca să se lanseze într-o poveste despre excursia lui la Delhi, despre piețe și temple și musoni. (A fost într-o excursie la Taj Mahal. Eu am fost la Plaja Panama City, împreună cu tot restul Georgiei.) Un alt băiat ne prinde din urmă, acesta slăbănog și palid, cu părul ridicat drept în sus. Nikhil uită de noi și îl salută pe prietenul lui cu aceeași bolboroseală entuziastă.

St. Clair – sunt hotărâtă să-i spun așa mai înainte de a mă face de râs – se întoarce iar la mine.

— Nikhil e fratele lui Rashmi. E boboc, anul ăsta. Mai are o soră, mai mică, Sanjita, care e în anul trei, și o soră mai mare, Leela, care a absolvit acum doi ani.

— Tu mai ai frați sau surori?

— Nu. Tu?

— Un frate, dar e acasă. În Atlanta. Asta e în Georgia. În Sud, știi?

El ridică o sprânceană.

— Știu unde e Atlanta.

— Oh. Așa e.

Îi dau cartela de masă omului din spatele casei de marcat. Ca și *Monsieur* Boutin, poartă o uniformă albă, bine călcată și o bonetă apretată. Mai are și mustăți în furculiță. Ha. N-am știut că au dintr-astea pe-aici. Maestrul Furculiță îmi trece cartela rapid prin cititor și mi-o dă înapoi cu un *merci* grăbit.

Adică, mulțumesc. Alt cuvânt pe care-l știam dinainte. Excelent.

Pe drumul de întoarcere la masa noastră, Amanda îl privește pe St. Clair din interiorul pozei sale de Elevă Drăguță din Stadiul Pregătitor. Nu sunt surprinsă să văd că tipul cu privire dușmănoasă și păr *faux-surfer* stă lângă ea, la masă. St. Clair vorbește despre cursuri – la ce să mă aștept în prima zi, cine sunt profesorii mei – dar eu nu-l mai ascult. Nu pot fi atentă decât la zâmbetul lui ce-i dezvăluie dinții puțin încovoiați și la mersul lui încrezător, legănat.

Sunt doar o mare fraieră ca toate celelalte.

capitolul patru

Coadă de la H până la P se mișcă încet. Tipul din fața mea se ceartă cu consiliera școlară. Arunc o privire la coada celor de la A la G și le văd pe Meredith (Chevalier) și pe Rashmi (Devi) că și-au primit deja orarele și le schimbă între ele, pentru comparație.

— Dar eu n-am cerut teatru, am cerut informatică.

Consiliera, așezată pe scaun, e răbdătoare.

— Știu, dar informatica nu se potrivește cu orarul tău, în schimb se potrivește opțiunea a doua. Poate o să iei informatica la următoarea...

— A doua mea opțiune era programare pe computer.

Stai puțin. Atenția mea se mută înapoi, la conversația lor. Îți pot face asta? Să te vâre la niște cursuri pe care nu le-ai cerut? Aș muri – aș MURI – dacă ar trebui să fac din nou sport.

— De fapt, David, consiliera frunzărește prin hârtiile ei, ai uitat să notezi cursul alternativ, așa că a trebuit să alegem noi pentru tine. Dar cred că o să găsești...

Băiatul furios îi smulge orarul din mână și pleacă glonț. Uh! Dar nu e vina femeii. Fac un pas în față și îmi spun numele cât mai blând cu putință, ca s-o împac pentru cretinul care tocmai a plecat. Ea îmi zâmbeste cu gropițe în obraji.

— Mi-amintesc de tine, scumpo. O primă zi frumoasă îți doresc! Și-mi întinde o jumătate de coală de hârtie galbenă.

Îmi țin respirația cât o parcurg cu privirea. Pfui. Nicio surpriză. Engleză avansat, algebră, franceză începător, fizică, istorie european! Și ceva dubios numit *La Vie*.

Când m-am înscris, consiliera a descris „Viața” ca pe un curs numai pentru ultimul an, asemănător cu studiul individual, dar cu invitați ocazionali, care să ne țină prelegeri despre încheierea bilanțelor contabile, închirierea apartamentelor și coacerea plăcintelor. Sau ceva de genul ăsta. Sunt doar ușurată că m-a lăsat mama să mi-l iau. Unul

dintre lucrurile decente la școala asta e că matematica, științele și istoria nu sunt obligatorii pentru elevii din ultimul an. Din nefericire, mama e puristă și a refuzat să mă lase să termin liceul fără încă un an cu toate trei materiile astea. „N-ai să intri niciodată la colegiul potrivit dacă-ți iei curs de Ceramică”, m-a avertizat ea, încruntându-se la pachetul meu orientativ.

Mersi, mamă. Trimite-mă de-acasă să-mi consolidez cultura într-un oraș renumit pentru arta sa și fă-mă să sufăr printr-un alt curs de matematică. Mă târăsc spre Meredith și Rashmi, simțindu-mă a treia roată la căruță, dar rugându-mă să am niște ore comune cu ele. Am noroc.

— Trei cu mine și patru cu Rash!

Meredith îmi zâmbește radioasă și-mi dă înapoi orarul. Inelele ei de plastic în toate culorile curcubeului cloncănesc lovindu-se între ele.

*Rash*⁹. Ce poreclă nepotrivită. Sporovăiesc despre oameni pe care eu nu-i cunosc și mintea îmi alunecă spre celălalt capăt al curții, unde St. Clair așteaptă cu Josh la rândul elevilor de la Q la Z. Mă întreb dacă am vreo oră cu el.

Vreau să spun, *ei*. Ore cu ei.

Ploaia s-a oprit, iar Josh dă cu piciorul într-o baltă, în direcția lui St. Clair. St. Clair râde și spune ceva care-i face pe amândoi să râdă și mai tare. Deodată, îmi dau seama că St. Clair e mai scund decât Josh. Mult mai scund. E ciudat că n-am observat mai devreme, dar nu se poartă ca un tip scund. Majoritatea sunt timizi sau defensivi, sau vreo combinație aiurea între acestea două, dar St. Clair e sigur pe el, și prietenos, și...

— Drace, te mai holbezi mult?

— Ce?

Întorc brusc capul, dar Rashmi nu vorbește cu mine. Clatină din cap spre Meredith, care arată la fel de rușinată cum mă simt eu.

— Perforezi cu privirea capul lui St. Clair. Nu-i frumos.

⁹ Urticarie (eng).

— Tac!

Meredith zâmbește spre mine și ridică din umeri. E bine. Asta lămurește lucrurile. De parcă aș mai fi avut nevoie de un motiv să nu-l râvnesc. Băiatul Minune e oficial interzis.

— Să nu-i spui nimic lui, zice ea. Te rog.

— Bineînțeles, îi răspund.

— Pentru că evident suntem doar prieteni.

— Evident.

Ne învârtim prin curte până când își face apariția directoarea pentru discursul de bun venit. Directoarea e grațioasă, cu o ținută de balerină. Are gâtul lung, iar părul alb ca zăpada e strâns într-un coc îngrijit, care o face să arate mai degrabă distinsă decât în vârstă. Aerul ei este foarte parizian, deși știu din scrisoarea-răspuns la cererea de acceptare că e din Chicago. Își plimbă privirea peste noi, cei o sută de elevi ai săi cu grijă selecționați.

— Bine ați venit pentru un nou an la Școala americană din Paris. Mă bucur să văd atâtea chipuri familiare și sunt chiar mai bucuroasă să văd unele noi.

Aparent, discursurile școlare sunt un lucru pe care Franța nu-l poate îmbunătăți.

— Pentru elevii care sunt în ultimul an, vă invit pe toți să-i întâmpinați călduros pe noii voștri colegi din anul întâi și deopotrivă pe noii colegi de clasă.

O tentativă de aplauze politicoase. Privesc în jur și sunt surprinsă să-l văd pe St. Clair uitându-se la mine. Aplaudă și ridică mâinile în direcția mea. Roșesc și întorc iute capul.

Directoarea continuă să vorbească. Adună-te, Anna. Adună-te. Dar îi simt privirea ca pe dogoarea soarelui. Pielea mi se umezește de nădușeală. Mă îndrept încet sub unul dintre copacii perfect tunși. De ce se uită la mine? Se mai uită? Cred că da. De ce, de ce, de ce? E o privire de bine, sau e una de rău, sau e una indiferentă? Nu mă pot uita.

Dar când în sfârșit o fac, el nu se mai uită la mine. Își roade unghiile.

Directoarea sfârșește și Rashmi țâșnește să li se alătore băieților. Meredith mă conduce în școală, pentru ora de engleză. Doamna *professeur* n-a sosit încă, așa că ne alegem locurile în spatele clasei. Sala de clasă e mai mică decât cele cu care eram obișnuită, are decorațiuni întunecate și sclipitoare și ferestre înalte care seamănă cu niște uși. Dar băncile sunt la fel, precum și tabla și ascuțitoarea mecanică montată pe perete. Mă concentrez asupra acestor obiecte familiare ca să-mi domolesc emoțiile.

— O să-ți placă de *professeur* Cole, zice Meredith. E amuzantă și întotdeauna recomandă cele mai bune cărți.

— Tata e romancier.

Am scăpat asta fără să mă gândesc și am regretat-o imediat.

— Zău? Cine?

— James Ashley.

Ăsta e pseudonimul lui literar. Bănuiesc că Oliphant nu era destul de romantic.

— Cine?

Factorul umilitor se înmulțește.

— *Decizia? Atracția?* Au fost făcute și filme după ele. Lasă, nu-i nimic, toate au titluri vagi din astea...

Ea se apleacă, interesată.

— Nu, mama adoră *Atracția!*

Strâmb din nas.

— Nu sunt chiar *foarte* rele. Am văzut *Atracția* odată cu ea și am plâns pe bune când fata aia a murit de leucemie.

— Cine a murit de leucemie?

Rashmi își trântește rucsacul lângă mine. St. Clair vine în urma ei și se așază pe locul din fața lui Meredith.

— Tatăl Annei a scris *Atracția*, zice Meredith.

Tușesc.

— Nu mă mândresc cu asta.

— Scuze, ce-i *Atracția?* întrebă Rashmi.

— E filmul ăla despre băiatul care ajută la nașterea unei fetițe în lift și pe urmă, când se face mare, se îndrăgostește

de ea, povestește Meredith, în vreme ce St. Clair se lasă pe spate în bancă și-i smulge orarul. Dar, a doua zi după logodnă, ea e diagnosticată cu leucemie.

— Tatăl ei o duce la altar în scaunul cu rotile, continui eu. Și apoi ea moare în luna de miere.

— Uh! exclamă într-un glas Rashmi și St. Clair.

Destul cu stânjeneala.

— Unde e Josh? întreb eu.

— El e cu un an mai mic, zice Rashmi, de parcă ar fi trebuit să știu asta deja. L-am „livrat” la ora de algebră elementară.

— Ah.

Conversația noastră ajunge la un punct mort. Adorabil.

— Trei clase împreună, Mer. Dă-l și pe-al tău! St. Clair se lasă iar pe spate și îmi fură jumătatea de foaie. Ooo, franceză începători.

— Ți-am spus.

— Nu-i chiar așa de rău. Îmi dă orarul înapoi și-mi zâmbește. Vei reuși să citești meniul de mic dejun fără mine mai înainte să-ți dai seama.

Hmm, poate că nu vreau să învăț franceza.

Aah! Băieții le fac pe fete să pară așa niște idioate.

— *Bonjour, classe.* O femeie îmbrăcată într-o rochie turcoaz-intens intră cu pași mari și își trânteste ceașca de cafea pe catedră. E tânără și are cel mai blond păr pe care l-am văzut vreodată la o profesoară.

— Pentru... își plimbă privirea prin încăpere și se oprește asupra mea.

Ce? Ce-am făcut?

— Pentru unica persoană care nu mă cunoaște, *je m'appelle Professeur Cole.*

Face o reverență exagerată, iar clasa râde. Se întorc toți să se uite.

— Hello, spun eu cu voce pierită.

Suspiciune confirmată. Din cei douăzeci și cinci de elevi prezenți – întreaga clasă din ultimul an – eu sunt singura

elevă nouă. Asta înseamnă încă un avantaj al colegilor mei față de mine, pentru că fiecare din ei e familiarizat cu profesorii. Școala e atât de mică, încât fiecare elev e învățat de același *professeur* în toți cei patru ani de studiu.

Mă întreb care elev o fi plecat și mi-a eliberat mie locul? Probabil cineva mai simpatic decât mine. Cineva cu codițe rasta și cu tatuaje cu fete nurlii și cu legături în industria muzicală.

— Văd că administratorii mi-au ignorat din nou dorințele, zice *professeur* Cole. Toată lumea sus. Cunoașteți exercițiul.

Eu nu, dar mi-am împins banca odată cu toți ceilalți. Le-am aranjat într-un cerc mare. E ciudat să-i văd pe toți colegii mei de clasă în același timp. Mă folosesc de prilej să-i cercetez. Nu cred că eu ies în evidență, dar jeanșii, pantofii și rucsacurile lor sunt mult mai scumpe decât ale mele. Arată mai curate, mai strălucitoare.

Nicio surpriză. Mama este profesoară de biologie la liceu, funcție care nu ne oferă prea mulți bani de cheltuială. Tata plătește creditele ipotecare și ne ajută cu plățile, dar nu-i de ajuns, iar mama e prea mândră ca să ceară mai mult. Spune că el ar refuza-o oricum și și-ar cumpăra pur și simplu o altă mașină de fițe.

Ar putea fi un sămbure de adevăr în asta.

Restul dimineții trece ca într-un vis. Îmi place *professeur* Cole, și, la matematică, *professeur* Babineux e destul de drăguț. E parizian, dă din sprâncene și scuipă când vorbește. Ca să spun drept, nu cred că improșcatul cu salivă e o chestie franțuzească. Mai degrabă cred că are un început de bălbăială. E greu de spus, cu accentul lui.

După asta, am început franceza. *Professeur* Gillet se dovedește a fi tot o pariziană. Figuri. Întotdeauna trimit vorbitori nativi pentru orele de limbi străine. Profesorii mei de spaniolă își dădeau întotdeauna ochii peste cap și exclamau: „*Aye, dios mio!*” ori de câte ori ridicam mâna,

cerând lămuriri suplimentare. Se enervau când nu puteam pricepe un concept care lor li se părea evident.

Încetasem să mai ridic mâna.

Cum am prevăzut, clasa e plină de elevi de anul întâi. Și eu printre ei. Oh, și un elev din penultimul an, întârziatul nervos de azi-dimineață. Mi se prezintă cu entuziasm ca Dave și îmi dau seama că e la fel de ușurat ca și mine că nu sunt singura din anii mai mari.

Poate că Dave e destul de simpatic, la urma urmei.

La prânz, urmez turma gonind către cantină. Ocolesc coada principală și mă îndrept direct spre teigheaua cu alege-ți fructul care-ți place și pâine, chiar dacă pastele au o aromă uluitoare. Sunt așa o mămăligă. Mai degrabă mor de foame decât să comand în franceză. „Oui, oui!” ar trebui să spun, arătând la întâmplare cuvinte de pe tabla de meniu. Apoi Bucătarul Furculiță mi-ar întinde ceva dezgustător, iar eu ar trebui să-l cumpăr, de rușine. *Bineînțeles că am vrut să comand porumbelul fript! Mmm! Exact ca al bunicii.*

Meredith și prietenii ei stau la aceeași masă ca și azi-dimineață. Trag aer adânc în piept și mă alătur lor. Spre ușurarea mea, nimeni nu pare surprins. Meredith îl întrebă pe St. Clair dacă a apucat s-o vadă pe iubita lui. El se relaxează în scaun.

— Nu, dar ne întâlnim diseară.

— Dar v-ați văzut peste vară? Ea și-a început cursurile? Ce studiază semestrul ăsta?

A tot continuat să-i pună întrebări despre Ellie, la care el îi dă răspunsuri în doi peri. Josh și Rashmi trec la tandrețuri – chiar pot să le vadă limbile – așa că mă întorc la pâinea și la strugurii mei. Cât de biblic din partea mea.

Strugurii sunt mai mici decât sunt obișnuită, iar pielița e ușor rugoasă. Asta-i mizerie? Îmi înmoi șervetul în apă și șterg boabele mici și purpurii. Ajută, oarecum, dar tot sunt cumva aspre la pipăit. Hmm. St. Clair și Meredith se opresc

din vorbă. Arunc o privire spre ei ca să descopăr că se uită lung la mine, cu egală uluire.

— Ce-i?

— Nimic, zice el. Continuă-ți îmbăiatul strugurilor.

— Sunt foarte murdari.

— Ai gustat din ei? întrebă ea.

— Nu, încă mai au urmele astea de țărână.

Ridic o boabă ca să le-arăt. St. Clair o culege dintre degetele mele și o aruncă în gură. Sunt hipnotizată de buzele lui, și de gâtul lui, când înghite.

Ezit. Țin mai mult să mănânc mâncare curată sau la părerea lui despre mine?

El mai ia o boabă și zâmbește.

— Deschide gura.

Deschid gura.

Boaba de strugure îmi atinge buza de jos, când mi-o strecoară în gură. Explodează înăuntru și sunt atât de surprinsă de suc încât sunt gata să-l scuip. Aroma e intensă, mai degrabă ca de bomboană de strugure decât de fructul propriu-zis. Să spun că n-am mai gustat niciodată așa ceva e doar pe jumătate ce simt. Meredith și St. Clair râd.

— Stai să vezi când o să încerci vinul, zice ea.

St. Clair învârte furculița încercând-o cu paste.

— Deci, cum a fost ora de franceză?

Schimbarea abruptă de subiect mă face să mă cutremur.

— *Professeur* Gillet e înfricoșătoare. E toată o încruntătură.

Rup o bucată din baghetă. Coaja trosnește, iar înăuntru e pufoasă și elastică. Oh, frate. Îmi îndes încă o bucată în gură. Meredith pare gânditoare.

Poate intimidă, la început, dar e foarte drăguță când ajungi s-o cunoști.

— Mer e mândria ei, eleva preferată, zice St. Clair.

Rashmi se desprinde de Josh, care pare amețit de aerul proaspăt.

— E la franceză avansați și la spaniolă avansați, adaugă ea.

— Mi-ai putea da tu meditații, îi spun lui Meredith. Stau rău la limbi străine. Singurul motiv pentru care școala asta mi-a trecut cu vederea notele de la spaniolă a fost că directoarea a citit romanele prostești ale lui taică-meu.

— De unde știi? mă întrebă ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— A pomenit despre asta o dată sau de două ori la interviul meu prin telefon.

Mi-a tot pus întrebări despre actorii selecționați în distribuția pentru *Farul*. De parcă tata ar fi avut vreun cuvânt de spus în privința asta. Sau de parcă mie mi-ar păsa. Directoarea nu și-a dat seama că gusturile mele cinematografice sunt un pic mai sofisticate.

— Mi-ar fi plăcut să învăț italiană, zice Meredith. Dar nu au așa ceva aici. Vreau să merg la colegiu la Roma, anul viitor. Sau poate la Londra. Aș putea s-o învăț și acolo.

— Ești sigură că Roma e un loc mai potrivit să înveți italiana? întreb eu.

— Mda, bine. Aruncă o privire spre St. Clair. Întotdeauna mi-a plăcut Londra.

Biata Mer. E prinsă rău în plasa amorului.

— Tu ce vrei să faci? îl întreb eu pe el. Unde te duci?

St. Clair ridică din umeri. E un gest lent și făcut cu tot corpul, surprinzător de franțuzesc. Aceași ridicare din umeri precum cea pe care mi-a arătat-o chelnerul de la restaurantul de aseară, când l-am întrebat dacă serveau pizza.

— Nu știu. Depinde, deși mi-ar plăcea să studiez istoria.

Se apleacă în față, de parcă se pregătește să-mi spună un secret șocant.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu unul dintre tipii ăia pe care îi intervieveză la BBC sau PBS special. Îi știi, cu sprâncene zbârlite și cu petice din piele de căprioară la coate.

Exact ca mine! Oarecum.

— Eu vreau să ajung la canalul de filme clasice și să discut despre Hitchcock și Capra cu Robert Osborne. El e invitatul majorității emisiunilor de la ei. Vreau să spun că știu că e un tip demodat, dar e atât de al naibii de mișto. Știe *totul* despre film.

— Serios?

Pare sincer interesat.

— Capul lui St. Clair e întotdeauna în cărți de istorie de grosimea dicționarelor, ne întrerupe Meredith. E greu să-l scoți din camera lui.

— Asta pentru că Ellie e mereu înăuntru, zice Rashmi sec.

— Tu vorbești! St. Clair face un semn spre Josh. Ca să nu mai vorbim de... Henri.

— Henri! repetă Meredith, iar ea și St. Clair izbucnesc în râs.

— O după-amiază nenorocită, și voi n-o să mă mai lăsați niciodată să uit.

Rashmi aruncă o privire spre Josh, care își înjunghie pastele cu furculița.

— Cine-i Henri?

Mă poticnesc la pronunție. *An-ri*.

— Ghidul unei excursii la Versailles a anului doi, zice St. Clair. Un obsedat micuț și slăbănog, dar Rashmi a reușit să scape de noi în Sala Oglinzilor și s-a dat la el...

— Ba nu m-am dat!

Meredith clatină din cap.

— S-au giugiulit, cât să zic, toată după-amiaza. Fără rușine, în public.

— Toată școala a așteptat în autobuz două ceasuri, pentru că ea a uitat la ce oră trebuia să ne adunăm ca să ne întoarcem, zice el.

— N-au fost două ceasuri...

Meredith continuă:

— *Professeur* Hanson a dat, într-un final, de urma ei, în spatele unui tufăriș din grădinile oficiale, iar ea avea urme de dinți pe tot gâtul.

— Urme de dinți! pufnește St. Clair.

Rashmi clocotește.

— Taci din gură, Limbă Englezească.

— Hm?

— Limbă Englezească, zice ea. Așa te-am numit noi după spectacolul *de tăiat respirația* din stradă, nu mai departe de astă-primăvară.

St. Clair încearcă să protesteze, dar râde prea tare. Meredith și Rashmi continuă duelul verbal, dar... eu mă pierd din nou. Mă întreb dacă Matt sărută mai bine acum, când are pe cineva cu mai multă experiență cu care să exerseze. Probabil săruta prost din cauza mea.

Oh, nu.

Sărut prost. Sigur, asta trebuie să fie.

Într-o bună zi, o să primesc premiu o statuie în forma unei perechi de buze, pe care o să fie gravate cuvintele SĂRUTĂ CEL MAI PROST DIN LUME. Și Matt o să țină un discurs despre cum a început el întâlnirile cu mine numai pentru că era disperat, dar eu nu m-am lăsat, așa că am fost o pierdere de vreme, pentru că Cherrie Milliken îl plăcuse tot timpul ăsta și ea i se oferă fără restricții. Toată lumea știe.

Oh, Doamne. Oare *Toph* crede că sărut prost?

Nu s-a întâmplat decât o dată. În ultima mea seară la cinematograful, care a fost de asemenea și ultima seară înainte să plec în Franța. S-a petrecut încet, și am fost singuri în foaier aproape toată seara. Poate pentru că era ultima mea ieșire, poate pentru că nu aveam să ne mai vedem patru luni, poate pentru că a părut ca o ultimă șansă – indiferent de motiv, am fost nesăbuiți. Am fost îndrăzneți. Flirtul dintre noi a devenit din ce în ce mai intens și, la ora la care ni s-a spus să ne ducem acasă, n-am mai putut pleca. Am tot... prelungit conversația.

Iar apoi, în sfârșit, el a zis c-o să-i fie dor de mine.

Iar apoi, în sfârșit, m-a sărutat sub marchiza firmei bâzâitoare a cinematografului.

Iar apoi, eu am plecat.

— Anna? Ești bine? Întreabă cineva.

Toată masa se uită la mine.

Nu plânge. Nu plânge. Nu plânge.

— Îm. Unde-i baia?

Baia e scuza mea preferată în orice situație delicată. Nimeni nu te mai întreabă nimic, odată ce ai pomenit de baie.

— Toaletele sunt în capătul holului.

St. Clair pare îngrijorat, dar nu îndrăznește să întrebe. Se teme probabil c-o să-i vorbesc despre capacitatea de absorbție a tampoanelor sau voi pomeni oribilul cuvânt cu „p”.

Îmi petrec restul prânzului într-o cabină de toaletă. Îmi e atât de dor de acasă, încât mă doare tot corpul. Capul îmi zvâcnește, stomacul mi-e îngreșat și totul e atât de nedrept. N-am cerut niciodată să fiu trimisă aici. Aveam prietenii mei, și glumele mele de gașcă, și săruturile mele furate. Mi-aș fi dorit ca părinții mei să-mi fi dat să aleg: „Vrei să-ți petreci ultimul an de liceu la Atlanta sau la Paris?”

Cine știe? Poate c-aș fi ales Parisul.

Ceea ce părinții mei nu iau niciodată în calcul e că vreau doar să am de ales.

capitolul cinci

Către: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Bridgette **Saunderwick**
<bridgesandwich@freebiemail.com>
Subiect: Nu te uita acum, dar...

...colțul din dreapta al patului tău e neatins. Ha! Te-am făcut să te uiți. Acum încetează să-ți mai netezești ridurile invizibile. Serios. Cum e Le Academ du Franç? Vreun tip sexy de care ar trebui să știi? Apropo de asta, ghici cine-i în clasă cu mine la algebră?? Drew! Și-a vopsit părul negru și și-a pus un inel în buză. Și e absolut callipygian (caută ce înseamnă, leneșo). Am stat în formația obișnuită la prânz, dar nu mai e la fel, fără tine. Ca să nu mai vorbesc c-a apărut nepricopsita de Cherrie. Și-a tot vânturat părul prin fața noastră și jur că te-am auzit fredonând reclama aia la șamponul TRESemmé. O să-mi scot ochii cu figurina Darth Maul¹⁰ în poziție de luptă a lui Sean, dacă o să stea cu noi în fiecare zi. Apropo, mama ta m-a angajat pe mine babysitter la fratele tău după școală, așa că trebuie să plec. Nu vreau să moară în tura mea de pază.

Ești nașpa. Vino acasă.

Bridge

P.S. Mâine or să anunțe liderii de instrumentiști în orchestră. Urează-mi baftă. Dacă îi dau locul meu lui Kevin Quiggley, o să-i scot LUI ochii cu Darth Maul.

Callipygian. Cu fese frumoase. Bună asta, Bridge.

Prietena mea e demonul cuvintelor. Unul dintre cele mai valoroase bunuri ale ei este OED¹¹-ul, pe care l-a cumpărat practic pe nimic de la o vânzare de vechituri, în urmă cu doi ani. Dicționarul Oxford e o lucrare în douăzeci de volume, care nu doar că oferă definiții ale cuvintelor, dar și istoricul

¹⁰ Personaj din saga *Războiul Stelelor*. Lord Sith de pe planeta Iridonia, este principalul protagonist negativ din *Episodul I: Amenințarea fantomei*.

¹¹ Oxford English Dictionary.

lor. Bridge întotdeauna aruncă în conversație cuvinte mari, pentru că adoră să vadă lumea agitându-se și dându-și aere de competență în privința lor, fără să nimerească. Eu am învățat de mult să nu pretind că știu despre ce vorbește ea. Mă întreba ce înseamnă de fiecare dată.

Așadar pe Bridgette o pasionează cuvintele și, se pare, viața mea.

Nu pot să cred că mama a angajat-o pe ea să vadă de Sean. Știu că ea e cea mai bună soluție, de vreme ce noi două întotdeauna am avut grijă de el împreună, și totuși. E ciudat că e acolo fără mine. Și e ciudat că ea vorbește cu mama, în vreme ce eu sunt înțepenită aici, în cealaltă parte a lumii.

Urmează să-mi spună că și-a luat a doua slujbă la cinematograful.

Că tot veni vorba, Toph nu mi-a trimis un e-mail de două zile. Nu că m-aș fi așteptat să-mi scrie în fiecare zi, sau chiar în fiecare săptămână, dar... a fost un incontestabil ceva între noi. Vreau să spun, ne-am sărutat. Oare asta – ce-o fi ea – o să sfârșească acum, dacă eu sunt aici?

Numele lui adevărat e Christopher, dar urăște să i se spună Chris, așa că e cunoscut drept Toph. Are niște ochi șocant de verzi și niște perciuni mortali. Amândoi suntem stângaci, amândoi ne dăm în vânt după nacho cu brânză de la standul de produse tradiționale, și amândoi îl urâm pe Cuba Gooding Jr. M-am îndrăgostit de Toph din prima mea zi de lucru, când și-a vârat capul sub dozatorul de sucuri ICEE și-a băut direct de la robinet ca să mă facă pe mine să râd. A avut Gură Albastră de Zmeură tot restul turei.

Nu mulți pot s-o scoată la capăt cu dinți albaștri. Dar credeți-mă, Toph poate.

Dau refresh la inbox – pentru orice eventualitate – dar nu apare nimic. Stau plantată în fața computerului de câteva ore bune, așteptând să iasă Bridge de la școală. Sunt bucuroasă că mi-a scris. Din nu știu ce motiv, voiam să-mi scrie ea prima. Poate pentru că voiam să creadă că sunt atât

de fericită și de ocupată, încât n-am găsit timp să stau de vorbă cu ea. Când, în realitate, sunt tristă și singură.

Și flămândă. Minifrigiderul meu e gol.

Am luat cina la cantină, dar am evitat din nou coada principală de la mâncare, îndopându-mă iar cu pâine, care mi-a ținut de foame doar până acum. Poate St. Clair o să comande micul dejun pentru mine din nou, mâine-dimineață. Sau Meredith, pariez c-ar face-o.

Îi răspund lui Bridge, povestindu-i despre noii mei într-un-fel-prieteni, despre cantina dementială cu mâncare ca la restaurant și de giganticul Panteon din apropiere. În pofida voinței mele, i-l descriu pe St. Clair și menționez cum, la fizică, se aplecase peste Meredith ca să împrumute un creion de la mine, exact când profesorul Wakefield stabilea partenerii de laborator. Așa că proful a crezut că el stătea lângă mine, iar acum St. Clair e partenerul meu de laborator pentru TOT ANUL.

Ceea ce fusese cel mai bun lucru care mi se întâmplase toată ziua.

Îi mai spun lui Bridge despre misterioasa oră de Viață, *La Vie*, pentru că ea și cu mine petrecuserăm toată vara în speculații. (Eu: „Pariez ca o să ținem dezbateri despre Big Bang și Sensul Vieții.” Bridge: „Fato, or să te învețe probabil tehnici de respirație și cum să convertești mâncarea în energie.”) Și tot ce făcuserăm azi fusese să stăm în liniște și să ne ocupăm de teme.

Cât de jalnic.

Eu mi-am petrecut întreaga perioadă citind prima carte recomandată pentru engleză. Și, uau. Dacă încă nu mi-aș fi dat seama că sunt în Franța, mi-aș fi dat acum. Întrucât *Ca apa pentru ciocolată* are sex în paginile ei. MULT sex. Dorința unei femei dă literalmente foc unei clădiri și apoi un soldat o aruncă, în pielea goală, pe un cal și o fac în timp ce fug la galop. În niciun caz nu m-ar fi lăsat să citesc asta dincolo, în

Centura Biblică¹². Cea mai sexy lectură la care am ajuns a fost *Litera stacojie*¹³.

Trebuie să-i spun lui Bridge despre cartea asta.

E aproape miezul nopții când termin de scris e-mailul, dar pe hol e încă animație. Elevii din ultimul și penultimul an au multă libertate, pentru că se presupune că suntem destul de maturi cât să ne descurcăm cu ea. Eu una sunt, dar am îndoieli serioase în privința colegilor mei. Tipul de vizavi deja are o piramidă de sticle de bere îngrămădite pe hol, în fața ușii, pentru că, la Paris, puștilor de șaisprezece ani li se permite să bea vin și bere. Trebuie să ai optsprezece să consumi tărie.

Nu că n-aș fi văzut și *tărie* pe aici.

Mă întreb dacă mama a avut vreo idee că ar fi legal pentru mine să mă îmbăt, când a fost de acord cu plecatul. A părut foarte surprinsă când au vorbit despre asta la seminariile pregătitoare și am primit o lungă predică despre responsabilitate în seara aceea, la cină. Dar nu mi-am pus în gând să mă îmbăt. Întotdeauna am considerat că berea miroase ca urina.

Sunt câțiva angajați cu jumătate de normă care lucrează la recepție, dar numai unul e administrator al dormitoarelor și e intern. Îl cheamă Nate, iar apartamentul lui e la primul etaj. E la o postuniversitară, pe undeva pe aici. SAPA îl plătește cu siguranță bine ca să stea cu noi.

Nate are vreo douăzeci și ceva de ani, e scund și palid și are capul ras. Ceea ce sună neobișnuit, dar de fapt e chiar atrăgător. Vorbește blând și pare genul de tip bun ascultător, dar tonul lui mustește de responsabilitate și de un soi de

¹² Bible Belt – zonă din S.U.A., predominant în Sud și în Midwest, remarcabilă pentru fundamentalismul ei religios.

¹³ Roman din 1850 al lui Nathaniel Hawthorne; povestea se petrece în puritanul Boston de la mijlocul secolului al XVII-lea, când personajul Hester Prynne naște în urma unei povești de adulter și apoi se chinuiește să-și creeze o viață nouă, de căință și demnitate.

atitudine stai-la-locul-tău. Părinții mei l-au plăcut. El are, de asemenea, un bol plin de prezervative lângă ușa lui.

Mă întreb dacă părinții mei au văzut asta.

Cei din anul întâi și doi sunt cazați în altă clădire. Stau mai mulți într-o cameră, etajele lor sunt împărțite pe sexe și au tone de supraveghetori. De asemenea, au interdicții de a ieși din imobil. Noi nu. Doar trebuie să semnăm într-o condică la venire și la plecare, noaptea, astfel încât Nate să știe că mai suntem încă în viață. Mda. Sunt sigură că nimeni nu profită de această maximă securitate.

Mă târăsc pe hol ca să folosesc baia. Îmi ocup locul la coadă – e întotdeauna coadă, chiar și la miezul nopții – în spatele Amandei, fata care l-a abordat pe St. Clair la micul dejun. Ea se uită cu superioritate la jeanșii mei decolorați și la tricoul meu vintage cu Orange Crush.

Nu știam că stă și ea la același etaj cu mine. Splendid.

Nu ne vorbim. Urmăresc cu degetul modelele florale de pe tapet. Résidence Lambert e un amestec ciudat de rafinament parizian și lucruri practice pentru adolescenți. Aplicile de cristal dau holurilor o lumină aurie, dar în camerele noastre zumzăie becurile fluorescente. Podelele sunt din lemn masiv lăcuit, dar acoperite cu covoare rezistente la trafic intensiv. Flori proaspete și lămpi Tiffany împodobesc lobby-ul, dar scaunele sunt banchete șubrede de două persoane, iar mesele sunt cioplite cu inițiale și cuvinte porcoase.

— Deci tu ești noul *Brandon*, zice Amanda.

— Pardon?

— Brandon. Numărul douăzeci și cinci. A fost exmatriculat anul trecut, una dintre profesoare i-a găsit coca în rucsac.

Se uită la mine din nou și se încruntă.

— În fine, de unde ești?

Dar știu ce mă întrebă de fapt. Vrea să știe de ce au ales pe cineva ca mine să iau locul lui Brandon.

— Atlanta.

— *Oh*, zice ea, de parcă asta ar explica țărănismul meu complet și desăvârșit, m-am gândit eu.

Naiba s-o ia. E unul dintre cele mai mari orașe din America.

— Păi, tu și St. Clair păreați destul de *prieteni* la micul dejun.

— Îm.

Mă simte ca pe o rivală?

— Eu nu mi-aș face nicio iluzie, în locul tău, continuă ea. Nici măcar *tu* nu ești destul de frumoasă ca să i-l furi iubitei lui. Sunt împreună *dintotdeauna*.

— Asta a fost un compliment? Sau nu? Treaba asta cu emfaza chiar mă calcă pe nervi. (Pe *nervi*.)

Amanda scoate un căscat prefăcut, plictisit.

— Interesant *păr*.

Mi-l ating, cu infatuare.

— Mersi. Prietena mea mi l-a decolorat.

Bridge a adăugat șuvița groasă la părul meu șaten-închis abia săptămâna trecută. În mod normal, îmi țin șuvița pe după urechea dreaptă, dar în seara asta e prinsă la spate, în coadă.

— Ție îți place? întrebă ea.

Remarca universală a nesuferitelor în loc de *Mie mi se pare hidoasă*. Las mâna jos.

— Da. De aceea mi-am făcut-o.

— Știi, eu n-aș strânge-o la spate așa. Arăți cumva ca un *sconcs*.

— Cel puțin nu pute ca unul.

Rashmi apare în spatele meu. A vizitat-o pe Meredith; le-am auzit vocile înăbușite prin pereți.

— Încântător parfum, Amanda. Să dai ceva mai mult, data viitoare. Nu știi dacă se simte și în Londra.

Amanda mârâie:

— Drăguți *ochelari*.

— Bună asta, îi servește Rashmi impasibilă, dar observ că și-i potrivește pe nas, totuși.

Unghiile ei sunt albastru-electric, aceeași nuanță ca și ramele. Se întoarce spre mine:

— Stau două etaje mai sus, camera 601, dacă ai nevoie de ceva. Ne vedem la micul dejun.

Așadar nu mă displace! Sau poate doar Amanda îi e mai nesuferită. În orice caz, îi sunt recunoscătoare și spun la revedere în urma siluetei sale care se îndepărtează. Ea face cu mâna și intră pe casa scărilor, tocmai când Nate iese. Se apropie de noi cu atitudinea lui liniștită, prietenoasă.

— Mergeți la culcare curând, domnișoarelor?

Amanda zâmbește dulce.

— Bineînțeles.

— Grozav. A fost plăcută prima ta zi, Anna?

Mi se pare atât de ciudat că toată lumea de aici îmi știe deja numele.

— Da. Mulțumesc, Nate.

El dă din cap de parcă spusese ceva la care merita să chibzuiască, apoi spune noapte bună și se îndreaptă către băieții care pierd vremea în capătul celălalt al holului.

— *Urăsc* când face asta, zice Amanda.

— Ce anume face?

— Ne verifică. Ce *măgar*.

Ușa băii se deschide și o micuță cu părul roșu se strecoară pe lângă Amanda, care stă nemișcată de parcă ar fi Regina Pragului. Fata trebuie să fie din penultimul an. N-o recunosc din cercul băncilor de la engleză pentru ultimul an.

— Doamne, ai căzut în budă? întrebă Amanda.

Pielea palidă a fetei se face trandafirie.

— A folosit doar lavoarul, spun eu.

Amanda pășește maiestuoasă pe gresie, papucii ei purpurii pufoși plesnindu-se de călcâie. Trântește ușa.

— Ți se pare că-mi pasă? *Fată Sconcs?*

capitolul șase

O săptămână la școală și sunt îngropată până la genunchi în Educația Internațională Sofisticată.

Programa profesoarei Cole e fără obișnuinții Shakespeare și Steinbeck, în schimb ne axăm pe traducerea operelor literare. În fiecare dimineață conduce discuția despre *Ca apa pentru ciocolată*, de parcă am fi la un club de lectură și nu la o materie plictisitoare, obligatorie. Așadar, engleza e excelentă.

Pe partea cealaltă, profesoara mea de franceză e clar analfabetă. Cum altfel se explică faptul că în ciuda titlului de pe manualul nostru – *Franceză Nivelul Unu* – doamna Gillet insistă să vorbească numai în franceză? De asemenea, mă pune să răspund de zeci de ori. Eu nu știu niciodată răspunsul.

Dave îi zice Madame Guillotine. Doamna Ghilotină. Asta e, de asemenea, excelentă.

El a mai făcut cursul ăsta, ceea ce îi e de ajutor, dar evident nu foarte de ajutor, căci a ratat prima rundă de examinare. Dave are părul mișos și buze răsfrânte, și combinația neobișnuită de piele bronzată și pistrui. Mai multe fete sunt îndrăgostite de el. Este, de asemenea, în clasă cu mine și la istorie. Eu sunt cu juniorii, pentru că seniorii învață guvernarea, iar eu deja am studiat-o. Așa că stau între Dave și Josh.

Josh e tăcut și rezervat la ore, dar în afara lor, are simțul umorului la fel ca St. Clair. E ușor de înțeles de ce sunt atât de buni prieteni. Meredith zice că se idolatrizează unul pe celălalt, Josh din cauza farmecului înnăscut al lui St. Clair, iar St. Clair din cauză că Josh e un artist uluitor. Rar îl văd pe Josh fără creionul de desen sau carnetul de schițe. Lucrările lui sunt incredibile – tușe groase, îndrăznețe și detalii extrem de minuțioase – iar degetele îi sunt întotdeauna pătate de tuș.

Dar aspectul cel mai notabil al noii mele educații este acela care are loc în afara orelor de clasă. Cel niciodată menționat în broșurile lucioase. Și anume: a urma o școală cu internat este ca *a trăi într-o școală*. Nu pot scăpa. Chiar și când sunt în camera mea, urechile îmi sunt asurzite de muzică pop, de păruiala pe mașinile de spălat și de dansul bețivanilor de pe casa scărilor. Meredith susține că or să se potolească odată ce juniorilor o să le treacă entuziasmul noutății, dar eu nu mai sper.

Oricum.

E vineri seara, iar Résidence Lambert s-a golit. Colegii mei s-au dus la baruri, iar eu am liniște pentru prima oară. Dacă închid ochii, aproape că-mi pot închipui că sunt acasă. Cu excepția operei. Diva cântă în majoritatea serilor la restaurantul de vizavi. Pentru cineva cu un asemenea volum al vocii, e surprinzător de mărunțică. Este, de asemenea, una dintre acele persoane care își rad sprâncenele și le desenează apoi cu dermatograful. Arată ca ieșită din *The Rocky Horror Picture Show*.

Bridge mă sună pe când urmăresc *Rushmore*, din confortul mini-patului meu. E filmul care l-a lansat pe Wes Anderson. Wes e uimitor, un adevărat autor implicat în fiecare aspect al producției, cu un stil caracteristic, pe care-l recunoști în fiecare cadru – melancolic și excentric, impasibil și sumbru. *Rushmore* e unul dintre favoritele mele. E despre un băiat pe nume Max Fisher care e obsedat, printre multe altele, de școala particulară care l-a exmatriculat. Cum ar fi viața mea dacă aș fi la fel de pasionată de SAPA cum e Max de Academia Rushmore? Pentru început, probabil n-aș fi singură, în dormitorul meu, învelită în cearșafuri albe cu picățele crem.

— Annnn-ahhhh, zice Bridge. Îi urăăăăasc.

N-a obținut titlul de lider pe instrumente în orchestră. Ceea ce e o porcărie, pentru că toată lumea știe că ea e cel mai talentat toboșar din școală. Instructorul de percuție i-a dat postul lui Kevin Quiggley, pentru că s-a gândit că băieții

din secțiunea de tobe n-or s-o respecte pe Bridge ca lider – pentru că e fată.

Mda, ei bine, acum chiar n-or s-o facă. Ticălosul.

Așa că Bridge urăște orchestra, și-l urăște pe instructor, și-l urăște și pe Kevin, care e un tâmpit cu un orgoliu exagerat.

— Stai să vezi, îi spun eu. În curând o să fii următoarea Meg White sau Sheila E, iar Kevin Quigglely se va lăuda cum *te-a cunoscut el odinioară*. Iar când o să se apropie de tine după vreun mare spectacol, așteptându-se la tratament special și acces liber în spatele scenei? Ei bine, ai să poți trece nepăsătoare pe lângă el fără să-i arunci nici măcar o privire peste umăr.

Îi simt zâmbetul din voce.

— De ce nu te muți înapoi, Banana?

— Pentru că taică-meu are numai gărgăuni la cap.

— Singura posesie de netăgăduit.

Am vorbit până la trei dimineața, așa că m-am trezit după prânz. Mă dau grăbită jos din pat ca să mă îmbrac înainte să se închidă cantina. E deschisă numai pentru mic dejun și prânz, sâmbăta și duminica. E liniște când ajung, dar Rashmi, Josh și St. Clair sunt așezați la masa lor obișnuită.

Simt presiunea. M-au tachinat toată săptămâna, pentru că m-am ferit de orice meniu care ar fi implicat să comand. Mi-am găsit pretexte („Sunt alergică la carnea de vită”, „Nimic nu-i mai bun ca pâinea”, „Ravioli sunt pe nedrept lăudate”), dar nu pot evita la nesfârșit. Monsieur Boutin e din nou la servire. Înșfac o tavă și trag aer adânc în piept.

— *Bonjour*, ăă... Sup? Sopa? *S'il vous plaît?*

Bună ziua și vă rog. Am învățat mai întâi formulele de politețe, în speranța că francezii mă vor ierta că masacrez cea mai rămas din frumoasa lor limbă. Arăt cu mâna spre cazanul cu supă roșu-portocalie. Dovlecei, cred. Mirosul e extraordinar, ca de salvie și toamnă – e începutul lui septembrie și vremea e încă frumoasă. Când vine toamna în Paris?

— Ah! *Soupe*, mă corectează el, binevoitor.

— *Sî, soupe*. Adică, *oui. Oui!* Îmi ard obrajii. Și, ăă, din... ăă – chestia aia ca salata de pui și fasole verde?

Monsieur Boutin râde. E râsul voios, dintr-un burdihan ce temură ca piftia, de Moș Crăciun.

— Pui și *haricots verts, oui*. Știi, poți să vo'bești engleza cu mine. Îl înțeleg foarte bine.

Roșeața din obraji se întinde. Firește că vorbește engleza, într-o școală americană. Și eu am trăit doar cu fleacurile alea de pere și baghete cinci zile. Îmi întinde un castron de supă și o farfurioară cu salată de pui, iar stomacul meu ghiorăie la vederea mâncării calde.

— *Merci*, spun eu.

— *De rien*. Pent' u nimic. Și spe' că n-o să mai sa'i peste mese ca să mă eviți pe mine!

Își duce mâinile la piept, de parcă ar fi profund îndurerat. Eu zâmbesc și clatin din cap „nu”. Pot să fac asta. Pot să fac asta. Pot...

— EI, N-A FOST CHIAR AȘA DE CUMPLIT, NU-I AȘA, ANNA? St. Clair răcnește din capătul celălalt al cantinei.

Mă întorc în loc și-i fac semn cu degetul mare în jos, sperând că Monsieur Boutin nu poate vedea. St. Clair răspunde cu un rânjet și-mi oferă versiunea englezească, semnul victoriei cu două degete. Monsieur Boutin țocăie în urma mea, binedispus. Plătesc pentru mâncare și mă așez lângă St. Clair.

— *Mersi*. Am uitat cum să fac gestul pe engleză. O să folosesc corect degetele data viitoare.

— Plăcerea e de partea mea. Întotdeauna mă bucur să pot educa.

Poartă aceleași haine ca ieri, jeanși și un tricou jerpelit cu silueta lui Napoleon imprimată pe el. Când l-am întrebat despre asta, mi-a răspuns că Napoleon e eroul lui.

— Nu c-a fost un tip decent, totuși. A fost un nemernic. Dar a fost un nemernic mic de înălțime, așa ca mine.

Mă întreb dacă a dormit la Ellie. Probabil de aceea nu și-a schimbat hainele. Ia metroul până la colegiul ei în fiecare seară și rămâne acolo. Rashmi și Mer s-au supărat, că poate Ellie se crede prea bună pentru ele, acum.

— Știi, Anna, zice Rashmi, majoritatea parizienilor înțeleg engleza. Nu trebuie să fii atât de timidă.

Mda. Mersi că-mi atragi atenția. Acum.

Josh își duce mâinile la ceafă și se lasă pe spate, în scaun. Mânecele bluzei i se ridică, expunând un tatuaj cu un craniu și două oase pe brațul drept. Pot să spun după liniile groase că desenul îi aparține. Cerneala neagră e și mai neagră pe pielea lui albă. E un tatuaj grozav, ca un soi de glumă pe brațul lui slăbănog și lung.

— E-adevărat, insista el. Eu abia de știu două cuvinte și mă descurc.

— Eu nu m-aș lăuda cu asta.

Rashmi își încrețește nasul, iar Josh se aruncă înainte în scaunul lui ca să i-l sărute.

— Doamne, iar încep ăștia.

St. Clair se scarpină în creștet și se uită în altă parte.

— Întotdeauna au fost așa? întreb, coborându-mi vocea.

— Nu. Anul trecut au fost și mai și.

— Uăh. Sunt de mult împreună, atunci?

— Ăă, de iarna trecută?

— A trecut ceva vreme.

El ridică din umeri, iar eu mă opresc, întrebându-mă dacă vreau să-i aud răspunsul la următoarea mea întrebare. Probabil nu, dar întreb totuși.

— De cât timp sunteți tu și Ellie împreună?

St. Clair se gândește o clipă.

— De aproape un an, cred.

Ia o sorbitură de cafea – toată lumea pare să bea cafea – apoi trânteste ceașca pe farfurioară cu un TRONC răsunător, care-i sperie pe Rashmi și pe Josh.

— Oh, îmi cer scuze, zice el. V-a deranjat asta?

Se întoarce spre mine și face ochii mari, a exasperare. Îmi țin respirația. Chiar și când e nervos e frumos. Nici nu încape comparație între el și Toph. St. Clair e într-alt fel atrăgător, e cu totul altă specie.

— Să schimbăm subiectul. Întinde un deget spre mine: Credeam că frumoasele sudiste ar fi trebuit să aibă accent sudist.

Clatin din cap.

— Numai când vorbesc cu mama. Atunci mă trezesc că-l am, pentru că ea îl are. Majoritatea oamenilor din Atlanta nu au accent. E destul de urban. Mulți vorbesc însă gangsta, în schimb, adaug eu în glumă.

— *Te crez*, răspunde el în stil gangsta, dar cu accentul lui politicos englezesc.

Împroșc cu supă roșu-oranj peste masă. St. Clair scoate un surprins ha-HA râzând, și râd și eu, îndoindu-mă de mijloc ca apucată de crampe abdominale. El îmi întinde un șervețel să-mi șterg bărbia.

— *Te crez!* repetă el solemn.

Tuse, tuse.

— Te rog, ești foarte bun, dar e prea...

Respir. Mult.

— N-ar fi trebuit să-mi zici asta. Acum va trebui s-o păstrez pentru ocazii speciale.

— Ziua mea e în februarie. (Tuse, tuse, horcăit.) Te rog să nu uiți.

— Și a mea a fost ieri, zice el.

— Ba nu, n-a fost.

— Ba da. A fost.

Șterge rămășițele prânzului împrăștiat de mine pe masă. Încerc să-i iau șervețelul ca să curăț eu, dar el îmi dă mâna la o parte.

— Așa e, zice Josh. Am uitat, frate. La mulți ani cu întârziere.

— N-a fost cu adevărat ziua ta de naștere, nu-i așa? Ai fi spus ceva.

— Vorbesc serios. Ieri a fost ziua mea, am împlinit optsprezece ani.

Ridică din umeri și aruncă șervețelul, pe tava lui goală.

— Familia mea nu e adepta torturilor și a coifurilor de petrecere.

— Dar trebuie să ai tort de ziua ta, spun eu. Așa e regula. E cea mai bună parte.

Îmi amintesc tortul *Star Wars* pe care mama, Bridge și cu mine l-am făcut pentru Seany, în vară. Era verde-crud și avea forma capului lui Yoda. Bridge a cumpărat chiar vată de zahăr, pentru părul lui din urechi.

— Asta-i exact motivul pentru care nu aduc niciodată vorba, știi?

— Dar ai făcut ceva special aseară, nu? Vreau să spun, Ellie te-a scos în oraș?

El își saltă ceașca de cafea, dar o așază la loc, fără să fi băut.

— Ziua mea de naștere e doar o zi ca oricare alta. Și mi-e bine așa. Nu am nevoie de tort, pe cuvânt.

— Okay, okay. Bine!

Ridic mâinile, mă predau.

— N-o să-ți urez la mulți ani. Nici măcar o vinere frumoasă cu întârziere.

— Oh, poți să-mi urezi o vinere frumoasă. Zâmbește din nou. N-am nimic împotriva zilelor de vineri.

— Apropo, se întoarce Rashmi către mine. Tu de ce n-ai ieșit cu noi, aseară?

— Am avut întâlnire. Cu prietena mea. Bridgette.

Toți trei se uită lung la mine, așteptând să continui explicațiile.

— Întâlnire la telefon.

— Dar ai ieșit în oraș săptămâna asta? întrebă St. Clair. Ai părăsit campusul?

— Desigur.

Pentru că am făcut-o. Ca să ajung în celelalte părți ale campusului. St. Clair își ridică sprâncenele.

— Ești așa o mincinoasă!

— Stai să înțeleg și eu.

Josh își așază mâinile în poziție de rugăciune. Degetele lui sunt subțiri, ca și restul trupului, și are o pată de tuș pe un arătător.

— Ai stat în Paris o săptămână întreagă și n-ai văzut încă orașul? Nicio parte din el?

— Am fost în oraș cu părinții, weekendul trecut. Am văzut Turnul Eiffel.

De la distanță.

— Cu părinții, minunat. Și ce planuri ai pentru seara asta? întrebă St. Clair. Să speli niște rufe, probabil? Să freci dușul?

— Hei. Ai ceva împotriva frecatului?

Rashmi își încrețește fruntea.

— Ce o să mănânci? Cantina o să fie închisă.

Grija ei e emoționantă, dar observ că nu mă invită să vin cu ea și Josh. Nu că aș fi vrut să ies cu ei, oricum. Cât despre cină, mă gândisem c-o să plec în recunoaștere până la tonomatul căminului. Nu e bine aprovizionat, dar m-aș putea descurca.

— Asta gândeam și eu, zice St. Clair, când eu nu răspund.

Clatină din cap. Părul lui închis la culoare are câțiva cârlionți astăzi. Chiar îți taie respirația, pe bune. Dacă ar exista o competiție olimpică în materie de păr, St. Clair ar câștiga fără îndoială, jos pălăria. Zece puncte din zece. Medalia de aur. Ridic din umeri.

— N-a trecut decât o săptămână. Nu-i mare lucru.

— Hai să recapitulăm faptele, încă o dată, zice Josh. Acesta e primul tău weekend departe de casă?

— Da.

— Primul tău weekend fără supraveghere părintească?

— Da.

— Primul tău weekend fără supraveghere părintească în Paris? Și vrei să ți-l petreci în camera ta? Singură?

El și Rashmi schimbă priviri compătimitoare. Mă uit la St. Clair după ajutor, dar îl găsesc uitându-se fix la mine, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce-i? întreb, iritată. Am supă pe barbă? Fasole verde între dinți?

St. Clair zâmbește pentru sine.

— Îmi place strungăreața ta, zice, în cele din urmă.

Întinde mâna și mă mângâie ușor.

— Ai un păr perfect.

capitolul șapte

Petrecăreții au părăsit căminul. Ronțaii snackurile de la tonomat și îmi actualizez website-ul. Până acum am încercat: (A) un baton Bounty, care s-a dovedit a fi același lucru ca batonul de ciocolată Mounds și (B) o pungă de madlene, prăjiturile în formă de scoică, dar care erau râncede și mi-au făcut sete. Astea împreună mi-au ridicat glicemia din sânge la un nivel suficient cât să pot lucra.

De vreme ce nu am niciun film nou de recenzat pentru Femme Film Freak (fiindcă sunt ruptă de tot ce e bun și pur și minunat în America – filmele) mă joc cu pagina de deschidere. Creez un banner nou. Stilizez o recenzie veche. Seara, Bridge îmi trimite un email:

Am fost cu Matt și Cherrie M (de la meremetisită) la film, aseară. Și ia ghici! Toph a întrebat de tine!! I-am spus că o duci minunat, DAR că ABIA aștepti să vii acasă, în decembrie. Cred c-a prins ideea. Am vorbit despre trupa lui cam un minut (încă niciun spectacol, firește), dar Matt a făcut mutre tot timpul, așa că a trebuit să plecăm. Știi ce părere are el despre Toph. OH! Și Cherrie a încercat să ne convingă să vedem ultimul lacrimogen al tatălui tău. ȘTIU.

Ești nașpa. Vino acasă.

Bridge

Meremetisită. Dichisită și atrăgătoare pe-afară, dar șubredă pe dinăuntru, neinspirând încredere. Da! Descrierea asta e mănușă pentru Cherrie. Sper doar că Bridge nu m-a făcut să par prea disperată, în pofida dorinței mele arzătoare ca Toph să-mi trimită e-mailuri. Și nu-mi vine să cred că Matt încă se mai zbârlește în preajma lui, chiar dacă noi doi nu mai suntem împreună. Toată lumea îl place pe Toph. Ei bine, uneori îi mai enervează pe patroni, dar asta numai pentru că e înclinat să uite de programul de lucru. Și sună să spună că e bolnav.

Citesc din nou e-mailul ei, sperând să găsesc cuvintele „Toph spune că e îndrăgostit nebunește de tine și că o să te aștepte și o veșnicie”. N-am norocul ăsta. Atunci îmi cercetez secțiunea de mesaje favorite, ca să văd ce se mai spune despre noul film al tatei. Recenziile pentru *Decizia* nu sunt cine știe ce, în ciuda bunei clasări în box office. Unul dintre criticii constanți, portocalamecanică88, spune așa: „E o aiureală. Una penibilă. Ca un maraton în toiul lunii lui cuptor îmbrăcat în pantaloni de schi”.

Sună destul de aproape de adevăr.

După o vreme, mă plictisesc și caut *Ca apa pentru ciocolată*. Vreau să fiu sigură că n-am scăpat niciuna dintre teme, înainte de a-mi scrie eseul. Nu trebuie să-l predau decât peste două săptămâni, dar am o grămadă de timp la dispoziție în momentul de față. Cum ar fi, toată noaptea.

Bla-bla-bla. Nimic interesant. Și tocmai mă pregătesc să mai verific o dată e-mailurile, când îmi sare în ochi pasajul ăsta: *De-a lungul întregului roman, înfierbântarea e un simbol pentru dorința sexuală. Tita își poate controla căldura din bucătărie, dar focul din propriul trup e o forță deopotrivă a tăriei și a distrugerii.*

— Anna?

Cineva bate la ușa mea și mă face să sar de pe scaun. Nu. Nu cineva. St. Clair.

Sunt îmbrăcată într-un tricou vechi cu Mayfield Dairy, completat cu o vacă-emblemă în galben și maro, și pantaloni de pijama flaușați, roz-aprins, cu imprimeuri de căpșuni gigantice. Nici măcar n-am sutien.

— Anna, știu că ești acasă. Îți văd lumina.

— Stai un pic! spun eu repede. Vin imediat.

Înfig mâna în hanoracul meu negru și îi închei fermoarul peste mutra vacii, înainte să smucesc ușa.

— *Bunăscuză-mă*. Intră!

Deschid ușa larg, dar el rămâne în loc o clipă, uitându-se la mine. Nu reușesc să citesc expresia de pe fața lui. Apoi schițează un zâmbet răutăcios și trece pe lângă mine.

— Drăguțe căpșuni.

— Taci!

— Nu, vorbesc serios. Simpatice.

Și chiar dacă nu spune simpatice cu sensul de „vreau să-mi părăsesc iubita și să încep să mă întâlnesc cu tine”, ceva pâlpaie în lăuntrul meu. *Forța tăriei și a distrugerii*, Tita de la Garza, o știa atât de bine. St. Clair stă în mijlocul camerei mele. Se scarpină în cap și tricoul i se ridică într-o parte, expunând o fâșie de abdomen gol.

Vufl! Focul meu interior se aprinde.

— E chiar... ăă... curat, zice el.

Făss. Flăcările se sting.

— Zău?

Știu că e o cameră ordonată, dar n-am cumpărat încă o soluție de curățat geamurile. Oricine a curățat fereastra ultima oară habar n-are cum se folosește o sticlă de Windex. Secretul e să pulverizezi câte puțin o dată. Cei mai mulți oameni pulverizează prea mult și atunci se strânge la colțuri, care sunt mult mai greu de uscat fără să lași dâre sau scame în urmă...

— Da. Chiar alarmant.

St. Clair se plimbă prin jur, ridicând în mână diverse lucruri și examinându-le cum făcusem și eu în camera lui Meredith. Îmi inspectează colecția de figurine cu banane și elefanți aliniate pe dulapul de haine. Ridică un elefant de sticlă și își înalță sprâncenele, întrebător.

— E porecla mea.

— Elefant? Clatină din cap. Scuze, nu văd legătura.

— Arma Oliphant. *Banana Elephant*. Prietena mea colecționează astea pentru mine, iar eu colecționez poduri de jucărie și sandvișuri pentru ea. Pe ea o cheamă Bridgette Saunderwick, adaug eu.

St. Clair lasă elefantul de sticlă și se îndreaptă spre biroul meu.

— Deci poate oricine să-ți spună Elefant?

— Banana Elephant, îl corectez eu. Și nu. Cu siguranță nu.

— Îmi cer scuze, zice el. Dar nu pentru asta.

— Cum? De ce?

— Aranjezi la loc tot ce las eu din mână.

Dă din cap privind spre mâinile mele, care tocmai rearanjează elefantul.

— N-a fost politicos din partea mea să vin aici și să încep să-ți ating lucrurile.

— Oh, e în regulă, spun eu repede, lăsând figurina în pace. Poți să atingi tot ce vrei de la mine.

El încremenește. O expresie hazlie trece peste fața lui înainte să-mi dau seama ce spusese. Nu în sensul *ăla*.

Nu că în sensul *ăla* ar fi fost atât de rău.

Dar îmi place Toph, iar St. Clair are o iubită. Și chiar dacă situația ar fi fost altfel, Mer încă are drepturi înaintea mea. N-aș face niciodată asta după cât de drăguță a fost în prima mea zi. Și în a doua. Și în fiecare dintre celelalte ale săptămânii ce-a trecut.

De altfel, el e doar un băiat atrăgător. Nimic pentru care să te ambalezi. Vreau să spun, străzile Europei sunt pline de băieți frumoși, nu? Băieți învățați să se poarte, cu tunsori îngrijite și haine stilate. Nu că aș fi văzut pe careva chiar și pe departe la fel de arătos ca *Monsieur Étienne St. Clair*. Și totuși.

El își întoarce ochii de la mine. E doar imaginația mea sau chiar arată stingherit? Dar de ce ar fi stingherit? Eu sunt cea care spun idioteții.

— Asta e iubitul tău?

Arată spre wallpaper-ul laptopului meu, o fotografie cu foștii colegi de muncă și cu mine prostindu-mă pe acolo. Fusese făcută înainte de lansarea de la miezul nopții a ultimei ecranizări a unui roman fantasy. Cei mai mulți dintre noi eram îmbrăcați în elfi sau vrăjitori.

— Cel cu ochii închiși? continuă el.

— CE?

Crede că m-aș întâlni vreodată cu un tip ca *Hercules*? Hercules e asistent manager. E cu zece ani mai în vârstă decât mine și, da, așa îl cheamă de-adevăratelea. Și cu toate că e simpatic și știe mai multe ca oricine despre filmele de groază japoneze, are de asemenea o codiță la spate.

O codiță.

— Anna, glumesc. Cel de aici. Perciuni.

Arată spre Toph, motivul pentru care îmi place atât de mult fotografia asta. Capetele noastre sunt întoarse unul spre celălalt și avem un zâmbet tainic, de parcă am fi împărtășit o glumă numai de noi știută.

— Oh. Ăă... nu. Nu chiar. Adică, Toph a fost aproape iubitul meu. Am plecat înainte să...

Las vorbele în aer, încurcată.

— Înainte să se fi întâmplat mare lucru.

St. Clair nu răspunde. După o tăcere incomodă, își vâra mâinile în buzunare și se leagănă pe călcâie.

— Pregătită pentru tot.

— Ce? mă mir eu.

— *Tout pourvoir.*

Face semn din cap către perna de pe patul meu. Cuvintele sunt brodate deasupra unei imagini cu un inorog. Era un cadou de la bunicii mei, iar motoul și blazonul sunt pentru clanul Oliphant. Cu mult timp în urmă, bunicul s-a mutat în America și s-a însurat cu bunica, dar a rămas devotat tuturor lucrurilor scoțiene. Întotdeauna ne cumpăra lui Seany și mie lucruri decorate cu tartanul clanului (albastru și verde în pătrățele, cu linii albe și negre). De pildă, așternutul meu de pat.

— Da, știu ce înseamnă. Dar de unde ai știut?

— *Tout pourvoir.* E în franceză.

Excelent. Motoul clanului Oliphant, care mi-a fost vârat în cap din fragedă pruncie, se dovedește a fi în FRANCEZĂ, iar eu habar n-aveam. Mulțumesc, bunicule. De parcă n-aș fi părut deja o tembelă. Dar de unde era să bănuiesc că un

motto scoțian avea să fie în franceză? Parcă știam că îi urau pe francezi. Sau numai pe englezi?

Ah, nu știu. Întotdeauna presupusesem că era ceva în latină sau în vreo altă limbă moartă.

— Fratele tău?

St. Clair arată spre singura poză pe care mi-am atârnat-o la capul patului. Seany râde la obiectiv și arată spre una dintre țestoasele cercetate de mama, care își lungește gâtul și amenință să-i smulgă degetul. Mama face un studiu despre obiceiurile reproductive din viața țestoaselor mușcătoare și își vizitează pepiniera din Chattahoochee River de mai multe ori pe lună. Fratele meu adoră s-o însoțească, în vreme ce eu prefer să stau acasă. Țestoasele mușcătoare sunt *rele*.

— Îmhm. El e Sean.

— Un nume cam irlandez pentru o familie cu așternuturi din tartan.

Zâmbesc.

— E cumva un punct dureros. Mamei i-a plăcut foarte mult numele ăsta, dar bunicul – tatăl tatălui meu – practic a murit când l-a auzit. Stăruia pentru Malcolm sau Ewan sau Dougal, în schimb.

St. Clair râde.

— Câți ani are?

— Șapte. E în clasa a doua.

— E mare diferența de vârstă între voi.

— Păi, a fost fie un accident, fie un ultim efort de a salva o căsnicie ce se ducea de râpă. N-am avut niciodată curajul să întreb.

Uau. Nu-mi vine să cred că am lăsat să-mi scape asta. El se așază pe marginea patului.

— Părinții tăi sunt divorțați?

Mă învârt pe lângă scaunul de la birou, pentru că nu pot să stau lângă el, pe pat. Poate când o să fiu obișnuită cu prezența lui, voi fi în stare să mă descurc într-o acțiune ca asta. Dar nu încă.

— Da. Tata a plecat la șase luni după ce s-a născut Sean.

— Îmi pare rău.

Și-mi dau seama că e sincer.

— Și ai mei sunt despărțiți.

Mă cutremur și îmi vâr mâinile la subsuori.

— Atunci, și mie îmi pare rău. Asta-i nasol.

— Nu-i nimic. Tata e un ticălos.

— Și al meu la fel. Adică, evident că e, dacă ne-a părăsit când Sean era nou-născut. Ceea ce indubitabil a făcut. Și, de asemenea, e vina lui că acum sunt izolată aici. La Paris.

— Știu.

Oare?

— Mi-a spus Mer. Dar te asigur că tata e mai rău. Din nefericire, el e cel care se află aici, la Paris, în timp ce mama e singură, la mii de kilometri depărtare.

— Tatăl tău locuiește aici?

Sunt surprinsă. Știam că tatăl lui e francez, dar nu-mi pot imagina pe cineva trimițându-și copilul la internat, când locuiește în același oraș. N-are nicio logică.

— Deține o galerie de artă aici și una la Londra. Își împarte timpul între ele.

— Cât de des îl vezi?

— Niciodată, dacă pot.

St. Clair se posomorăște și eu mă gândesc că n-am nicio idee de ce se află el aici, în camera mea. Îi spun și lui asta.

— N-am zis? Se îndreaptă de spate. Oh, ei bine, știam că dacă nu vine cineva să te târască pur și simplu afară, n-ai să ieși niciodată din cameră. Așa că mergem pe-afară.

Un amestec ciudat de fluturi și agitație erupe în stomacul meu.

— În seara asta?

— În seara asta.

— Bine. Fac o pauză. Și Ellie?

El se lasă înapoi pe spate și acum e întins pe patul meu.

— Planurile noastre au căzut.

Spune asta cu o fluturare vagă a mâinii, într-un mod care mă oprește să-l descos mai departe.

Arăt spre pantalonii mei de pijama.

— Nu sunt chiar îmbrăcată pentru asta.

— Haide, Anna. Pe bune, chiar trebuie s-o luăm de la capăt cu asta?

Îi arunc o privire dubitativă, iar perna cu inorog zboară în capul meu. I-o arunc înapoi, iar el rânjește, se dă jos din pat și o aruncă și mai tare. Întind mâinile s-o prind, dar ratez, iar el mă lovește din nou de două ori înainte să mă lase s-o înșfac. St. Clair se îndoiaie de răs, iar eu îl pocnesc cu perna peste spate. El încearcă s-o recupereze, dar eu o țin bine și ne luptăm, înainte și înapoi, până când el îi dă drumul. Inerția mă aruncă pe pat, amețită și asudată.

St. Clair se lasă să cadă lângă mine, gâfâind. Stă atât de aproape încât părul lui mă gădilă pe față. Brațele noastre aproape că se ating. Aproape. Încerc să expir, dar nu mai știu cum se respiră. Și atunci îmi aduc aminte că nu am sutien. Iar acum sunt paranoică.

— Okay. El gâfâie. Uite cum – gâfâie, gâfâie – facem.

Nu vreau să simt asta față de el. Vreau ca lucrurile să fie normale. Vreau să-i fiu doar prietenă, nu o altă fată proastă visând la ceva care no să se întâmple niciodată. Mă forțez să mă ridic. Părul meu e razna și electrizat după bătaia cu perna, așa că înșfac un elastic de pe masa de toaletă și mi-l prind la spate.

— Pune-ți niște pantaloni, zice el. Și o să-ți arăt Parisul.

— Asta e? Asta e planul?

— Toată tărășenia.

— Uau. „Tărășenie”. Ce excentric!

St. Clair mormăie și dă cu perna în mine. Sună telefonul. E probabil mama; m-a sunat în fiecare seară, săptămâna asta. Îmi culeg telefonul de pe birou și mă pregătesc să-i închid soneria, când numele îmi sare în ochi. Îmi stă inima.

Toph.

capitolul opt

— Sper că porți o beretă.

Așa mă salută Toph.

Deja râd. A sunat! A sunat Toph!

— Nu încă.

Încep să mă plimb de-a lungul micii mele camere.

— Dar aș putea să iau una pentru tine, dacă vrei. Cu numele tău cusut pe ea. Ai putea s-o porți în loc de ecuson.

— Mi-ar sta bestial cu o beretă.

Simt un rânjet în vocea lui.

— Nimeni nu poate fi bestial cu o beretă. Nici măcar tu.

St. Clair stă în continuare întins pe patul meu. Își înalță capul ca să se uite la mine. Îi zâmbesc și-i arăt către poza de pe laptopul meu. *Toph*, mimez eu.

St. Clair clatină din cap.

Perciuni.

Ah, mimează el, drept răspuns.

— Deci a venit soră-ta, ieri.

Toph întotdeauna se referă la Bridge ca la sora mea. Avem aceeași înălțime și aceeași constituție subțire, și amândouă avem părul foarte drept și lung, numai că al ei e blond și al meu șaten. Și, ca mai toți cei care petrec foarte mult timp împreună, vorbim la fel. Deși ea folosește cuvinte mai pompoase. Iar brațele ei sunt frumos sculptate, de la tobe. Iar eu am strungăreață, în vreme ce ea are aparat dentar. Cu alte cuvinte, e ca mine, dar mai frumoasă, mai deșteaptă și mai talentată.

— N-am știut că e bateristă, zice el. Se pricepe?

— E cea mai bună.

— Spui asta pentru că e prietena ta sau pentru că chiar e bună?

— E cea mai bună, repet eu.

Cu colțul ochiului, îl văd pe St. Clair aruncând o privire spre ceasul de pe dulap.

— Bateristul meu ne-a lăsat baltă. Crezi că ar fi interesată? Vara trecută, Toph a întemeiat o trupă punk, The Penny Dreadfuls¹⁴. S-au auzit multe despre numeroasele schimbări de membri și certurile asupra conținutului textelor, dar n-au ținut niciun spectacol. Ceea ce e mare păcat. Pariez că Toph arată bine cu o chitară de gât.

— Drept să-ți spun, zic, cred c-ar vrea. Jigodia aia de instructor de la percuție tocmai s-a ferit s-o facă conducătoare de secțiune, și ea are ceva furie de vărsat.

Îi dau numărul ei de telefon. Toph îl repetă, în vreme ce St. Clair bate cu degetul într-un ceas de mână imaginar. E doar ora nouă, nu înțeleg ce-i graba asta. Până și eu știu că e devreme pentru Paris. El își drege glasul zgomotos.

— Hei, scuză-mă. Trebuie să plec, zic eu.

— E cineva cu tine, acolo?

— Mmm, da. Prietenul meu. Mă scoate în oraș, în seara asta.

Un moment de pauză.

— Un *el*?

— E doar un prieten. Mă întorc spre St. Clair. Are o iubită. Strâng din ochi. Trebuia să spun asta?

— Dar n-ai uitat de noi, da? Vreau să spun... Tărăgănează. Noi, aici, în Atlanta? N-ai să renunți la noi pentru vreun franțuz și să nu te mai întorci niciodată!?

Inima îmi bate nebunește.

— Bineînțeles că nu. O să mă întorc de Crăciun.

— Bun. Okay, Annabel Lee. Și eu trebuie să mă întorc la lucru, oricum. Hercules e probabil supărat că nu stau la ușă. *Ciao!*

— De fapt, spun eu, e *au revoir*.

— Mă rog.

Râde și închidem amândoi.

St. Clair se ridică de pe pat.

— Iubit gelos?

— Ți-am mai spus. Nu-i iubitul meu.

¹⁴ Romane melodramatice.

— Dar îți place de el.

Roșesc.

— Păi... da.

Expresia lui St. Clair e indescifrabilă. Poate supărată. Face semn din cap spre ușă.

— Mai vrei să ieșim?

— Ce? sunt nedumerită. Da, firește. Stai să mă schimb, mai întâi.

Îl conduc la ușă și, cinci minute mai târziu, pornim spre nord. Mi-am pus bluza favorită, o chestie ieftină și drăguță, care se mulează pe mine în locurile potrivite, și jeanși și teniși de pânză. Știu că tenișii nu sunt foarte franțuzești – ar fi trebuit să port cizme ascuțite sau tocuri ametoare – dar cel puțin nu sunt albi. E adevărat ce se spune despre pantofii sport. Numai turiștii americani îi poartă, niște chestii mari și urâte, bune când tunzi iarba sau zugrăvești casa.

E o seară frumoasă. Luminile Parisului sunt galbene, verzi și portocalii. Aerul cald se amestecă în spirale cu sporovăitul oamenilor de pe stradă și cu clinchetul paharelor de vin din restaurante. St. Clair s-a înviorat la loc și îmi povestește mai multe amănunte sinistre din biografia lui Rasputin, pe care a terminat-o de citit în după-amiaza asta.

— Atunci ceilalți ruși i-au pus o doză de cianură în mâncare, destul de puternică să ucidă cinci oameni, da? Însă lui nu i-a făcut *nimic*, deci au trecut la Planul B – l-au împușcat din spate cu un revolver. Care *tot* nu l-a omorât. Mai mult, Rasputin a avut destulă energie să-l sugrume pe unul dintre ei, așa că l-au mai împușcat *de trei ori*. Și el tot s-a mai luptat să se ridice! Atunci l-au bătut măr, l-au înfășurat într-un cearșaf și l-au aruncat într-un râu înghețat. Și, să vezi...

Ochii lui strălucesc. E aceeași privire pe care o capătă mama când vorbește despre țestoase, sau Bridge când vorbește despre cinele.

— La autopsie, au descoperit că adevărata cauză a morții a fost hipotermia. Din cauza râului! Nu otrăvirea, nici

împuşcarea, nici bătaia. Mama Natură. Şi nu numai atât, braţele lui au fost găsite îngheţate, dar ridicate în sus, de parcă ar fi încercat să-şi croiască drum cu ghearele de sub gheaţă.

— Cum? Nu...

Nişte turişti germani pozează în faţa vitrinei unui magazin, cu litere aurii scorojite. Îi ocolim grăbiţi, ca să nu le stricăm fotografia.

— Devine şi mai şi, zice el. Când i-au ars cadavrul, s-a ridicat în fund. Incredibil, chiar s-a ridicat! Probabil pentru că tipul care i-a pregătit cadavrul a uitat să-i taie tendoanele, aşa că s-au strâns când l-au ars...

Am dat din cap, apreciativ.

— Îhh, dar interesant. Zi mai departe.

— ...ceea ce a făcut ca picioarele şi corpul să se cambreze, şi totuşi! St. Clair zâmbeşte, triumfător. Toată lumea a înnebunit când a mai văzut-o şi pe-asta.

— Şi cine spune că istoria e plictisitoare?

Îi răspund la zâmbet şi totul e perfect. Aproape. Pentru că în clipa asta trecem de intrarea în SAPA, iar acum sunt mai departe de şcoală decât am fost vreodată înainte. Zâmbetul meu tremură, în timp ce reintru în starea mea naturală: nervoasă şi ciudată.

— Ştii, îţi mulţumesc. Ceilalţi mi-ar fi închis gura cu mult înainte să...

Îmi observă schimbarea de atitudine şi se opreşte.

— Eşti bine?

— Da.

— Da, dar ți-a spus cineva vreodată că ești o mincinoasă fără speranță? Groaznică. Cea mai nepricepută.

— Păi... Şovăi, jenată.

— Daaa?

— Parisul e atât de... străin. Mă căznesc să-mi găsesc cuvintele. Intimidează.

— Neh!

Îmi refuză explicația cu un gest.

— Ție ți-e ușor să vorbești.

Ocolim un domn respectabil, aplecat să strângă după câinele lui, un basset cu burta până la pământ. Bunicul m-a prevenit că trotuarele din Paris sunt minate cu surprize canine, dar până acum nu remarcasem asta.

— Tu ai fost obișnuit cu Parisul toată viața ta, continui eu. Vorbești fluent franceza, te îmbraci ca un european...

— Pardon?

— Știi: haine frumoase, pantofi frumoși.

El își ridică piciorul stâng, încălțat în ceva tocit și deformat.

— *Ăștia?*

— Bine, nu. Dar nu ești în teniși. Eu ies în evidență de la o poștă. Și nu vorbesc franceza, și îmi e frică de metrou și-ar trebui probabil să port tocure, dar urăsc tocurele...

— Eu mă bucur că nu porți tocure, mă întrerupe St. Clair. Atunci ai fi mai înaltă decât mine.

— *Sunt* mai înaltă decât tine.

— Cu puțin.

— Mă lași? Am cu șapte centimetri mai mult decât tine. Și tu ai și ghete.

Mă îmbrânțește cu umărul, și încerc să zâmbesc.

— Calmează-te, zice el. Ești cu mine. Practic, sunt francez.

— Ești englez.

El rânjește.

— Sunt american.

— Un american cu accent englezesc. Asta nu înseamnă că ești dublu nesuferit francezilor?

St. Clair își rostogolește ochii.

— Ar trebui să nu mai ascuți clișee și să începi să-ți formezi păreri proprii.

— Nu spun clișee.

— Pe bune? Atunci, rogu-te, luminează-mă.

Îmi arată spre picioarele unei fete care merge în fața noastră. Turuie în franțuzește la un telefon celular.

— *Ăștia* ce sunt, *mai exact?*

— Teniși, mormăi eu.

— Interesant. Și domnii de colo, de pe trotuarul celălalt? Ai vrea să-mi explici ce poartă cel din stânga? Acele dispozitive ciudate legate cu șiret de picioarele lui?

Sunt teniși, firește.

— Dar, hei! Îl vezi pe tipul de colo?

Fac semn din cap spre un bărbat în pantaloni scurți de jeans și un tricou cu Budweiser.

— Eu sunt chiar atât de bătătoare la ochi?

St. Clair mijește ochii la individ.

— Bătătoare la ochi, în ce sens? La fel de cheală? De obeză? De lipsită de gust?

— Americancă.

El suspină melodramatic.

— Pe bune, Anna. Trebuie să treci peste asta.

— Pur și simplu nu vreau să supăr pe nimeni. Am auzit că pe-aici lumea se supără foarte ușor.

— Nu superi pe nimeni, decât pe mine, în clipa asta.

— Dar de ea ce zici?

Îi arăt o femeie de vârstă mijlocie, în pantaloni scurți kaki și un maieu tricatat cu stele și dungi pe el. Are un aparat de fotografiat legat de centură și se ceartă cu un bărbat cu o pălărioară de pescar. Soțul, presupun.

— Cu desăvârșire supărători.

— Vreau să spun, sunt la fel de bătătoare la ochi ca și ea?

— Ținând cont că ea poartă un *steag american*, aș risca un „nu” la întrebarea asta.

Își ronțăie unghiile.

— Ascultă. Cred că am o soluție la problema ta, dar va trebui să mai aștepți. Tu doar promite-mi că nu mă mai pui să te compar cu femeii de cincizeci de ani și o să am eu grijă de tot.

— Cum? Cu ce? Un pașaport francez?

El pufnește în râs.

— N-am spus că o să te fac franțuzoaică. Deschid gura să protestez, dar el îmi taie vorba.

— Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, răspund, neliniștită. Nu-mi plac surprizele.

— Dar ar fi bine să fie una bună.

— Oh, e bună.

Și St. Clair arată atât de încrezut încât sunt gata să i-o spun în față, când îmi dau seama că nu mai pot vedea școala.

Nu-mi vine să cred. El mi-a deviat cu totul atenția.

Mi-a luat un moment să recunosc simptomele, dar îmi sfârâie călcâiele și stomacul îmi tresaltă. Sunt în sfârșit încântată că sunt afară!

— Și unde mergem?

Abia îmi pot stăpâni nerăbdarea din voce.

— La Sena? Știu că e pe aici pe undeva. Mergem să stăm pe malul apei?

— Nu-ți spun. Mergi mai departe.

O înghit și pe asta. Ce se întâmplă cu mine? E a doua oară în decurs de un minut când îl las să mă țină în suspans.

— Oh! Trebuie să vezi mai întâi asta!

Mă ia de braț și mă împinge pe partea cealaltă a străzii. Un scooter furios claxonează subțirel și eu râd.

— Stai, ce...

Și-apoi rămân fără răsufare.

Stăm în fața unei catedrale absolut superbe. Patru coloane groase susțin o fațadă gotică, împodobită cu statui impozante, ferestre înalte și sculpturi complicate. O clopotniță subțire se înalță până departe în întunericul de tuș al cerului nopții.

— Ce e asta? E faimoasă? Ar trebui s-o știi?

— E biserica mea.

— Aici mergi tu?

Sunt surprinsă. Nu pare a fi genul de băiat care se duce la o biserică.

— Nu.

Face semn din cap spre o pancartă, îndemnându-mă să citesc.

— Saint Étienne Du Mont. Hei! Saint Étienne.

El zâmbeste.

— Întotdeauna am fost un pic proprietar al locului ăsta. Mama obișnuia să mă aducă aici, când eram mic. Făceam un picnic, la prânz, și mâncam chiar aici, pe trepte. Uneori, își aducea blocul de desen și desena porumbei și taxiuri.

— Mama ta e artist?

— Pictoriță. Lucrează în New York, la MoMA¹⁵.

A spus-o cu atâta mândrie, iar eu mi-am amintit ce zisese odată Meredith – că St. Clair îl admiră pe Josh pentru că acesta desenează foarte bine. Și că tatăl lui St. Clair deține două galerii de artă. Și că St. Clair s-a înscris la arte vizuale, semestrul ăsta. Mă întreb, cu voce tare, dacă e și el artist.

El ridică din umeri.

— Nu chiar. Aș fi vrut eu. Mama nu mi-a transmis acest talent deosebit. Doar aprecierea. Josh e mult mai bun. La fel și Rashmi, din acest punct de vedere.

— Te înțelegi bine cu ea, nu-i așa? Cu mama ta?

— O iubesc pe mama.

A spus-o natural, fără niciun fel de sficiune adolescentină.

Stăm în fața ușilor duble ale catedralei și mă uit în sus, și mai sus, și mai sus. Mi-o imaginez pe mama, scriind informații despre țestoasele mușcătoare în computer, activitatea ei obișnuită de seara. Numai că nu e seară în Atlanta. Poate că e la băcănie, la cumpărături, în clipa asta. Sau poate încă lucrează, croindu-și drum prin Chattahoochee River. Sau poate e acasă și urmărește *Imperiul contraatacă* împreună cu Sean. N-am nicio idee și asta mă deranjează.

În cele din urmă, St. Clair rupe tăcerea.

— Hai să mergem. Avem o grămadă de văzut.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât Parisul devine mai aglomerat. El vorbește despre mama lui, cum face ea clătite

¹⁵ Acronim pentru Museum of Modern Art.

cu fulgi de ciocolată și tăieței cu ton de la caserolă pentru micul dejun. Cum a pictat fiecare cameră din apartament într-o altă culoare de-a curcubeului. Cum colectează greșelile de ortografiere a numelui ei de pe diversele emailuri pe care le primește. Nu spune nimic despre tatăl lui.

Trecem de o altă clădire enormă, masivă, ca ruinele unui castel medieval.

— Doamne, totul e atât de încărcat de istorie, zic eu. Locul ăsta ce e? Putem intra?

— E un muzeu și sigur că putem intra. Dar nu în seara asta. Cred că e închis, adaugă el.

— Oh. Da, firește.

Încerc să nu las să mi se vadă dezamăgirea. St. Clair e amuzat.

— E doar prima săptămână de școală. Avem tot timpul din lume să vizităm și muzeul tău.

Noi. Din nu știu ce motiv, mă simt tulburată. St. Clair și cu mine. Eu și St. Clair.

Curând intrăm într-o zonă cu și mai mulți turiști decât în cartierul nostru, înțesată cu restaurante animate, și magazine, și hoteluri. Vânzătorii stradali strigă peste tot în engleză: „Cușcuș! Vă place cușcușul?” și străzile sunt atât de înguste încât mașinile nu pot circula pe ele. Mergem pe mijlocul străzii și prin mulțimea care se înghesuie. Seamănă cu un carnaval.

— Unde suntem?

Mi-aș dori să nu fiu nevoită să pun atâtea întrebări.

— Între Rue St. Michel și Rue St. Jacques.

Îi arunc o privire de reproș.

— *Rue* înseamnă stradă. Și suntem încă în Cartierul Latin.

— Încă? Dar mergem de...

— *Zece?* Cincisprezece minute? mă tachinează el.

Hmm. Evident londonezii sau parizienii sau ce e el de fapt nu sunt obișnuiți cu gloria posesiei unei mașini. Îmi lipsește a mea, chiar dacă am probleme la pornire. Și n-am aer

conștientizat. Și radioul e stricat. Îi spun și lui asta și el zâmbește.

— Nu ți-ar folosi la nimic, chiar dacă ai avea o mașină. Aici nu ai voie să conduci dacă n-ai optsprezece ani.

— Ai putea conduce tu pentru noi, spun eu.

— Nu, n-aș putea.

— Ai zis că a fost ziua ta! *Știam* eu că minți, nimeni...

— Nu asta am vrut să spun. St. Clair râde. Nu știu să conduc.

— Vorbești serios?

Nu mă pot stăpâni să-mi opresc rânjetul diabolic de pe față.

— Vrei să zici că există ceva pe care eu știu să-l fac și tu nu?

El îmi rânjește pe măsură.

— Șocant, nu-i așa? Dar n-am avut niciodată un motiv. Sistemul de transport în comun, aici, în San Francisco, și în Londra – sunt perfect suficiente.

— Perfect suficiente.

— Mai taci! Râde din nou.

— Hei, știi de ce i se spune ăstuia Cartierul Latin?

Ridic o sprânceană.

— Cu mai multe secole în urmă, studenții de la Sorbona – am trecut de ea adineauri, îmi arată el cu mâna undeva în spate. Este una dintre cele mai vechi universități din lume. Oricum, studenților li se preda în latină, limbă pe care o vorbeau și între ei. Iar numele a rămas.

Un moment de reținere.

— Asta a fost? Toată povestea?

— Da. Doamne, ai dreptate. A fost un rahat pe băț.

Fac un pas în lături, ocolind un alt vânzător agresiv de cușcuș.

— Cum ai spus?

— O prostie, o porcărie.

Rahat pe băț. O, Doamne, ce drăguț.

Cotim pe o altă stradă și – iată – Sena. Luminile orașului saltă în valurile mici. Îmi țin respirația. E superbă. Perechile se plimbă pe malurile apei, iar buchiniștii și-au înșirat cutii murdare de carton cu cărți de buzunar și reviste vechi, pe care să le poată vedea clienții. Un bărbat cu barbă roșie zdrăgănește la o chitară și cântă un cântec trist. Ascultăm un minut și St. Clair lasă să cadă câțiva euro în cutia chitarei omului.

Iar apoi, când ne întoarcem atenția din nou spre fluviu, o văd.

Notre-Dame.

O recunosc din fotografii, bineînțeles. Dar dacă St. Étienne e o catedrală, atunci e nimic, NIMIC în comparație cu Notre-Dame. Clădirea e ca o corabie imensă coborând pe fluviu. Masivă. Monstruoasă. Maiestuoasă. E luminată într-un mod care îmi aduce aminte, absurd, de Disney World, dar e mult mai multă vrajă asupra ei decât în orice ar fi putut visa Walt. Valuri întregi de viță verde se revarsă de-a lungul zidurilor până în apă, completând aspectul de basm.

Las aerul să-mi iasă ușor din piept.

— E frumoasă.

St. Clair mă studiază.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Nu știu ce altceva să mai zic.

Trebuie să traversăm un pod ca să ajungem la ea. Nu mi-am dat seama că era construită pe o insulă. St. Clair îmi spune că pășim pe l'Île de la Cité, Insula Cetății, și e cel mai vechi district din tot Parisul. Sena sclipește sub noi, adâncă și verde, iar o ambarcațiune lungă tivită cu lumini alunecă pe sub pod. Mă aplec peste balustradă.

— Uite! Tipul ăla abia se mai ține. Cu siguranță o să cadă peste bo...

Îmi întorc privirea și îl descopăr pe St. Clair șontăcând pe drum, la câțiva metri depărtare de marginea podului.

Pentru o clipă, nu înțeleg, apoi mă luminez.

— Ce? Doar nu ți-e frică de înălțime?

St. Clair își ține ochii drept înainte, spre silueta luminată a catedralei Notre-Dame.

— Nu pot să-mi închipui de ce ar sta cineva pe o margine îngustă, când există un respectabil spațiu de mers chiar lângă ea.

— Ah, e vorba despre spațiul de mers, nu?

— Las-o baltă sau te testează despre Rasputin. Sau despre conjugarea verbelor în franceză.

Mă aplec peste balustrada podului și mă prefac că mă clatin. St. Clair pălește.

— Nu! Încetează!

Întinde brațele de parc-ar vrea să mă salveze, apoi se apucă strâns de burtă, ca și când e gata să vomite.

— Scuze!

Sar la o parte de lângă balustradă.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama că e chiar așa de grav.

El flutură o mână, făcându-mi semn să tac. Cu cealaltă se ține mai departe strâns de stomac.

— Îmi cer iertare, zic eu iar, după o clipă.

— Haide.

St. Clair pare agasat, de parcă eu aș fi fost cea care ne-a ținut pe loc. Arată spre Notre-Dame.

— Nu de asta te-am adus aici.

Nu-mi pot imagina nimic mai frumos decât Notre-Dame.

— Nu intrăm?

— E-nchis. Avem destul timp s-o vedem mai încolo, ți-am mai spus.

Mă conduce în curte și mă folosesc de prilej să îl admir din spate. Callipygian. *Există* ceva mai frumos decât Notre-Dame.

— Aici, zice el.

Avem o vedere perfectă asupra intrării – sute și sute de statuete mici, sculptate în trei arcade colosale. Statuile arată ca niște păpuși de piatră, fiecare separată și individualizată.

— Sunt incredibile, șoptesc eu.

— Nu acolo. *Aici*.

Arată la picioarele mele.

Mă uit în jos și spre surprinderea mea mă trezesc stând în mijlocul unui mic cerc de piatră. În centru, chiar sub tălpile mele, e un octogon de bronz auriu cu o stea. În jurul lui, sunt gravate în piatră niște cuvinte: POINT ZÉRO DES ROUTES DE FRANCE.

— Mademoiselle Oliphant, aceasta se traduce cu „Punctul zero al drumurilor din Franța”. Cu alte cuvinte, este punctul de unde sunt măsurate toate celelalte distanțe din Franța.

St. Clair își drege glasul.

— E începutul tuturor lucrurilor.

Îmi ridic privirea. El zâmbește.

— Bine ai venit la Paris, Anna! Mă bucur că ești aici.

capitolul nouă

St. Clair își vâra degetele în buzunare și lovește cu vârful ghetei în niște pietricele.

— Ei? întrebă, în cele din urmă.

— Îți mulțumesc. Sunt stupefiată.

— A fost chiar drăguț din partea ta să mă aduci aici.

— Ah, bine.

Își îndreaptă spatele și ridică din umeri – acea ridicare francească de umeri cu tot corpul pe care el o execută atât de bine – și își reia starea lui obișnuită, sigură pe sine.

— Trebuia să începi de undeva. Acum pune-ți o dorință.

— Hm?

Am așa un talent pentru cuvintele potrivite. Ar trebui să scriu poeme epice sau versuri cu rime pentru reclamele la mâncare de pisici. El zâmbește.

— Așază-ți picioarele pe stea și pune-ți o dorință.

— Oh. Okay, sigur.

Îmi lipsesc tălpile una de alta, astfel încât să stau chiar în centru.

— Îmi doresc...

— Nu cu voce tare!

St. Clair se repede înainte, de parc-ar fi vrut să-mi oprească vorbele cu corpul lui, iar stomacul meu tresaltă violent.

— Nu știi chiar nimic despre dorințe? Nu primești, în viață, decât un număr limitat. Stele căzătoare, gene, pădăii...

— Lumânări în tortul aniversar.

El ignoră aluzia.

— Exact. Așa că ar trebui să profiți de ele, când apar, iar superstiția spune că dacă îți pui o dorință pe steaua aia, se îndeplinește.

Face o scurtă pauză, înainte să continue.

— Ceea ce e mai bine decât în varianta cealaltă pe care am auzit-o.

— Că am să mor în chinuri prin otrăvire, împușcare, bătaie și înecare?

— Hipotermie, nu înecare! râde St. Clair.

Are un răs minunat, băiețesc.

— Dar, nu. Am auzit că oricine stă vreo clipă aici e destinat să se întoarcă în Paris cândva. Și din câte înțeleg, un an pentru tine înseamnă deja prea mult. Am dreptate?

Închid ochii. Mama și Seany apar înaintea mea. Bridge. Toph. Încuviințez.

— Bine, atunci. Deci ține-ți ochii închiși. Și pune-ți o dorință.

Trag adânc aer în piept. Răcoarea umedă dinspre copacii din apropiere îmi umple plămâni. Ce doresc? Grea întrebare.

Vreau să mă duc acasă, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut, în seara asta. Și dacă ăsta e singurul prilej din viața mea de a vizita Parisul? Știu că tocmai i-am spus lui St. Clair că nu vreau să fiu aici, dar există o parte din mine – o parte micuță, micuță – care e curioasă.

Dacă tata ar suna mâine și m-ar trimite acasă, aș fi dezamăgită, n-am văzut-o pe Mona Lisa. N-am fost în vârful Turnului Eiffel. N-am pășit pe sub Arcul de Triumf.

Deci ce altceva îmi doresc?

Vreau să-i simt din nou buzele lui Toph. Vreau să mă aștepte. Dar mai e o parte din mine, o parte pe care cu adevărat o urăsc, care știe că și dacă rămânem împreună, eu tot voi pleca la colegiu, anul viitor. Așa că o să-l văd de Crăciun, apoi la vară, și apoi... asta o să fie?

Pe urmă, mai e ceva.

Un ceva pe care am încercat să-l ignor. Ceva pe care n-ar trebui să mi-l doresc, ceva pe care nu-l pot avea.

Și care stă în fața mea chiar în clipa asta.

Deci ce îmi doresc? Pe cineva pe care nu sunt sigură că-l vreau? Pe cineva de care nu sunt sigură că am nevoie? Sau pe cineva pe care știu că nu-l pot avea?

La naiba cu tot. Să lăsăm soarta să decidă.

Îmi doresc ce e cel mai bine pentru mine.

Cum sună asta, ca generalizare? Deschid ochii și vântul suflă mai tare. St. Clair își dă la o parte din ochi o șuviță de păr.

— Trebuie să fi fost o dorință zdravănă, nu glumă, zice el.

La întoarcere, mă conduce la o prăvălie cu sandvișuri de mâncat pe stradă, pentru o gustare de seara târziu. Mirosul de aluat dospit îmi lasă gura apă, iar stomacul îmi ghiorăie. Comandăm panini, sandvișuri presate pe un grătar fierbinte. St. Clair ia unul cu somon afumat, brânză dulce Ricotta și arpagic. Eu comand unul cu șuncă de Parma, brânză Fontina și salvie. El îi spune fast-food, dar ceea ni se înmânează nu arată nici pe departe ca sandvișurile anemice la metrou.

St. Clair ajută la rezolvarea problemei cu euro. Din fericire, euro sunt bani cu care te descurci. Bancnotele și cenții au denumiri clare, simple. Plătim și mergem încet pe stradă, bucurându-ne de noapte. Mușcăm din pâinea crocantă. Lăsăm brânza caldă, lipicioasă, să ne curgă pe bărbii.

Gem de plăcere.

— Tocmai ai avut un *foodgasm*? întrebă el, ștergându-și Ricotta de pe buze.

— Unde ai fost toată viața mea? îmi întreb eu frumosul panini. Cum e cu puțință să nu mai fi mâncat niciodată un sandviș ca ăsta?

El ia o mușcătură zdravănă.

— Mmmf grmmf mrfă, face el, zâmbind. Ceea ce susțin cu tupeu că s-ar traduce cam așa: „Pentru că mâncarea americană e o porcărie”.

— Mmmf mrga grmf mmrg, răspund eu. Ceea ce se traduce prin: „Da, dar burgerii noștri sunt destul de buni”.

Lingem hârtiile în care au fost învelite sandvișurile noastre înainte să le aruncăm. Extaz. Aproape am ajuns înapoi la cămin, iar St. Clair îmi povestește cum el și Josh au primit o pedeapsă de consemnare în cămin pentru că aruncaseră cu gumă de mestecat în tavanul pictat – încercaseră să-i pună

unei nimfe al treilea sfârc – în timp ce creierul meu începe să proceseze ceva. Ceva ciudat.

Tocmai trecuserăm de cel de-al treilea cinematograf într-un singur bloc.

Desigur, sunt niște cinematografe foarte mici. Cu un singur proiector, cel mai probabil. Dar *trei*. Într-un singur bloc! Cum de nu observasem mai devreme?

Oh. Așa e. Băiatul drăguț.

— E vreunul dintr-astea în engleză? îl întrerup eu. St. Clair pare buimăcit.

— Pardon?

— Cinematografele. E vreunul prin apropiere care rulează filme în engleză?

El ridică o sprânceană.

— Nu-mi spune că nu știi.

— Ce? Nu știu ce anume?

E vesel că știe ceva ce eu nu știu. Ceea ce e supărător, având vedere că suntem amândoi conștienți că el știe totul despre viața pariziană, în vreme ce eu am cunoștințele unui croissant cu ciocolată.

— Și aveam impresia că ai fi un soi de fanatică într-ale cinemaului.

— Ce? Să știu *ce*?

St. Clair face un gest larg, într-un cerc exagerat, în mod evident gustând momentul.

— Parisul... în materie de film... este recunoscut drept... templul... întregii lumi.

Încremenesc în loc.

— Glumești.

— Nu. N-ai să găsești niciodată vreun alt oraș care să iubească mai mult filmul. Sunt sute, poate chiar mii de cinematografe aici.

Am simțit că-mi stă inima în piept. Sunt amețită. Nu poate fi adevărat.

— Mai mult de zece numai în cartierul nostru.

— *Ce?*

— Pe cuvântul tău că n-ai observat?

— Nu, n-am observat! Cum de nu mi-a spus nimeni? Vreau să spun, chestia asta ar fi trebuit menționată în Ziua întâi la seminariile de abilități de viață. E o informație foarte importantă! Ne-am reluat plimbarea și îmi rotesc capul în toate direcțiile ca să citesc afișele și firmele. *Vă rog, fiți în engleză. Vă rog, fiți în engleză. Vă rog, fiți în engleză.*

— Am crezut că știi. Altfel, aș fi zis ceva.

În sfârșit arată spășit.

— E socotită o artă destul de înaltă, aici. Sunt zeci de cinematografe cu premiere, dar și mai multe – cum li se spune? – cinemateci. Rulează filme clasice și au programe dedicate diverșilor regizori sau genuri, sau actrițelor obscure braziliene și mai știu eu ce.

Respiră, Anna, respiră.

— Sunt în engleză?

— Pe puțin o treime, presupun.

O treime! Din câteva sute – poate mii! – de cinematografe.

— Unele filme americane sunt dublate în franceză, în special cele pentru copii. Restul sunt lăsate în engleză și acelora li se dă subtitrare în franceză. Uite, stai puțin.

St. Clair culege o revistă numită Pariscope din rafturile unui stand de ziare și plătește unui om vesel cu nas acvilin. Îmi întinde mie revista.

— Apare în fiecare miercuri. „VO” înseamnă *version originale*. „VF” înseamnă *version française*, ceea ce înseamnă că-s dublate. Așa că ia-te după VO. Programele sunt și pe net, adaugă el.

Răsfoiesc revista, iar ochii îmi sticlesc. N-am mai văzut niciodată atâtea filme care să ruleze odată.

— Doamne, dac-aș fi știut că asta-i tot ce-ți trebuie ca să te faci fericită, nu mi-aș mai fi bătut capul cu toate celelalte.

— Ador Parisul, spun eu.

— Și sunt sigur că și el te adoră.

Mai spune ceva, dar nu mai ascult. Săptămâna asta e un maraton Buster Keaton. Și un altul pentru criticii de film de

adolescenți. Și un program întreg destinat curselor de mașini din anii '70.

— Cum?

Îmi dau seama că așteaptă un răspuns la o întrebare la care n-am fost atentă. Cum el nu-mi răspunde, ridic ochii din program. Privirea lui e încremenită pe o siluetă care tocmai a ieșit din căminul nostru.

Fata e aproape cât mine de înaltă. Părul ei lung e foarte puțin aranjat, dar într-un mod parizian, modern. Poartă o rochie scurtă argintie, care scânteiază în lumina felinarului de stradă și o haină roșie. Cizmele ei de piele țărănesc zgomotos pe trotuar. Se uită înapoi, peste umăr, către Résidence Lambert cu o ușoară încruntătură, dar apoi se întoarce și-l zărește pe St. Clair. Întreaga ei *făptură* se luminează.

Revista se înmoaie în mâinile mele. Nu poate fi decât o singură persoană.

Fata pornește în fugă și se aruncă în brațele lui. Se sărută, iar ea își împletește degetele în părul lui. Frumosul, perfectul lui păr. Simt un gol în stomac și-mi întorc ochii de la spectacol.

Se desprind din îmbrățișare, iar ea începe să vorbească. Vocea ei e surprinzător de joasă – *erotică* – dar vorbește repede.

— Știu că nu rămăsese să ne vedem în seara asta, dar tot eram prin împrejurimi și m-am gândit că poate ai vrea să mergi la clubul despre care ți-am spus. Știi, cel pe care l-a recomandat Matthieu? Dar nu erai acasă, așa că am găsit-o pe Mer și-am stat de vorbă cu ea aproape o oră, și unde-ai fost? Te-am sunat la telefon de trei ori, dar mi-a intrat direct căsuța vocală.

St. Clair pare dezorientat.

— Ăă. Ellie, ea e Anna. N-a ieși din cămin toată săptămâna, așa că m-am gândit să-i arăt...

Spre uimirea mea, Ellie zâmbește larg. Destul de ciudat, acesta e momentul în care-mi dau seama că, în ciuda vocii ei

groase și a costumației pariziene, e cumva... obișnuită. Dar prietenoasă la înfățișare.

Asta nu înseamnă că o plac.

— Anna! Din Atlanta, nu-i așa? Unde ați fost?

Știe cine sunt eu? St. Clair îi descrie seara petrecută împreună, în vreme ce eu contemp lu această stranie întorsătură. I-a povestit el despre mine? Sau Meredith? Sper că n-a făcut-o el, dar chiar dacă a făcut-o, pare să nu fi spus nimic care să-i fi sunat ei periculos. Ea nu pare cătuși de puțin alarmată că eu mi-am petrecut ultimele trei ore în compania foarte atrăgătorului ei iubit. Singură.

Trebuie să fie plăcut să ai acest tip de încredere.

— Okay, iubitule. Îl întrerupe. Poți să-mi povestești restul mai târziu. Putem să mergem, ești gata?

A zis el că merge cu ea? Nu-mi amintesc, dar el dă din cap.

— Da. Da, stai doar să-mi iau, ăă...

Aruncă o privire spre mine și apoi spre intrarea căminului nostru.

— Ce? Ești deja îmbrăcat de ieșit în oraș. Arăți minunat. Haide.

Îl ia de braț, lipindu-se de el.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Anna.

Îmi regăsesc graiul.

— Da. Și eu mă bucur că te-am cunoscut.

Mă întorc spre St. Clair, dar el își ferește privirea. Bine. Mă rog. Îi servesc cel mai senin zâmbet nu-mi-pasă-că-ai-o-iubită și un vesel:

— Bye!

El nu reacționează. Okay, e timpul să plec. Țâșnesc înainte și-mi scot cheia de la intrare. Dar în timp ce descui ușa, nu mă pot abține și mă uit înapoi. St. Clair și Ellie se îndepărtează cu pași mari în întuneric, cu brațele încă înlănțuite, ea încă sporovăind.

Cât mă opresc acolo, St. Clair întoarce capul spre mine. Doar pentru o clipă.

capitolul zece

E mai bine așa. Este.

Cu trecerea zilelor, îmi dau seama că mă bucur că i-am cunoscut iubita. E de fapt o ușurare. Puține lucruri sunt mai rele decât să nutrești niște sentimente pentru cineva pentru care n-ar trebui, și nu-mi place încotro se îndreptau gândurile mele. Și cu siguranță nu vreau să fiu o altă Amanda.

St. Clair e doar prietenos. Toată școala îl place – profesorii, elevii populari, elevii nepopulari – și de ce nu l-ar plăcea? E inteligent, amuzant și politicos. Și, da, ridicol de atrăgător. Deși, la cât e de iubit, nu-și petrece timpul cu prea multă lume. Doar cu micul nostru grup. Și de vreme ce prietenul lui cel mai bun e de regulă acaparat de Rashmi, e obligat să-și petreacă timpul cu, ei bine... cu *mine*.

După seara în care am fost în oraș, a stat lângă mine la fiecare masă. Mă tachinează în legătură cu tenișii mei, mă întreabă despre filmele preferate și mă ajută la tema de la franceză. Și mă apără. Ca săptămâna trecută, când Amanda Spitterton-Watts m-a numit *La Mufette* într-un fel foarte neplăcut și s-a ținut de nas când am trecut pe lângă banca ei, iar St. Clair i-a zis să-mi dea pace și toată ora a aruncat cu cocoloașe mici de hârtie în părul ei.

Am căutat mai târziu cuvântul, și înseamnă sconcs. Câtă originalitate!

Dar pe urmă, tocmai când simt iarăși tresăririle alea, el dispare. Mă voi uita lung pe fereastra mea, după cină, urmărind muncitorii de la salubritate măturând strada, în salopetele lor verde-strălucitor, exact când el va ieși din căminul nostru și se va face nevăzut spre metrou.

Spre Ellie.

În cele mai multe seri, învăț în lobby, împreună cu prietenii, când el se întoarce acasă. Se trânteste pe scaun lângă mine și aruncă o glumă despre un amețit de elev junior ce tocmai o vrăjea pe fata din spatele biroului de la recepție.

(Întotdeauna va exista un junior buimac, dornic să o vrăjească pe fata de la recepție.) Și, mi se pare mie, sau părul lui e mai ciufulit ca de obicei?

Gândul la St. Clair și Ellie făcând – *diverse* – mă face mai geloasă decât mi-ar plăcea să recunosc. Toph și cu mine obișnuim să ne trimitem e-mailuri, dar mesajele n-au fost niciodată mai mult decât prietenoase. Nu știu dacă asta înseamnă că e încă interesat sau dacă înseamnă că nu, dar știu că e-mailul nu e totuna cu sărutul. Sau cu *diversele*.

Singura care îi înțelege situația lui St. Clair e Mer, dar ei nu-i pot spune nimic. Uneori, mă tem că ar putea ea să fie geloasă pe *mine*. De pildă că o voi prinde uitându-se la noi doi în timpul prânzului și când o să-i cer să-mi dea un șervețel, o să mi-l azvârle în față. Sau când St. Clair o să-mi mai mângălească banane și elefanți pe marginea caietului meu de teme, ea o să se crispeze și-o să tacă deodată.

Poate că îi fac un bine. Sunt mai puternică decât ea, de vreme ce nu îl cunosc de tot atâta timp ca ea. De vreme ce el a fost totdeauna fructul oprit. Vreau să spun, biata Mer. Oricărei fete confruntate zilnic cu atenția din partea unui băiat superb, cu un accent simpatic și un păr perfect, i-ar fi fost foarte greu să nu cadă pradă unei mari, imperative, dureroase, permanente și complet mistuitoare îndrăgostiri.

Nu că asta mi s-ar fi întâmplat mie.

Cum spuneam. E o ușurare să știu că nu se va întâmpla. Simplifică lucrurile. Cele mai multe fete râd prea tare la glumele lui și găsesc pretexte să-l atingă delicat pe braț. Să-l atingă. În loc de asta, eu ripostez, îmi dau ochii peste cap și mă port cu indiferență. Iar când îi ating brațul, de fapt îl îmbrâncesc. Pentru că așa fac prietenii în ei.

De altfel, am lucruri mult mai importante în minte: filmele.

Sunt în Franța de o lună și cu toate că am urcat cu liftul până la ultimul etaj din *la Tour Eiffel* (m-a condus Mer, în timp ce St. Clair și Rashmi ne-au așteptat jos, pe pajiște – St. Clair pentru că se teme să nu cadă, iar Rashmi pentru că refuză să aibă orice fel de „îndeletnicire” turistică) și cu toate

că am fost pe platforma vizitatorilor de pe *l'Arc de Triomphe* (tot Mer m-a condus, firește, în vreme ce St. Clair a rămas jos și amenința să-i împingă pe Josh și pe Rashmi în cercul infernal al traficului), tot n-am ajuns la niciun film.

De fapt, mai am până să părăsesc campusul singură. Oarecum stingheritor.

Dar am un plan. Mai întâi, o să conving pe careva să vină cu mine la un cinematograf. N-ar trebui să fie prea greu; tuturor le plac filmele. Și apoi o să iau notițe cu tot ce spun și fac ei, după care o să-mi fie mai ușor să mă întorc la cinematograful acela singură. Iar la un cinematograf e mai bine decât la niciun cinematograf.

— Rashmi. Ce faci diseară?

Așteptăm să începă *La Vie*. Săptămâna trecută, am învățat despre importanța de a mânca alimente produse local, iar înainte de asta, cum să scriem un eseu pentru admiterea la colegiu. Cine știe cu ce-o să ne adoarmă și azi? Meredith și Josh sunt singurii care lipsesc, Josh pentru că e junior, în penultimul an, iar Mer pentru că ia lecții în plus de limbi străine, spaniolă avansat. De plăcere. Demență.

Rashmi bate cu creionul în caiet. Lucrează la eseu ei pentru Brown de mai bine de două săptămâni. Este una dintre singurele universități care oferă specializare în egiptologie și singura la care vrea ea să se înscrie. „Nu înțelegi”, mi-a spus ea, când am întrebat-o de ce nu l-a terminat încă. „Brown respinge cam *optzeci la sută* dintre candidați.”

Dar mă îndoiesc că ea ar avea vreo problemă. N-a primit mai puțin de „A” la nicio materie, anul ăsta, și majoritatea au fost răspunsuri perfecte. Eu mi-am trimis deja prin e-mail aplicațiile la colegiu. O să mai dureze un timp până voi primi răspuns, dar nu-mi fac griji. Nu le-am trimis la Ivy League¹⁶.

Încerc să fiu prietenoasă, dar e greu. Noaptea trecută, când mă jucam cu iepurașul ei, Isis, Rashmi mi-a atras

¹⁶ Liga universităților și colegiilor din nord-estul Statelor Unite, faimoasă Pentru înalta pregătire și erudiție oferite și pentru prestigiul social.

atenția de două ori să nu spun nimănui vreo vorbă, pentru că animalele sunt interzise în cămin. De parcă eu aș fi trăncănit. De altfel, nu-i ca și când Isis ar fi vreun secret. Mirosul de urină de iepure din fața camerei sale e inconfundabil.

— Nimic, cred, zice ea, răspunzând la întrebarea despre programul din seara aceea.

Trag adânc aer în piept ca să-mi potolesc emoțiile. E caraghios cât de dificilă poate fi o întrebare când răspunsul înseamnă atât de mult.

— Vrei să mergi la film? Rulează *S-a întâmplat într-o noapte*, la Le Champo.

Doar pentru că n-am ieșit din cămin nu înseamnă că n-am puricat amănunțit revista *Pariscope*.

— Rulează ce? Și n-am să-ți spun în ce hal ai stâlcit numele cinematografului ăluia.

— *S-a întâmplat într-o noapte*. Clark Gable și Claudette Colbert. A câștigat cinci Oscaruri. A făcut mare vâlvă.

— În ce secol?

— Ha-ha. Pe bune, o să-ți placă. Am auzit că e grozav.

Rashmi își freacă tâmplele.

— Nu știi. Chiar nu-mi plac filmele vechi. Jocul actorilor e atât de „Hei, amice! Hai să ne-o tragem unul altuia și apoi s-o punem de-un balamuc”.

— Hai, termină cu asta!

St. Clair își ridică ochii dintr-o carte groasă despre Revoluția americană.

Stă lângă mine, în partea cealaltă. E ciudat când te gândești că știe mai multă istorie americană decât mine.

— Nu-i ăsta farmecul filmelor de genul ăsta?

— Și-atunci de ce nu te duci *tu* cu ea? întrebă Rashmi.

— Pentru că el iese cu Ellie, spun eu.

— De unde știi ce fac eu diseară? întrebă el.

— Te rog? insist pe lângă ea. Te rog eu frumos? O să-ți placă, jur. Ca și lui Josh și lui Mer.

Rashmi deschide gura să protesteze, dar exact atunci intră profesorul. În fiecare săptămână e cineva nou – uneori vreun administrator, alteori un *professeur*. De data asta, sunt surprinsă să-l văd pe Nate. Bănuiesc că toți membrii conducerii sunt obligați să facă o tură. El își freacă țeasta rasă și zâmbește glumeț spre noi.

— De unde știi ce fac eu diseară? repetă St. Clair.

— Te roog, îi spun eu ei.

Ea face o strâmbătură resemnată.

— Bine. Dar aleg eu următorul film.

Uraaa!

Nate își drege glasul, iar Rashmi și St. Clair își ridică privirile. Asta e ceva ce-mi place mult la noii mei prieteni. Respectă profesorii. Mă scoate din sărite să văd elevii întorcându-le vorba sau ignorându-i, pentru că mama este profesoară. N-aș vrea să fie cineva nepoliticos cu ea.

— Bine, oameni buni, destul. Amanda, *gata*.

În felul său liniștit dar ferm, Nate o face să tacă. Ea își dă părul pe spate și oftează, cu o privire aruncată spre St. Clair. El n-o bagă în seamă. Ha!

— Am o surpriză pentru voi, zice Nate. Fiindcă vremea o să se schimbe și nu mai rămân multe zile cu soare, am aranjat pentru voi să vă petreceți săptămâna afară din campus.

O să mergem în oraș pentru tema de clasă. Ador Parisul!

— Am organizat o vânătoare de indicii. Nate ridică un teanc de hârtii. Sunt două sute de articole pe lista asta. O să puteți să le găsiți pe toate în vecinătate, dar puteți să cereți și ajutorul localnicilor.

La naiba, în niciun caz.

— O să faceți fotografiile articolelor și o să lucrați în două echipe. Pfiu! O să poată vorbi altcineva cu localnicii.

— Echipa câștigătoare va fi stabilită după numărul total de indicii găsite, dar va trebui să existe pozele pe telefonul sau aparatul de fotografiat al fiecărui membru, dacă vă așteptați să câștigați puncte.

NUUUUUUUU.

— Există și un premiu. Nate zâmbeste iarăși, acum, când a captat în sfârșit atenția tuturor. Echipa care descoperă cele mai multe indicii până la sfârșitul orelor de joi... e învoită de la ore pentru vineri.

Ei, *asta* ar putea să merite. Clasa erupe în fluierături și aplauze. Nate alege căpitanii după cine se roagă cel mai zgomotos să fie ales. Sunt aleși Steve Carver – tipul cu părul *faux-surfer* – și Nicole, cea mai bună prietenă a Amandei. Rashmi și cu mine gemem, într-un rar moment de camaraderie. Steve agită un pumn în aer. Ce imbecil.

Începe selecția, iar Amanda e aleasă prima. Bineînțeles. Iar apoi cel mai bun prieten al lui Steve. Bineînțeles. Rashmi îmi dă un cot.

— Pariez pe cinci euro că eu voi fi aleasă ultima.

— Ok, pariu! Pentru că în mod sigur eu voi fi ultima.

Amanda își întoarce capul spre mine și își coboară vocea:

— Un pariu fără emoții, Fată Sconcs. Cine să te vrea pe *tine* în echipă?

Rămân cu gura căscată prosteste.

— St. Clair! vocea lui Steve mă trezește brusc.

Mi-aș fi închipuit că St. Clair avea să fie ales mai devreme. Toată lumea se uită la el, însă el se uită fix la Amanda.

— Eu, zice el, ca răspuns la întrebarea ei. Eu o vreau pe Anna în echipa mea, iar tu ai fi norocoasă s-o ai.

Ea roșește și își întoarce repede capul, nu înainte de a mă săgeta cu încă o căutătură piezișă. Ce i-am făcut?

Sunt rostite alte și alte nume. Alte nume, NU al meu. St. Clair încearcă să-mi atragă atenția, dar mă prefac că nu observ. Nu pot îndura să mă uit la el. Sunt prea umilită. Curând, mai rămânem de ales doar eu, Rashmi și un tip slăbănog care, din nu știu ce motiv, e poreclit Cheeseburger. Cheeseburger are întotdeauna o mutră surprinsă, de parcă tocmai l-a strigat cineva pe nume și nu-și poate da seama de unde a venit acea voce.

— Rashmi, spune Nicole fără șovăire.

Mă pleoștesc. Acum e între mine și cineva numit *Cheeseburger*. Îmi concentrez atenția asupra băncii mele, la portretul pe care mi l-a desenat Josh, mai devreme, în timpul orei de istorie. Sunt îmbrăcată ca o țărăncă din Evul Mediu (ni s-a predat Ciuma Neagră), și am o încruntătură feroasă și un șobolan mort, pe care-l țin atârnat într-o mână.

Amanda îi șoptește ceva la ureche lui Steve. O simt cum zâmbește afectat spre mine și obrajii îmi iau foc. Steve își drege glasul:

— Cheeseburger.

capitolul unsprezece

— Îmi datorezi cinci dolari, zic eu.

Rashmi zâmbește.

— O să-ți cumpăr biletul de film.

Cel puțin, suntem în aceeași echipă. Nicole a împărțit lista obiectelor dată de Nate, așa că Rashmi și cu mine am ieșit la vânătoare pe cont propriu. Săptămâna n-ar trebui să fie *prea* rea. Datorită lui Rashmi, chiar câștig și eu puncte. Ea mă lasă să fac câteva fotografii – o statuie a unui tip numit Budé¹⁷ și a unui grup de copii care jucau fotbal pe stradă – chiar dacă ea a fost cea care a găsit ambele indicii.

— Îmi lipsește fotbalul, se bosumflă Meredith când îi spunem povestea.

Chiar și cărlionții ei arată murați și pleoștiți în seara asta.

Vântul suflă cu putere pe bulevard, iar noi ne ținem jachetele strâns și tremurăm. Un covor de frunze maronii foșnește sub tălpile noastre, căci Parisul tocmai se află în toiul toamnei.

— Nu există vreo ligă în care să te poți înscrie sau altceva? întreabă Josh, petrecându-și brațul pe după Rashmi, care se cuibărește în îmbrățișarea lui. Eu văd mereu jucându-se fotbal pe aici.

— Bau!

Un cap ciufulit familiar se ițește între Mer și mine, iar noi sărim ca niște pisici speriate.

— Doamne, zice Mer. Mi-a stat inima-n loc. Ce cauți aici?

— *S-a întâmplat într-o seară*, zice St. Clair. Le Champo, nu-i așa?

— Nu ai planuri cu Ellie? întreabă Rashmi.

— Nu sunt invitat și eu?

Își face loc între Meredith și mine.

¹⁷ Guillaume Budé (1468-1540), umanist, diplomat, filolog și elenist francez. Considerat unul dintre cei mai mari umaniști din Franța, este părintele Colegiului cititorilor regali, actualul Collège de France.

— Bineînțeles că ești invitat, zice Mer. Dar am presupus că ești ocupat.

— Întotdeauna ești ocupat, zice Rashmi.

— Ba nu sunt *întotdeauna ocupat*.

— Ba da, zice ea. Și știi ce-i și mai ciudat? Mer e singura care a văzut-o pe *Ellen* anul ăsta. Nu mai corespundem standardelor ei?

— Uh, las-o baltă. Nu începe iar.

Ea ridică din umeri.

— Spuneam, doar.

St. Clair clatină din cap, dar nu ne scapă că n-o contrazice. Ellie poate că e destul de prietenoasă în persoană, dar e evident că nu mai are nevoie de prietenii de la SAPA. Până și eu pot să observ asta.

— Ce faceți *voi* doi în fiecare seară?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

— *Noi*, zice Rashmi. *Noi*, ce facem. El dispăre și își face de cap.

St. Clair roșește.

— Știi, Rash, ești la fel de perversă ca juniorii ăia stupizi de la etajul meu. Dave cum-îl-cheamă și Mike Reynard. Doamne, sunt așa niște imbecili!

Mike Reynard și Dave-de-la-franceză-și-istorie sunt prieteni buni. Nu știam că stăteau lângă el.

— Ia vezi, St. Clair, zice Josh.

E o oarecare încordare în purtarea lui, de regulă relaxată.

Rashmi se vâără în fața lui St. Clair:

— Mă faci pe mine imbecilă?

— Nu, dar dacă nu încetezi, s-ar putea dracului.

Corpurile le sunt încordate, de parcă sunt gata să se ia în coarne, ca într-un documentar despre animale. Josh încearcă s-o tragă pe Rashmi înapoi, dar ea îl dă la o parte.

— Doamne, St. Clair, nu poți fi un prieten foarte bun toată ziua și în fiecare seară să ne lași baltă! Nu poți să te întorci ori de câte ori ai tu chef și să pretinzi că totul e bine.

Mer încearcă să-i despartă.

— Hei, hei, hei...

— Totul *este* bine! Ce dracu' te-a apucat?

— HEI!

Mer își folosește înălțimea considerabilă și forța ca să-și facă loc între ei doi. Spre surprinderea mea, începe s-o împace pe Rashmi.

— Știu că-ți lipsește Ellie. Știu că a fost prietena ta cea mai bună și e o porcărie că s-a mutat, dar ne mai ai încă pe noi. Și St. Clair... Rashmi are dreptate. Ne doare că nu te mai vedem. Vreau să spun, în afara orelor.

Sună de parc-ar fi gata să plângă.

— Obişnuiam să fim atât de apropiați.

Josh își pune un braț pe după umerii ei, iar ea îl strânge cu putere. Atunci el îi aruncă priviri furioase lui St. Clair, printre cărlionții ei. *E vina ta. Îndreaptă lucrurile.*

St. Clair se dezumflă.

— Da. Okay. Aveți dreptate.

Nu își cere chiar scuze, dar Rashmi dă din cap. Mer răsufală ușurată. Josh o trage cu blândețe și se mută la loc unde erau. Pornim mai departe într-o tăcere stingheritoare. E destul de greu să fiu despărțită temporar de Bridge, dar nu pot să-mi închipui cât de cumplit ar fi dacă ea m-ar lăsa baltă complet. Mă simt vinovată. Nu-i de mirare că Rashmi e supărată.

— Scuză-mă, Anna, zice St. Clair, după ce trecem în muțenie de un alt bloc. Știu că abia așteptai să vezi filmul.

— E-n regulă. Nu e treaba mea. Și prietenii mei se ceartă. Vreau să spun... prietenii mei de acasă. Nu că voi n-ați fi prietenii mei. Spun doar că... toți prietenii se mai ceartă.

Ahh. Ce trist.

Întunericul se înfășoară în jurul nostru ca o ceață deasă. Mergem din nou în tăcere, iar gândurile mele bat câmpii. Mi-aș dori să fie Bridge aici. Mi-aș dori ca St. Clair să nu fi fost cu Ellie, și Ellie să n-o fi rănit pe Rashmi, și Rashmi să fi semănat mai mult cu Bridge. Mi-aș dori ca Bridge să fie aici.

— Hei, zice Josh. Ia veniți să vedeți!

Și atunci întunericul lasă loc luminii albe de neon. O intrare art deco, strălucind în nopțe, anunță sosirea noastră la CINEMA LE CHAMPO. Literele mă fac să mă simt mică. Cinema. A existat vreodată un cuvânt mai frumos? Inima îmi prinde aripi când trecem de frumos coloratele afișe ale filmului și intrăm pe sclipitoarea ușă de sticlă. Foaierul e mai mic decât cele cu care sunt obișnuită eu și cu toate că-i lipsește aroma artificială a popcornului cu unt, există ceva în aer pe care-l recunosc, ceva deopotrivă învechit și liniștitor.

Ținându-se de cuvânt, Rashmi îmi plătește biletul. Mă folosesc de prilej ca să scot o foaie de hârtie și un pix pe care le ascunsesem în jachetă tocmai în acest scop. Mer e următoarea la rând, iar eu transcriu fonetic tot ce spune.

Iun plas și vu ple.

St. Clair se apleacă peste umărul meu și șoptește:

— Ai scris greșit.

Ridic brusc capul, stânjenită, dar el zâmbește. Las fața în jos, ca părul să-mi acopere obraji. Roșesc și mai tare din pricina zâmbetului lui.

Urmăm șirul de lumini albastre coborând pe intervalul dintre rândurile de scaune din sală. Mă întreb dacă aici sunt peste tot albastre, în loc de aurii, ca în cinematografele americane. Inima îmi bate cu repeziciune. Toate celelalte sunt la fel.

Aceleași scaune. Aceleași ecran. Aceiași pereți.

Pentru prima oară de când sunt în Paris mă simt acasă. Zâmbesc către prietenii mei, dar Mer, Rashmi și Josh nu sunt atenți, contrazicându-se despre ceva ce se întâmplase la cină. St. Clair mă vede și îmi zâmbește și el.

— E ok?

Dau din cap. Arată mulțumit și intră pe rând după mine. Întotdeauna stau pe centru, de la al patrulea rând în sus, iar în seara asta avem locurile ideale. Scaunele sunt roșii, clasice. Filmul începe, iar pe ecran apar numele realizatorilor.

— Uh, trebuie să vedem tot genericul? întrebă Rashmi.

El rulează primul, ca în filmele vechi.

Eu citesc fericită numele. Îmi plac genericele. Îmi place totul la filme.

Sala e întunecată, mai puțin pâlپăirile de alb și negru de pe ecran. Clark Gable se preface că doarme și își lasă mâna pe mijlocul unui scaun gol dintr-un autobuz. După un moment de iritare, Claudette Colbert i-o dă cu grijă la o parte și se așază. Gable zâmbeste în barbă, iar St. Clair râde.

E ciudat, dar mă simt distrasă. De albul dinților lui prin întuneric. De șuvița ondulată de păr care îi iese în afară, pe o parte. De aroma dulceagă a detergentului cu care și-a spălat hainele. El mă înghiontește, oferindu-mi fără vorbe brațul fotoliului, dar eu refuz, așa că-l ocupă el. Brațul lui e aproape de al meu, ușor mai ridicat. Mă uit la mâinile lui. Ale mele sunt mici în comparație cu mâinile lui mari, noduroase, băiețești.

Și, deodată, vreau să-l ating.

Nu să-l înghiontesc, sau să-l îmbrâncesc, nici măcar să-l îmbrățișez prietenește. Vreau să-i simt cutele din piele, să-i unesc pistruii cu linii invizibile, să-mi trec degetele peste încheietura mâinii lui. El își schimbă poziția. Am strania senzație că și el e la fel de conștient de mine cât sunt și eu de el. Nu mă pot concentra. Personajele de pe ecran se dondănesc, dar pentru prima oară în viața mea, nu știu de ce. De cât timp nu mai sunt atentă?

St. Clair tușește și își schimbă iar poziția. Piciorul lui se atinge de al meu. Rămâne acolo. Sunt paralizată. Ar trebui să mi-l mut; pare prea nefiresc. Cum se poate să nu observe că piciorul lui se atinge de piciorul meu? Cu colțul ochiului, îi văd profilul bărbiei și al nasului, și – oh, Doamne – arcuirea buzelor.

Poftim. S-a uitat la mine. Știu că s-a uitat.

Îmi înfig ochii în ecran, făcând toate eforturile să îi dovedesc că sunt Cu Adevărat Interesată de filmul ăsta. St. Clair înțepenește, dar nu-și mută piciorul. Își ține respirația?

Cred că da. Eu mi-o țin pe a mea. Răsuflu – și mă crispez – prea zgomotos și prea nenatural.

Din nou. Altă privire. De data asta mă întorc, automat, exact când el întoarce capul înapoi. E ca un dans, iar acum plutește o senzație în aer ca și când unul dintre noi ar trebui să spună ceva. Concentrează-te, Anna. Concentrează-te.

— Îți place? șoptesc eu.

El stă puțin.

— Filmul?

Sunt recunoscătoare întunericului care-mi ascunde roșeața.

— Îmi place foarte mult, zice el.

Risc o privire, iar St. Clair mă privește și el. Adânc. Nu s-a mai uitat la mine așa până acum. Eu întorc prima capul, apoi simt că și-l întoarce și el, câteva momente mai târziu.

Știu că zâmbeste, iar inima mi-o ia la galop.

capitolul doisprezece

Către: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: James Ashley <james@jamesashley.com>
Subiect: Blândă aducere-aminte

Bună, scumpo. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit. Ți-ai verificat căsuța vocală? Am sunat de mai multe ori, dar presupun că ești ocupată cu explorarea „Pari”-ului. Ei bine, asta e doar o blândă aducere-aminte să-l suni pe bătrânul tău tată și să-i spui cum îți merge cu școala. Ai reușit să înveți franceza? Ai gustat foie gras? Ce muzee interesante ai vizitat? Apropo de interesant, sunt sigur că ai auzit veștile bune. *Incidentul* a debutat ca numărul unu în *NY Times*! Se pare că încă mai exercit farmec. Plec într-un turneu prin sud-est, săptămâna viitoare, așa că o să-l văd curând pe fratele tău și o să-i transmit urările tale de bine. Concentrează-te laser pe școală. NE vedem de Crăciun.

Josh își apleacă trupul deșirat peste umărul meu și aruncă o privire pe ecranul laptopului.

— Mi se pare mie sau „NE” ăla e un soi de amenințare?

— Nu. Nu ți se pare, spun eu.

— Credeam că tatăl tău e scriitor. Care-i treaba cu „concentrează-te laser” și „blândă aducere-aminte”?

— Tata e fluent în clișee. Evident, n-ai citit niciodată vreun roman de-al lui.

Fac o pauză.

— Nu pot să cred că are tupeul să-mi scrie că-i va transmite lui Seany *urările mele de bine*.

Josh clatină capul cu dezgust. Prietenii mei și cu mine ne petrecem weekendul în holul principal al căminului, pentru că plouă iar. Nimeni nu spune vreodată asta, dar se dovedește că Parisul e la fel de ploios ca Londra. Potrivit lui St. Clair, adică, membrul absent al grupului nostru. E plecat la o expoziție de fotografie, la școala lui Ellie. De fapt, ar fi trebuit să se întoarcă până la ora asta.

Întârzie. Ca de obicei.

Mer și Rashmi sunt ghemuite pe una dintre canapelele din lobby, citind cartea recomandată la ultima oră de engleză, *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*. Mă întorc la e-mailul de la tatăl meu.

Blândă aducere-aminte... viața ta e de rahat.

Amintirile din săptămâna ce a trecut – eu stând lângă St. Clair în cinematograful întunecat, cu piciorul lui lipit de al meu, privirea pe care am schimbat-o între noi – îmi reînvie în minte și mă cuprinde un sentiment de stânjeneală. Cu cât mai mult mă gândesc, cu atât sunt mai convinsă că nu s-a întâmplat nimic.

Pentru că NU s-a întâmplat nimic.

Când am ieșit de la film, Rashmi a anunțat:

— Finalul a fost prea abrupt. N-am reușit să vedem niciuna dintre calitățile deosebite.

Iar până am terminat eu de apărat filmul, ajunseserăm deja înapoi în cămin. Aș fi vrut să vorbesc cu St. Clair, să primesc vreun semn că s-a schimbat ceva între noi, dar Mer mi-a luat-o înainte și l-a îmbrățișat de noapte bună. Și cum eu n-aș fi putut să-l îmbrățișez fără să-mi dau de gol bătăile nebunești ale inimii, m-am ținut deoparte.

Și după aceea, ne-am făcut doar cu mâna, vag.

Și după aceea m-am dus la culcare, mai nedumerită ca oricând.

Ce s-a întâmplat? Oricât de palpitant fusese, mai mult ca sigur exagerasem eu în mintea mea, pentru că el nu s-a purtat absolut deloc diferit a doua zi, la micul dejun. Am vorbit prietenește, ca întotdeauna. De altfel, el o are pe Ellie. Nu are nevoie de mine. Tot ce pot deduce e că mi-am proiectat sentimentele frustrate pentru Toph asupra lui St. Clair.

Josh mă studiază cu atenție. Mă hotărâsc să-i pun eu o întrebare înainte să mă întrebe el pe mine ceva.

— Cum merge tema ta?

Echipa mea din *La Vie* a câștigat, într-adevăr (nu datorită mie), așa că Rashmi și cu mine n-a trebuit să mergem la ore, vineri. Josh a chiulit de la ultima oră ca să stea cu noi. Asta i-a adus o consemnare în cămin și mai multe pagini în plus la temă.

— Ei! Se trânteste pe scaun lângă mine și își ia blocul de schițe. Am lucruri mai bune de făcut.

— Dar... n-o să ai mai multe necazuri dacă n-o faci?

Eu n-am ignorat niciodată vreo temă. Nu pot să înțeleg cum el poate lăsa totul deoparte.

— Probabil.

Josh își flexează mâna și tresare. Mă încrunt.

— Ce-ai pățit?

— Doare, zice el. De la desenat. E în regulă, întotdeauna e așa.

Ciudat. Nu m-am gândit niciodată că arta poate da dureri.

— Ești cu adevărat talentat. Asta vrei să faci? Ca să-ți câștigi existența, adică.

— Lucrez la un roman grafic.

— Serios? Asta-i grozav.

Îmi las laptopul deoparte.

— Despre ce e?

Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet șiret.

— Despre un tip silit să meargă la o școală de snobi cu internat, din cauză că părinții lui nu-l mai vor prin preajmă.

Pufnesc în răs.

— Am mai auzit asta undeva. Cu ce se ocupă ai tăi?

— Tata e politician. E ocupat acum cu campania lui de realegere. N-am mai vorbit cu *Senatorul Wasserstein* de când a început școala.

— Senator? Adică senator din Senat?

— Senator, adică senator în Senat. Din păcate.

Din nou. Ce-o fi fost în mintea tatălui meu? Să mă trimită la o școală cu copiii SENATORILOR S.U.A.?

— Toată lumea are un tată groaznic? întreb eu. E o condiție obligatorie pentru înscrierea aici?

El face semn din cap spre Rashmi și Mer.

— Ele, nu. Dar tatăl lui St. Clair e din teapa asta.

— Am auzit.

Curiozitatea mă înfrânge și îmi cobor vocea:

— Care-i treaba?

Josh ridică din umeri.

— E doar un nemernic. Îi ține din scurt pe St. Clair și pe mama lui, dar e foarte prietenos cu oricine altcineva. Cumva, asta înrăutățește lucrurile.

Sunt deodată distrasă de un fes ciudat, tricotat, purpuriu cu roșu, care intră în lobby. Josh se întoarce să vadă la ce mă uit. Meredith și Rashmi îi observă mișcarea și își ridică și ele ochii din cărți.

— Oh, Doamne, zice Rashmi. Poartă iar chestia aia cu formă de prezervativ în cap.

— Îmi place *căciulița* lui, zice Mer.

— Oare de ce nu mă miră, zice Josh.

Meredith îi aruncă o privire feroasă. Mă întorc să mă uit mai bine la căciulă și tresar să descopăr că e chiar în spatele meu. Și stă pe capul lui St. Clair.

— Așadar, *Căciula* s-a întors, zice Rashmi.

— Îhm, zice el. Știu că v-a lipsit.

— E vreo poveste în spatele Căciulii? întreb eu.

— Doar că mama lui i-a făcut-o, iarna trecută, și noi toți am fost de acord că era cel mai hidos accesoriu din Paris, zice Rashmi.

— O, zău?

St. Clair o smulge de pe capul lui și o îndeasă pe al lui Rashmi. Codițele ei negre ies caraghios de dedesubt.

— Îți vine bestial. Chiar sexy.

Ea se încruntă și i-o aruncă înapoi, apoi își netezește părul. El și-o pune la loc peste părul lui ciufulit și mă trezesc de acord cu Mer. E într-adevăr foarte drăguță. Pare călduroasă și pufoasă și-l face să arate ca un ursuleț de pluș.

— Cum a fost expoziția? întrebă Mer.

El ridică din umeri.

— Nimic spectaculos. Voi ce-ați mai făcut?

— Anna tocmai ne citea *blânda aducere-aminte* a tatălui ei, zice Josh.

St. Clair face o mutră dezgustată.

— Aș prefera să n-o iau de la capăt, mulțumesc.

Închid laptopul.

— Dacă ai terminat, am ceva pentru tine, zice St. Clair.

— Ce? Pentru cine, pentru mine?

— Mai știi că ți-am promis c-o să te fac să te simți mai puțin americană?

Zâmbesc.

— Ai pașaportul meu franțuzesc?

Nu uitasem de promisiunea lui, dar îmi închipuisem că uitase el – discuția fusese acum câteva săptămâni. Sunt surprinsă și măgulită că a ținut minte.

— Mai frumos. A venit prin poștă, ieri. Vino, e în camera mea.

Și, cu acestea, și-a vârât mâinile în buzunarele hainei și-a pornit-o țanțoș spre scări.

Îmi îndes computerul în geantă, o pun pe umăr și apoi dau din umeri spre ceilalți. Mer pare îndurerată și pentru o clipă mă simt vinovată. Dar nu e ca și cum i l-aș fura ei. Și eu sunt prietena lui. Alerg după el, cinci etaje pe scări, iar Căciula urcă săltat înaintea mea. Ajungem la etajul lui și mă conduce pe hol. Sunt agitată și emoționată. Nu i-am mai văzut camera până acum. Întotdeauna ne-am întâlnit în lobby sau la etajul meu.

— Casă, dulce casă.

Scoate un breloc cu *Mi-am lăsat inima în San Francisco*¹⁸. Un alt cadou de la mama lui, presupun. Lipită de ușa lui e o schiță cu el purtând tricornul lui Napoleon. Opera lui Josh.

— Hei, 508! Camera ta e chiar deasupra camerei mele. Nu mi-ai spus niciodată.

¹⁸ *Left My Heart in San Francisco*, cunoscută piesă (1954) interpretată de Tony Bennett.

St. Clair zâmbește.

— Poate n-am vrut să dai vina pe mine că te țin noaptea trează cu tropăitul ghetelor mele.

— Știi? Chiar tropăi.

— Știu. Îmi pare rău.

Râde și ține ușa deschisă pentru mine. Camera lui e mai ordonată decât mă așteptam. Întotdeauna îmi închipuiam băieții având dormitoare dezgustătoare – munți de boxeri murdari și maieuri pătate de transpirație, paturi nefăcute cu cearșafuri neschimbate de săptămâni de-a rândul, postere cu sticle de bere și femei în costume de baie fosforescente, cutii goale de cola și pungă de chipsuri și piese desperecheate de machete de avioane și de jocuri video stricate.

Așa arăta camera lui Matt. Întotdeauna mă întorcea pe dos. Nu știam niciodată dacă nu mă așez cumva pe un plic de sos de la Taco Bell.

Dar camera lui St. Clair e curată. Patul este făcut și pe podea nu e decât o grămăjoară mică de haine. Nu există postere de prost-gust, doar o hartă antică a lumii atârnată deasupra biroului și două picturi în ulei deasupra patului. Și cărți. N-am mai văzut atâtea cărți într-un dormitor. Sunt vrăfuite de-a lungul pereților ca niște turnuri – volume groase de istorie și cărți cu copertele ferfenițite și... OED. Exact ca al lui Bridge.

— Nu pot să cred că știi două persoane destul de ținute ca să aibă OED-ul.

— Oh, da? Cine-i cealaltă?

— Bridge. Doamne, al tău e nou!

Cotoarele volumelor sunt neîndoite și strălucitoare. Ale lui Bridge au câteva decenii, iar cotoarele sunt crăpate și rupte.

St. Clair arată stingherit. Oxford English Dictionary nou costă o mie de dolari și, chiar dacă n-am vorbit niciodată despre asta, el știe că eu n-am atâția bani ca restul colegilor noștri. Asta e foarte clar, când eu comand cel mai ieftin fel din meniu de fiecare dată când mâncăm în oraș. Tata poate că a ținut să-mi dea o educație de elită, dar nu și-a bătut

capul și cu cheltuielile mele zilnice. L-am rugat de două ori să-mi mărească alocația săptămânală, dar a refuzat, spunând că trebuie să învăț să mă descurc cu mijloacele pe care le am.

Ceea ce e dificil când nu-mi dă destule mijloace de la bun început.

— Ce s-a mai întâmplat cu ea și cu trupa? întrebă el, schimbând subiectul. O să fie bateristul formației?

— Da, prima lor repetiție e weekendul ăsta.

— E trupa băiatului aceluia... Perciuni, nu?

St. Clair știe cum îl cheamă pe Toph. Încearcă doar să mă necăjească, așa că îl ignor.

— Da. Deci, ce ai pentru mine?

— E chiar aici.

Îmi întinde un plic galben căptușit de pe biroul lui, iar stomacul îmi tresaltă de parcă e ziua mea. Îl deschid repede. Un petic mic cade pe podea. E steagul canadian.

Îl ridic.

— Îm. Mulțumesc?

El își aruncă fesul pe pat și își ciufulește părul. Se ridică în toate direcțiile.

— E pentru rucsacul tău, ca lumea să nu mai creadă că ești americană. Europeanii sunt mult mai îngăduitori față de canadieni.

Râd.

— Atunci îmi place. Mulțumesc.

— Nu te simți jignită?

— Nu, e perfect.

— A trebuit să-l comand online, de aceea a durat atât de mult. N-am știut de unde să iau unul din Paris, scuze.

Scotocește prin sertarul biroului și scoate un ac de siguranță. Ia micul steag cu frunza de arțar din mâinile mele și îl prinde de buzunarul rucsacului meu.

— Gata. Ești oficial canadiană. Încearcă să nu abuzezi de noua putere.

— Mă rog. Fără îndoială o să ies în oraș în seara asta.

— Bine.

Tărăgănează cuvintele.

— Ar trebui s-o faci.

Stăm amândoi nemișcați. E atât de aproape de mine. Ochii lui sunt ațintiți în ochii mei, iar inima îmi bate dureros de puternic în piept. Fac un pas înapoi și mă uit în altă parte. Toph. Îmi place de Toph, nu de St. Clair. De ce trebuie să-mi tot aduc aminte de asta? St. Clair e luat.

— Tu ai pictat astea? Sunt disperată să schimb starea. Astea de deasupra patului?

Privesc înapoi, iar el continuă să se uite fix la mine. Își ronțăie unghia degetului mare, înainte de a răspunde. Vocea lui e ciudată.

— Nu. Mama le-a făcut.

— Zău? Uau, sunt bune. Cu adevărat... bune.

— Anna...

— Asta e de aici, din Paris?

— Nu, e strada pe care am crescut eu. În Londra.

— Oh.

— Anna...

— Îmm?

Stau cu spatele la el, încercând să examinez picturile. Sunt cu adevărat frumoase. Numai că nu mă pot concentra. Bineînțeles că nu e Parisul. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Băiatul ăla. Perciuni. Îl placi?

Spatele mă furnică.

— Ai mai întrebat asta.

— Am vrut să spun, zice el, emoționat, sentimentele tale nu s-au schimbat? De când ești aici?

Îmi trebuie un moment să chibzuiesc la întrebare.

— Nu-i vorba despre ce simt eu, răspund, în cele din urmă. Sunt interesată, dar... nu știu dacă el mai e încă interesat de mine.

St. Clair vine mai aproape.

— Te mai sună?

— Da. Adică, nu des. Dar, da.

— Corect. Da, bine, zice el, clipind. Cum zici tu.

Îmi feresc privirea.

— Ar trebui să plec. Sunt sigură că tu ai planuri cu Ellie.

— Da. Adică, nu. Adică, nu știu. Dacă nu faci ni...

Deschid ușa.

— Atunci, ne vedem mai târziu. Mulțumesc pentru cetățenia canadiană.

Bat cu palma în stegulețul de pe rucsac. St. Clair arată ciudat de rănit.

— Nicio problemă. Bucuros să-ți fiu de folos.

Cobor câte două trepte odată până la etajul meu. Ce s-a întâmplat adineauri? Acum ne înțelegeam bine, iar în clipa următoare nu știam cum să plec mai repede. Trebuie să ies de aici. Trebuie să plec din cămin. Poate că nu sunt o bravă americană, dar cred că pot fi o bravă canadiană. Iau revista *Pariscope* din camera mea și alerg la parter.

Mă duc să văd Parisul. Singură.

capitolul treisprezece

— *Une place, s'il vous plaît.*

Un loc, vă rog. Mi-am verificat pronunția de două ori înainte de a păși în fața ghișeului. Și întind banii. Femeia care vinde bilete nu clipește, doar îmi rupe tichetul pe jumătate și îmi dă partea mea. O accept cu grație și bălbâi mulțumiri. În sală, o ușieră îmi verifică biletul. Îl rupe puțin și știu, din ceea ce am văzut la prietenii mei, că se presupune să-i dau un mic bacșiș pentru acest obicei fără rost. Îmi ating steagul canadian pentru noroc, dar nu am nevoie. Înmânarea decurge lin.

Am reușit. Am reușit!

Ușurarea mea e atât de profundă încât nici nu observ când picioarele mă duc spre rândul meu preferat. Sala e aproape goală. Trei fete cam de vârsta mea sunt în spate, iar un cuplu mai în vârstă e așezat în fața mea, împărțind o cutie de bomboane. Unii oameni se codesc să se ducă la cinematograful singuri, dar eu nu. Pentru că, atunci când se sting luminile, singura relație rămasă în sală e cea dintre film și mine.

Mă cufund în scaunul cu arcuri și mă las pierdută în trailerele viitoarelor filme. Reclamele franțuzești sunt inserate între ele, iar eu mă amuz încercând să ghicesc la ce sunt înainte să fie arătat produsul. Doi bărbați se aleargă pe Marele Zid Chinezesc ca să facă reclamă la haine. O femeie foarte sumar îmbrăcată se freacă de o rață măcănitoare ca să vândă mobilă. O muzică tehno și o siluetă care dansează mă îndeamnă să ce? Să mă duc la club? Să mă îmbăt?

Habar n-am.

Și apoi începe *Domnul Smith la Washington*. James Stewart joacă un bărbat naiv, idealist, trimis în Senat, unde toată lumea crede că îl poate duce de nas. Ei cred că o să dea greș și o să fie înlocuit, dar Stewart îi învață minte. E mai puternic decât l-au crezut ei, mai puternic decât sunt ei. Îmi place asta.

Mă gândesc la Josh. Mă întreb ce fel de senator e tatăl lui.

Dialogul e tradus la baza ecranului, în galben. Publicul e tăcut, respectuos, până la primul gag. Parizienii și cu mine râdem împreună. Două ore trec ca vântul și apoi mă trezesc clipind des în lumina unui felinar de stradă, pierdută într-o zăpăceală plăcută, gândindu-mă la ce aș putea să văd mâine.

— Te duci iar la film diseară?

Dave îmi verifică numărul de pagină și dă paginile manualului său de franceză până la capitolul despre familie. Ca de obicei, facem pereche pentru un exercițiu de abilități conversaționale.

— Da. *Masacrul din Texas*. Știi, ca să intru în spiritul sărbătorilor. Halloweenul e-n weekendul ăsta, dar n-am văzut niciun ornament pe aici. Asta trebuie să fie o chestie americană.

— Originalul sau remake-ul?

Professeur Gillet se plimbă printre băncile noastre, iar Dave adaugă repede:

— *Je te présente ma famille. Jean-Pierre est... l'oncle.*

— Îm. Ce?

— *Quoi*, mă corectează *professeur Gillet*.

Mă aștept să se oprească, dar ea merge mai departe. Pfui.

— Original, firește.

Dar sunt plăcut impresionată că știe de remake.

— E ciudat, nu te-aș fi crezut pasionată de filme de groază.

— De ce nu? Mă zbârlesc la supoziția lui. Apreciez orice film bine făcut.

— Mda, dar majoritatea fetelor fac mofturi la genul ăsta de filme.

— Asta ce vrea să însemne?

Ridic vocea, iar Guillotine își înalță capul privind peste clasă.

— *Marc est mon... frère*, spun eu, aruncându-mi ochii în carte la primul cuvânt franțuzesc pe care-l văd.

Frate. Marc este fratele meu. Hopa. Scuze, Sean.

Dave își scarpină nasul pistruiat.

— Știi tu. Fata sugerează un film de groază iubitului ei, ca să aibă motiv să se sperie toată și să se agate de el.

Scot un geamăt.

— Mă lași. Am văzut tot atât de mulți băieți speriați plecând la jumătatea filmului câte fete speriate...

— Și, oricum, al câtelea film văzut e pe săptămâna asta, Oliphant? Al patrulea? Al cincilea?

Al șaselea, de fapt. Am văzut două duminică. Mi-am făcut un obicei: școală, teme, cină, film. Îmi croiesc încet drum prin oraș, cinematograful după cinematograful.

Ridic din umeri, nevrând să recunosc asta în fața lui.

— Când o să mă inviți și pe mine, hm? Poate că și mie îmi plac filmele de groază.

Mă prefac că studiez arborele familiei din manualul meu. Nu e prima oară când bate apăsura de genul ăsta. Și Dave e drăguț, dar nu-l plac în felul acela. E greu să iei în serios un tip când el încă se dă peste cap cu scaunul, doar ca să enerveze profesorul.

— Poate că-mi place să merg singură. Poate că asta-mi dă răgaz să mă gândesc la recenziile mele.

Ceea ce e adevărat, dar mă abțin să menționez că de regulă *nu* sunt singură. Uneori vine Meredith cu mine, alteori merg cu Rashmi și Josh. Și, da, uneori, merg cu St. Clair.

— Așa e. Recenziile tale.

Îmi smulge carnetelul cu spirală de sub *Franceză Nivelul întâi*.

— Hei! Dă-mi-l înapoi!

— Care ziceai că e website-ul tău?

Dave răsfoiește carnetul, în timp ce eu încerc să i-l iau. Nu fac însemnări în timp ce văd filmele; mai degrabă îmi păstrez observațiile până când am timp să mă gândesc la ele. Dar îmi place să-mi notez impresiile.

— Vezi să nu-ți spun. Dă-mi-l înapoi.

— Care-i treaba cu astea, de fapt? De ce nu te duci la filme pentru distracție, ca o persoană normală?

— *Este* distracție. Și ți-am mai zis, e un bun exercițiu. Iar acasă nu pot să văd filme clasice ca astea pe marele ecran.

Ca să nu mai spun într-o asemenea superbă liniște. La Paris, nimeni nu vorbește în timpul filmelor. Ferească-l Sfântul pe cel care-și aduce ceva crăntănit de mâncare sau într-un celofan fojgăitor.

— De ce ai nevoie de exercițiu? Că doar nu e greu sau mai știu eu ce.

— Zău? Mi-ar plăcea să te văd scriind o recenzie de 600 de cuvinte despre vreunul. Mi-a plăcut. A fost interesant. Au fost explozii.

Mă reped din nou după carnetul meu, dar el îl ține deasupra capului.

Dave râde.

— Cinci stele pentru explozii.

O umbră cade peste noi. Guillotine stă în spatele nostru, așteptând să continuăm. Restul clasei se uită la noi. Dave dă drumul carnețelului, iar eu mă fac mică.

— *Îm... très bien, David*, spun eu.

— Când terrrminați această fascinantă dizcuție, vă rrrog să vă întoarrreți la tema dată.

Își îngustează ochii.

— Și *deux* pagini despre *vos familles, en français, pour lundi matin*.

Dăm amândoi din cap spășiți, iar tocurile ei cloncăne îndepărtându-se.

— Pentru *lundi matin*? Ce naiba înseamnă asta? șuier eu spre Dave.

Guillotine nu se oprește din mers.

— Luni dimineață, Mademoiselle Oliphant.

La prânz, îmi trântesc tava cu mâncare pe masă. Supa de linte se varsă peste marginea castronului, iar pruna se rostogolește de pe tavă. St. Clair o prinde.

— Ce te supără? întreabă el.

— Franceza.

— Nu merge bine?

— Nu merge bine.

El pune pruna la loc pe tava mea și zâmbește.

— O să-i dai tu de cap.

— E ușor de tine să vorbești, Monsieur Bilingv.

Zâmbetul lui se șterge.

— Scuze. Ai dreptate, a fost nedrept din partea mea. Uneori uit.

Îmi amestec linteaa agresiv.

— Profesoara Gillet întotdeauna mă face să mă simt prost. Nu sunt proastă.

— Bineînțeles că nu ești. Ar înnebuni pe oricine să i se ceară fluentă de la început. Ia timp ca să înveți ceva, orice, mai ales o limbă străină.

— Doar că am obosit îngrozitor să tot ies, fac semn spre fereastră, și să fiu neajutorată.

St. Clair pare surprins de afirmația mea.

— Nu ești neajutorată. Ieși în fiecare seară, adesea singură. E-o distanță de la cer la pământ față de cum erai când ai venit. Nu fi atât de aspră cu tine însăși.

— Îhm.

— Hei! Se dă mai aproape. Ți mai aduci aminte ce-a spus profesoara Cole când a vorbit despre lipsa de romane traduse în America? A zis că e important să ne expunem altor culturi, altor contexte. Și exact asta faci tu. Ieși în oraș și încerci apele. Ar trebui să fii mândră de tine. La naiba cu ora de franceză. Nu pune la suflet.

Schițez un zâmbet la britanicismul lui. Apropo de traduceri.

— Da, dar profesoara Cole vorbea despre cărți, nu despre viața reală. E o mare deosebire.

— Oare? Și cum e cu filmul? Nu ești tu cea care vorbește întotdeauna despre cinema ca o oglindire a vieții? Sau asta era dintr-un faimos critic de film pe care-l știu eu?

— Mai taci. Asta-i altceva.

St. Clair râde, știind că m-a prins.

— Vezi? Ar trebui să-ți petreci mai puțin timp făcându-ți griji despre franceză, și mai mult...

Vorbele i se sting, atenția îi e brusc atrasă spre ceva din spatele meu. Expresia lui e de repulsie crescândă.

Mă întorc și-l descopăr pe Dave, îngenuncheat pe podeaua cantinei, în spatele nostru. Cu capul plecat, ține întinsă în aer o farfurioară spre mine.

— Permite-mi să-ți prezint acest ecler laolaltă cu umilele mele scuze.

Mă înroșesc la față.

— Ce faci?

Dave își înalță capul și rânjește.

— Scuze pentru tema în plus. A fost vina mea.

Sunt fără cuvinte. Fiindcă nu iau desertul, se ridică și îl așază în fața mea, cu o plecăciune adâncă. Toată lumea se holbează. El apucă un scaun de la masa din spatele nostru și se înghesuie între St. Clair și mine.

Lui St. Clair nu-i vine să creadă.

— Simte-te ca acasă, Dave.

Dave nu pare să-l fi auzit. Își înmoaie degetul în glazura lipicioasă de ciocolată și apoi și-l linge. E curat pe mâini?

— Deci. Diseară. *Masacrul din Texas*. N-am să te cred niciodată că nu ți-e frică la filmele de groază dacă nu mă lași să vin cu tine.

Oh, Doamne. Dave NU mă invită în oraș de față cu St. Clair. St. Clair nu-l poate suferi pe Dave; îmi amintesc că mi-a spus asta înainte să vedem *S-a întâmplat într-o seară*.

— A... îmi pare rău.

Caut o scuză.

— Dar nu merg. Nu mai merg. A intervenit ceva.

— Haide. Nimic n-ar putea fi *atât* de important într-o vineri seara.

Mă ciupește de braț, iar eu mă uit disperată la St. Clair.

— Proiect la fizică, intervine el, uitându-se urât la mâna lui Dave. În ultimul minut. Mult de lucru. Suntem parteneri.

— Aveți tot weekendul să vă faceți temele. Mai destinde-te, Oliphant. Mai trăiește puțin.

— De fapt, zice St. Clair, mi se pare că Anna are chiar ceva mai mult de lucru pentru weekendul ăsta. Mulțumită ție.

Dave în sfârșit se întoarce să-l privească pe St. Clair. Schimbă priviri mânioase.

— Îmi pare rău, spun eu.

Și sunt sinceră. Mă simt oribil să-l refuz, mai ales în fața tuturor. E un tip simpatic, în pofida părerii lui St. Clair. Dar Dave se uită din nou la St. Clair.

— E-n regulă, zice el, după încă un moment. Am priceput.

— Ce?

Sunt nedumerită.

— Nu mi-am dat seama că...

Dave face semne de la St. Clair la mine.

— Nu! Nu. Nu e nimic. Așa. Vreau să spun, o să vedem curând un film. Numai că sunt ocupată, în seara asta. Cu chestia de la fizică.

Dave pare deranjat, dar ridică din umeri.

— Nu-i capăt de țară. Hei, vii la petrecere, mâine seară?

Nate dă o petrecere de sărbătorire a Halloweenului pentru cei din Résidence Lambert. Nu mă gândisem să merg, dar mint, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Da, probabil. Ne vedem acolo.

El se ridică.

— Trăsnet. Aștept să-ți ții promisiunea asta.

— Bine. Desigur. Mulțumesc pentru ecler! strig în urma lui.

— Cu plăcere, frumoaso.

Frumoaso. Mi-a zis frumoaso! Dar, stai. Nu îl plac pe Dave.

Îl plac pe Dave?

— Labagiul, zice St. Clair, în momentul în care nu-l mai poate auzi.

— Nu fi mitocan.

Se uită la mine cu o expresie de nepătruns.

— Nu te-ai plâns când am inventat o scuză pentru tine.
Împing eclerul la o parte.

— M-a pus într-o situație delicată, atâta tot.

— Ar trebui să-mi mulțumești.

— *Mulțumesc*, spun eu sarcastic.

Îmi dau seama că prietenii noștri se uită la noi. Josh își drege glasul și arată spre prăjitura mea cu urmă de deget.

— Mănânci aia? întrebă el.

— Ești invitatul meu.

St. Clair se ridică atât de brusc, încât scaunul huruie asurzitor.

— Unde te duci? întrebă Mer.

— Nicăieri.

Pleacă furios, lăsându-ne într-o tăcere surprinsă. După un moment, Rashmi se apleacă peste masă. Își ridică sprâncenele negre.

— Știți, Josh și cu mine i-am văzut certându-se, acum vreo două seri.

— Cine? St. Clair și Dave? întrebă Mer.

— Nu, St. Clair și Ellie. Asta-i motivul pentru faza de adineauri, știți!?

— Oare? întreb.

— Da, a fost nervos toată săptămâna, zice Rashmi.

Mă gândesc la asta.

— E adevărat. L-am auzit plimbându-se prin cameră. Nu făcea niciodată asta.

Nu că aș fi avut grijă să îl ascult, dar acum, de când știu că St. Clair locuiește deasupra, *nu pot* să nu bag de seamă când vine și când pleacă. Josh îmi aruncă o privire piezișă.

— Unde i-ați văzut? o întrebă Mer pe Rashmi.

— În fața stației de metrou Cluny. Voiam să le spunem salut, dar când le-am văzut expresiile, am luat-o în partea cealaltă. Categorie nu era o conversație pe care să fi vrut s-o întrerup.

— Despre ce se certau? întrebă Mer.

— Nu știu. Nu i-am putut auzi.

— E din cauza ei. Ea e atât de diferită acum.

Rashmi se încruntă.

— Se crede mult superioară nouă, acum, când e la Parsons.

— Și cum se îmbracă, zice Mer, cu un neobișnuit sarcasm în glas. De parcă se crede cu adevărat pariziancă.

— Așa a fost întotdeauna, răbufnește Rashmi.

Josh tot nu spune nimic. Termină eclerul, își șterge urmele albe de zahăr de pe degete și își scoate blocul de schițe. Modul în care se concentrează asupra desenului, deviindu-le conversația lui Meredith și Rashmi este... intenționat. Am senzația că el știe mai multe despre situația lui St. Clair decât spune. Oare băieții vorbesc despre lucrurile de genul ăsta între ei? Să fie cu puțință?

St. Clair și LELIE se despart?

capitolul paisprezece

— Nu vi se pare tut'ror că e puțin cam cliché să facem un picnic într-un *graveyard* de Halloween?

Toți cinci – Mer, Rashmi, Josh, St. Clair și cu mine – mergem încet prin cimitirul Père Lachaise, situat pe o colină cu vedere spre Paris. E ca o localitate în miniatură, la rândul său. Alei largi închipuie drumuri prin cartierele cu morminte elaborate. Îmi amintesc de locuințele mici, gotice, cu arcadele lor la intrare, cu statui și cu vitralii la ferestre. Un zid de piatră cu paznici și cu porți de fier înconjoară perimetrul. Castani uriași își întind ramurile deasupra și își flutură ultimele frunze aurii.

E mai liniștit decât în oraș, dar nu mai puțin impresionant.

— Hei, voi ați auzit-o pe Anna spunând *tut'ror?* întrebă Josh.

— Oh, Doamne, n-am spus așa.

— Așa ai spus, zice Rashmi.

Își aranjează rucsacul pe umăr și o urmează pe Mer, pe încă o alee. Sunt bucuroasă că prietenii mei cunosc locurile, fiindcă eu sunt total pierdută în labirintul ăsta.

— Ți-am spus eu că ai accent.

— E un cimitir, nu un *graveyard*, zice St. Clair.

— E vreo diferență? întreb eu, mulțumită de o oportunitate să ignor Cuplul.

— Un cimitir este un lot de teren specific rezervat îngropării, în vreme ce un *graveyard* este întotdeauna situat în curtea unei biserici. Bineînțeles, acum cuvintele sunt aproape interschimbabile, deci nu contează *de fapt*...

— Știi multe tâmpenii inutile, St. Clair. Ai noroc că ești al naibii de simpatic, zice Josh.

— Eu cred că e interesant, zice Mer.

St. Clair zâmbește.

— Cel puțin „cimitir” sună mai elegant. Și trebuie să recunoști – locul ăsta e destul de elegant. Sau, mă scuzi, se

întoarce iar spre mine, ai fi preferat să fii la festivitatea Lambert? Am auzit că Dave Higgenbeat își aduce și bongul¹⁹ cu bere.

— Higgenbaum.

— Așa am zis și eu. Higgenbou.

— Oh, lasă-l în pace. De altfel, după ce o să se închidă locul ăsta, o să avem destul timp și de petrecere.

Îmi rostogolesc ochii la acest ultim cuvânt. Niciunul dintre noi nu are de gând să meargă, în pofida a ceea ce i-am spus eu lui Dave ieri, la prânz.

St. Clair mă înghiontește cu un termos înalt.

— Probabil ești supărată pentru că el n-o să aibă prilejul să te curteze cu uluitoarele lui cunoștințe despre cursele de stradă urbane.

Răd.

— Încetează.

— Și am auzit că are gusturi alese la filme. Poate o să te ducă la o proiecție de la miezul nopții la *Scooby Doo 2*.

Îl pocnesc pe St. Clair cu rucsacul, iar el se ferește, râzând.

— A-ha! Iată-l! exclamă Mer, localizând un petic de pământ cu verdeață.

Întinde o pătură pe mica pajiște, în vreme ce Rashmi și cu mine despachetăm mere minuscule și sandvișurile cu prosciutto și brânză puturoasă din rucsacuri. Josh și St. Clair se fugăresc printre monumentele din apropiere. Îmi amintesc de micii școlari francezi pe care îi văd în cartier. Tot ce le mai trebuie sunt niște pulovere identice de lână.

Mer toarnă cafea pentru toată lumea din termosul lui St. Clair, iar eu sorb fericită dintr-a mea, bucurându-mă de căldura plăcută ce mi se răspândește prin tot corpul. Obişnuiam să cred despre cafea că e amară și rea, dar, ca toți ceilalți, am ajuns la mai multe cești pe zi. Ne repezim la mâncare și, ca prin magie, băieții își opresc hârjoneala și sunt înapoi pe pătură. Josh stă cu picioarele încrucișate

¹⁹ Instrument de filtrare a fumului de canabis, pipă cu apă.

lângă Rashmi, în vreme ce St. Clair se strecoară între Meredith și mine.

— Ai frunze în păr.

Mer chicotește și culege un schelet maroniu de frunză din bucele lui St. Clair. El îi ia frunza din mână, o mărunțește bine și i-o suflă în cârlionți. Râd amândoi, iar eu mă simt subit deranjată de asta.

— Poate ar trebui să-ți pui *Căciula*, zic eu.

Mi-a cerut să i-o duc eu, înainte să plecăm. Îi arunc rucsacul în poală, probabil un pic prea tare. St. Clair scoate un *au* și se chircește.

— Ai grijă. Josh mușcă dintr-un măr roz și vorbește cu gura plină. Are niște organe acolo, jos, pe care tu nu le ai.

— Ooo, organe, mă mir eu. Interesant. Dezvoltă.

Josh zâmbește cu tristețe.

— Regret. Informație confidențială. Numai cei cu organe pot ști despre numitele organe.

St. Clair își scutură restul de frunze din păr și își pune fesul în formă de prezervativ. Rashmi se strâmbă la vederea lui.

— Hai, pe bune? Chiar acum? În public? întrebă ea.

— În *fiecare* zi, zice el. Cât timp ești cu mine.

Ea pufnește în răs.

— Deci Ellen ce face în seara asta?

— Uh. Ellie participă la o groaznică petrecere costumată.

— Ție nu-ți plac petrecerile costumate? întrebă Mer.

— Eu nu mă costumez.

— Doar porți *căciulițe*²⁰, zice Rashmi.

— Nu mi-am dat seama că mai serbează cineva Halloweenul în afară de SAPA, zic eu.

— Sunt câțiva, răspunde Josh. Proprietarii de magazine au încercat s-o transforme într-o chestie comercială, în urmă cu vreo câțiva ani. N-a prins, dar dă-i unei fete de la colegiu ocazia să se îmbrace ca o infirmieră depravată și-o s-o înhațe negreșit.

²⁰ Aluzie la prezervative.

St. Clair aruncă o bucată de brânză de capră, *chèvre*, cu boltă spre capul lui Josh, și-l nimereste în obraz.

— Măgarule. Ea nu o să se costumeze ca o infirmieră depravată.

— Ci doar ca una obișnuită? întreb eu, cu inocență. Cu o rochie foarte decoltată și sâni foarte mari?

Josh și Rashmi izbucnesc în râs, iar St. Clair își trage căciula peste ochi.

— Ufff, vă urăsc pe toți.

— Hei, Meredith protestează cu prefăcută durere, eu n-am zis nimic.

— Ufff, vă urăsc pe toți în afară de Mer.

Un mic grup de turiști americani se oprește în spatele nostru. Par rătăciți. Un tip cu barbă, de vreo douăzeci și ceva de ani, deschide gura să vorbească, dar Rashmi i-o taie:

— Jim Morrison e în partea aia! și-i arată spre capătul aleii.

Bărbosul zâmbește ușurat, îi mulțumește, și grupul merge mai departe.

— De unde ai știut ce voiau? întreb eu.

— Asta vor întotdeauna.

— Când ar trebui să-l caute pe Victor Noir, zice Josh.

Toți ceilalți râd.

— Pe cine?

E enervant să n-ai habar despre ce e vorba.

— Victor Noir. A fost un ziarist împușcat de Pierre Bonaparte, zice St. Clair, de parcă asta ar fi explicat totul.

Își ridică fesul de pe ochi.

— Statuia de pe mormântul lui se presupune că ar ajuta... fertilitatea.

— Cocoșelul lui e șlefuit ca sticla, detaliază Josh. Pentru noroc.

— De ce am ajuns iarăși la organe? întreabă Mer. Nu putem niciodată vorbi despre orice altceva?

— Pe bune? întreb eu. Cocoșel lucios?

— Foarte, zice St. Clair.

— Ei, asta e ceva ce trebuie să văd și eu.

Îmi beau ultimele picături de cafea, îmi șterg firimiturile de la gură și mă ridic în picioare.

— Unde-i Victor?

— Dă-mi voie.

St. Clair sare în picioare și pornește grăbit. Alerg după el. El scurtează drumul printr-un pâlc de copaci desfrunziți, iar eu calc pe urmele lui, cu rămurele trosnindu-mi sub tălpi. Amândoi râdem când ajungem la alee și ne ciocnim de un paznic. El se încruntă la noi pe sub șapca lui militărească. St. Clair îi zâmbește angelic și ridică ușurel din umeri. Paznicul clatină din cap, dar ne lasă să trecem. St. Clair scapă basma curată din orice.

Ne plimbăm cu un calm exagerat, iar el arată spre un loc unde mai multe persoane fac fotografii. Stăm mai la o parte și ne așteptăm rândul. O pisică neagră sfrijită țâșnește din spatele unui altar acoperit cu trandafiri și cu sticle de vin, și o zbughește în tufiș.

— Ei bine, asta a fost suficient de înfiorător. Halloween fericit.

— Știai că locul ăsta este sălașul a trei *mii* de pisici? Întrebă St. Clair.

— Cum să nu! Mi-a fost vârat în creier la capitolul „Feline, Paris”.

El râde. Turiștii se duc mai departe, după următorul obiectiv de fotografiat, și amândoi zâmbim când ne apropiem de Victor Noir. Statuia lui e de mărime naturală și stă întinsă pe pământ, deasupra mormântului său. Are ochii închiși, jobenul alături. Și în ciuda faptului că patina cenușiu-verzuie este bine frecată cu cârpa, pantalonii au o remarcabilă umflătură care, într-adevăr, a fost adusă la culoarea strălucitoare a bronzului nou.

— Dacă-l ating mi se îndeplinește o altă dorință? întreb eu, amintindu-mi de Point Zero.

— Nțț! Victor nu se ocupă decât de fertilitate.

— Dă-i drumul. Freacă-l.

St. Clair se dă înapoi, ciocnindu-se de un alt mormânt.

— Nu, mulțumesc. Râde din nou. N-am nevoie de genul ăsta de probleme.

Râsul mi se oprește în gât când pricep ce-a vrut să spună. Nu lua în seamă, Anna. N-ar trebui să te deranjeze. Nu-l lăsa să vadă cum te deranjează.

— Ei bine, dacă tu nu-l atingi, am s-o fac eu. Nu mă amenință nicio primejdie dinspre partea *asta*. Îmi cobor vocea până la o șoptă ironic tainică: Știi, am auzit că *într-adevăr trebuie să faci sex* ca să rămâi însărcinată.

Văd întrebarea răsărindu-i imediat în minte. La naiba. Poate că m-am pripit cu gluma mea. St. Clair arată pe jumătate stingherit, pe jumătate curios.

— Adică, ăă, ești virgină?

AHH! EU ȘI GURA MEA SPARTĂ.

Covârșitoarea mea dorință e să mint, dar adevărul iese la iveală.

— N-am întâlnit pe nimeni la care să țin într-atât. Vreau să spun că niciunul dintre cei cu care m-am cuplat nu a contat într-atât.

Roșesc și-l mângâi pe Victor.

— Am o regulă.

— Detaliază.

Statuia e caldă încă, de la vizitatorii de dinainte.

— Mă întreb, dacă s-ar întâmpla ce-i mai rău – dacă aș rămâne însărcinată – m-aș simți prost să-i spun copilului meu cine a fost tatăl? Dacă răspunsul e chiar și pe foarte departe da, atunci e exclus.

El dă din cap, încet.

— E o regulă bună.

Îmi dau seama că îmi odihnesc mâna pe Victor și mi-o trag repede înapoi.

— Stai, stai, stai! St. Clair își scoate telefonul. Încă o dată, te rog, pentru posteritate.

Scot limba la el și îmi reiau postura ridicolă. El face fotografia.

— Excelent, asta o să fie ce-o să văd de fiecare dată când suni tu...

Telefonul lui sună, iar el tresare.

— *Spooky.*

— E stafia lui Victor; vrea să știe de ce nu vrei să-l atingi.

— E doar mama. Numai puțin.

— *Buuuuu, atinge-mă, St. Clair.*

El răspunde la telefon, încercând să-și păstreze o față serioasă, în timp ce Meredith, Rashmi și Josh vin târșându-și picioarele în spatele nostru. Aduc cu ei și rămășițele picnicului nostru.

— Mulțumim că ați fugit de noi, zice Rashmi.

— Nu-i așa, că doar am spus unde ne ducem, zic eu.

Josh apucă de podoabele masculine ale statuii.

— Cred că asta aduce șapte ani de ghinion.

Mer oftează.

— Joshua Wasserstein, ce-ar zice mama ta?

— Ar fi mândră că Minunata Instituție de Erudiție la care m-a trimis mă învață niște maniere atât de rafinate.

Se apleacă și îl linge pe Victor. Mer, Rashmi și cu mine țipăm.

— Așa te-alegi cu herpes la gură.

Îmi scot imediat gelul antibacterian de mâini și storc o picătură în palme.

— Serios, ar trebui să-ți pui niște d-ăsta pe buze.

Josh clatină din cap.

— Ești așa de paranoică. Mergi cu ăla după tine peste tot?

— Știi, zice Rashmi, am auzit că prea multă chestie d-aia poate de fapt să te desensibilizeze la germenii și să te îmbolnăvești *mai rău.*

Încremenesc.

— Ce? Nu.

— HA! zice Josh.

— Oh, Doamne, ești bine?

Auzind strigătul îngrijorat al lui Mer, întorc repede capul.

St. Clair e căzut peste o piatră funerară. E singurul lucru care-l mai ține să nu se prăbușească la pământ. Toți patru dăm fuga la el. Își ține încă telefonul la ureche, dar nu mai ascultă. Vorbim între noi.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? Ce e?

El nu ne răspunde. Nu se uită la noi.

Schimbăm priviri îngrijorate. Nu, îngrozite! Ceva e cu adevărat în neregulă. Josh și cu mine îl întindem pe pământ, înainte să cadă. St. Clair deschide ochii, surprins să ne vadă ținându-l. Fața îi e albă ca varul.

— Mama.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— E pe moarte.

capitolul cincisprezece

St. Clair e beat.

Fața îi e îngropată acum între coapsele mele. În alte împrejurări, asta ar putea fi chiar excitant. Ținând însă cont că e la câteva minute distanță de a voma, e mult mai puțin decât atrăgător. Îi împing capul spre genunchi, într-o poziție ceva mai puțin ciudată, iar el geme. E prima oară când îi ating părul. E moale, ca al lui Seany când era bebeluș.

Josh și St. Clair și-au făcut apariția acum vreun sfert de oră, trăsnind a țigări și alcool. De vreme ce niciunul dintre ei nu fumează, evident veniseră dintr-un bar.

— Scuze. El a zis că tre' s-urcăm pân'aci.

Josh i-a târât corpul moale al prietenului său în camera mea.

— Nu mai tăcea dezpre răzplată. Răzplată²¹. Ha-ha!

St. Clair a bolborosit într-o engleză britanică greoaie, încleiată:

— Taică-meu i-un ticălos. O să-l omor. O să-l omor, sunt atââât de supărat.

Apoi capul i-a căzut și bărbia i s-a lovit violent de piept. Alarmată, l-am condus spre patul meu și l-am proptit de margine, ca să-l sprijin.

Josh se holba la poza cu Seany de pe perete.

— Răzplată, a zis Josh iar. Răzplată.

— Aaa-nnnaaa, i-un măgar. Vorbesc *serios*. St. Clair și-a bulbucat ochii, pentru subliniere.

— Știu, știu că e.

Deși nu știam.

— Vrei să încetezi cu asta? m-am răstit eu la Josh.

Stătea în picioare pe patul meu, cu nasul lipit de poza lui Seany.

²¹ *Tit*, în limba engleză, înseamnă și răsplată (*tit for tat* – după faptă și răsplată) și ripostă sau a plăti cu aceeași monedă, și dinte (pentru dinte), dar și țâță.

— E okay? l-am întrebat pe el, arătând spre St. Clair.

— Mama lui moare. Nu cre' că-i... OKAY.

Josh s-a prăvălit din pat și a întins mâna după telefonul meu.

— I-am zis lu' Rashmi c-o sun.

— Mama lui nu *știi-tu-ce*. Cum poți să spui asta?

M-am întors înapoi la St. Clair.

— O să fie bine. Mama ta e bine, mă auzi?

St. Clair a râgâit.

— Drace.

Nu eram deloc pregătită pentru acest tip de situație.

— Cancer! Și-a lăsat capul să atârne. Nu poate avea cancer.

— Rashmi io-ss, a zis Josh la telefonul meu. Mer? Dă-mi-o pe Rashmi. I-o urgență.

— Nu e o urgență! am țipat eu. Sunt doar beți.

Peste câteva secunde, Meredith bătea la ușa mea și i-am deschis.

— Cum ai știut că eram aci? Josh și-a încrețit fruntea, uluit. Un'e-i Rashmi?

— V-am auzit prin perete, idiotule. Și ai sunat la numărul meu, nu la al ei.

Și-a scos telefonul ei și a sunat-o pe Rashmi, care a sosit un minut mai târziu. Stăteau pur și simplu și se uitau, în vreme ce St. Clair bolborosea, iar Josh continua să arate șocat de brusca lor apariție. Camera mea părea și mai mică, înțesată cu cinci corpuri.

În cele din urmă, Mer a îngenuncheat.

— E okay?

I-a pus o mână pe frunte lui St. Clair, dar el i-a îndepărtat-o cu o lovitură. Ea a părut jignită.

— Sunt bine. Tata i-un nemernic, și mama e pe moarte, și... oh, Doamne, sunt atât de supărat.

St. Clair s-a uitat din nou la mine. Ochii lui erau lucioși ca niște bile de marmură neagră.

— Supărat. Supărat. Supărat.

— Știm că ești supărat pe tatăl tău, am zis eu. E în regulă. Ai dreptate, e un ticălos.

Adică, ce ar fi trebuit să spun? Tocmai aflase că mama lui are cancer.

— *Supărat* e englezismul pentru *beat*, a zis Mer.

— Oh, am zis eu. Ei, bine, în mod cert ești și asta.

Între timp, Cuplul se certa.

— Unde ați fost? a întrebat Rashmi. Ai spus că vii acasă acum trei ore!

Josh și-a rostogolit ochii.

— Afar'. Am fost afar'. Cineva trebuia să-l ajute...

— Și numești asta ajutor? E beat turtă. Catatonic. Și tu! Doamne, duhnești a băutură și a fum de țigară...

— Nu putea să bea singur.

— Tu ar fi trebuit să ai grijă de el! Dacă se întâmpla ceva?

— Bere. Tărie. Aztasantâmpat. N-o face pe mironosița, Rash.

— Du-te naibii, i-a zis Rashmi. Serios, Josh. Du-te naibii.

El s-a repezit la ea, dar Mer l-a îmbrâncit înapoi pe patul meu. Greutatea corpului său lovind salteaua l-a zdruncinat pe St. Clair, al cărui cap a căzut iarăși, bărbia lovindu-i pieptul cu un alt *pocnet* tulburător. Rashmi a ieșit în trombă din cameră. O mică mulțime de curioși se strânsese în fața ușii, pe hol, iar ea a strigat mai multe obscenități în timp ce și croia drum printre ei. Mer a dat fuga după ea:

— Rashmi! RASHMI!

Și ușa mea s-a trântit în urma lor.

Și acela a fost momentul când capul lui St. Clair a aterizat între coapsele mele.

Respiră, Anna. Respiră.

Josh pare să-și fi pierdut cunoștința. Bun. E bine. Un băiat mai puțin de care să mă ocup.

Ar trebui probabil să-i aduc niște apă lui St. Clair. Nu asta se presupune că le dai oamenilor beți? Ca să nu se intoxice cu alcool sau cam așa ceva? L-am ridicat ușor de pe picioarele mele și el m-a apucat de glezne.

— Mă întorc imediat, spun eu. Promit.

El geme. Oh, nu. N-o să plângă, nu-i așa? Pentru că deși e drăguț când băieții plâng, nu sunt pregătită pentru asta. La Cercetași nu m-au învățat ce să fac cu băieții beți instabili emoțional. Iau o sticlă de apă din frigider și îngenunchez lângă el. Îi țin capul ridicat – a doua oară când îi ating părul – și înclin sticla în fața buzelor lui.

— Bea!

El clatină încet din cap.

— Dacă mai beau, borăsc.

— Nu-i alcool. E apă.

Înclin sticla și apa îi intră în gură, i se scurge pe bărbie. El ia sticla și-o scapă jos. Apa se varsă pe podea.

— Ohhh, nu, șoptește el. Îmi pare rău, Anna. Îmi pare rău.

— N-are nimic.

Dar el arată atât de trist, încât mă așez lângă el. Balta pătrunde prin turul pantalonilor mei. Ah.

— Ce s-a întâmplat?

St. Clair oftează. Un oftat adânc și epuizat.

— Nu mă lasă s-o vizitez pe mama.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Asta face tatăl meu, asta a făcut întotdeauna. E modul lui de-a păstra controlul.

— Nu înțe...

— E gelos. Că ea mă iubește mai mult decât îl iubește pe el. Așa că nu mă lasă s-o vizitez.

Mintea mi se învârtește. N-are nicio logică, absolut niciuna.

— Cum poate face asta? Mama ta e bolnavă. O să aibă nevoie de chemoterapie, are *nevoie* de tine acolo.

— El nu vrea să mă lase s-o văd până la vacanța de Ziua Recunoștinței.

— Dar asta-i abia peste o lună! Ea ar putea fi...

M-am oprit. În clipa în care am sfârșit propoziția în minte, mi s-a făcut rău. Dar nu se putea. Cei de vârsta mea nu au

părinți care mor. Ea avea să facă chemoterapie și bineînțeles că avea să reușească. Avea să se facă bine.

— Și ce-o să faci? O să iei oricum avionul până la San Francisco?

— Tata m-ar omorî.

— Zău? Sunt indignată. Dar vei reuși s-o vezi!

— Nu înțelegi. Tata ar fi foarte, foarte mânios.

Modul precaut în care spune asta îmi dă fiori reci pe șira spinării.

— Dar... ea n-o să-i ceară tatălui tău să trimită după tine? Adică, n-ar putea să-i spună ei „nu”, nu-i așa? Nu când e... bolnavă?

— Ea n-o să iasă din vorba tatei.

N-o să-i iasă din vorbă. De parcă ar fi un copil. Devine repede clar de ce St. Clair nu vorbește niciodată despre tatăl lui. Al meu poate că e absorbit de persoana lui, dar nu m-a ținut niciodată departe de mama. Mă simt groaznic. Vinovată. Problemele mele sunt atât de insignifiante, prin comparație. Vreau să spun, tata m-a trimis în Franța. Vai, vai, vai, sărăcuța de mine!

— Anna?

— Da?

Face o pauză.

— Nu, lasă.

— Ce?

— Nimic.

Din tonul lui îmi dau seama, cu siguranță, că e *ceva*. Mă întorc spre el, iar ochii lui sunt închiși. Fața îi este palidă și trasă.

— Ce? întreb din nou, ridicându-mă în capul oaselor.

St. Clair deschide ochii, observând că mi-am schimbat poziția. Se căznește, încercând să se îndrepte și el, iar eu îl ajut. Când îi dau drumul, mă apucă de mână ca să mă țină aproape.

— Te plac, zice el.

Tot corpul meu înțepenește.

— Și nu mă refer ca prieten.

Simt că mi-am înghițit limba.

— Uh. Mmm. Și cum rămâne cu...?

Îmi trag mâna dintr-a lui. Greutatea numelui ei plutește apăsător chiar dacă nerostit.

— Nu merge. Nu mai merge, nu de când te-am cunoscut pe tine.

Închide iar ochii și începe să se legene.

E beat. E doar beat.

Calmează-te, Anna. El e beat și trece printr-o criză. NU ARE CUM să știe despre ce vorbește acum. Exclus. Deci ce fac? Oh, Doamne, ce ar trebui să fac?

— Tu mă placi pe mine? întrebă St. Clair.

Și se uită la mine cu ochii ăia mari, căprui – care, okay, sunt un pic cam roșii de la beție și poate și de la plâns – și inima mea se înmoaie.

Da, St. Clair. Te plac.

Dar n-o pot spune cu voce tare, pentru că el e prietenul meu. Iar prietenii nu-i lasă pe ceilalți prieteni să facă declarații la beție și să se aștepte din partea lor să acționeze în conformitate cu spusele lor, a doua zi.

Pe de altă parte, însă... e St. Clair. Frumos, perfect, minunat...

Și bună treabă! Asta e grozav!

Vomită pe mine.

capitolul șaisprezece

Șterg mizeria pe care a făcut-o cu un prosop, când aud o bătaie în ușă. Deschid cu cotul, ca să nu ating clanța de vomă. E Ellie. Cât pe-acți să scap prosopul din mână.

— Oh.

Infirmiera depravată. Nu-mi vine să cred. Minusculă rochie albă, încheiată la nasturi până la gât, cruci roșii peste sfârcuri. Un decolteu cât un oraș.

— Anna, îmi pare atââât de rău, geme St. Clair în spatele meu, iar ea dă fuga lângă el.

— Oh, Doamne, St. Clair! Ești bine?

Din nou vocea ei răgușită mă șochează. De parcă n-ar fi fost destul costumația de infirmieră ca să mă facă să mă simt complet juvenilă și nepotrivită.

— F'rește că nu-i okay, bombăne Josh din pat. Tocmai a borât pe Anna.

Josh e treaz?

Ellie îl lovește pe Josh peste picioarele care atârnă peste marginea patului meu.

— Ridică-te. Ajută-mă să-l mut în camera lui.

— Pot să mă ridic dracului și singur.

St. Clair încearcă să se pună pe picioare, iar Ellie și cu mine întindem mâna în același timp să-l sprijinim. El se uită fioros, iar eu da înapoi.

— De unde ai știut că e aici? întreb eu.

— M-a sunat Meredith, dar eram deja pe drum înapoi. Tocmai promisem mesajul lui. M-a sunat în urmă cu vreo câteva ore, dar n-am răspuns, pentru că mă pregăteam pentru tâmpenia asta de petrecere.

Face semn spre costumația ei, supărată pe ea însăși.

— Ar fi trebuit să fiu aici.

Îi dă la o parte părul de pe frunte lui St. Clair.

— E în regulă, iubitele. Sunt aici, acum.

— Ellie? zice St. Clair zăpăcit, de parcă abia atunci o observa. Anna? De ce e Ellen aici? N-ar fi trebuit să fie aici.

Prietena lui îmi aruncă o privire plină de ură, iar eu ridic umerii, stingherită.

— E foarte, *foarte* beat, spun eu.

Ea îl pocnește din nou pe Josh, iar acesta se dă jos din pat.

— Bine, bine!

În mod uluitor, stă pe picioare și-l ridică pe St. Clair de pe podea. Amândoi îl sprijină între umerii lor.

— Ușă! zice ea, tăios.

Eu deschid, iar ei ies, poticnindu-se.

St. Clair se uită înapoi.

— Anna. Anna, îmi cer iertare.

— E-n regulă. Am curățat deja. E bine, nu-i mare scofală.

— Nu. Pentru toate celelalte.

Ellie întoarce brusc capul spre mine, furioasă și nedumerită, dar nu-mi pasă. El arată atât de rău. Mai bine l-ar fi culcat. Ar fi putut dormi în patul meu, în seara asta; eu aș fi putut sta la Mer. Dar ei deja intră în cabina liftului rahitic. Au împins la o parte ușa zăbreliată și s-au înghesuit înăuntru. St. Clair se uită la mine cu tristețe, în timp ce ușa se închide.

— O să fie bine! Mama ta – o să fie bine!

Nu știi dacă mă mai aude. Liftul pornește scârțâind în sus. Îl petrec din priviri până dispăre.

Duminică, întâi noiembrie, Ziua Tuturor Sfinților în Franța. Destul de ciudat, aceasta este ziua în care parizienii vizitează cimitirele. Mi se spune că oamenii trec pe la mormintele celor dragi și lasă flori și alte semne cu semnificație personală.

Gândul îmi face rău. Sper că St. Clair nu-și amintește că azi e sărbătoare.

Când m-am trezit, am trecut pe la Meredith prin cameră. Ea fusese deja la el, dar fie dormea buștean, fie nu accepta vizitatori. Foarte probabil amândouă.

— Cel mai bine e să fie lăsat să doarmă, zice ea.

Și sunt sigură că are dreptate, dar nu mă pot abține să nu ciulesc urechea la etajul de deasupra. Primele mișcări încep la sfârșitul după-amiezii, dar chiar și acestea sunt înăbușite. Pași lenți, târșăiți, și bufnituri căznite.

N-a ieșit la cină. Josh, care e prost dispus și cu ochii împăienjeniți, zice că a trecut pe la el, pe drumul spre încoace – suntem într-un local cu pizza, unde mâncăm întotdeauna duminica – și că St. Clair nu dorea companie. Josh și Rashmi s-au împăcat. Ea se arată satisfăcută să-l vadă suferind de mahmureală.

Emoțiile mele sunt contradictorii. Sunt îngrijorată pentru mama lui St. Clair și sunt îngrijorată pentru St. Clair, dar sunt deopotrivă furioasă pe tatăl lui. Și nu mă pot concentra la nimic mai mult de o secundă, înainte ca mintea să nu mi se întoarcă la asta:

St. Clair mă place. Și... mai mult decât ca prietenă.

Simt adevărul din spatele cuvintelor lui, dar cum pot trece cu vederea faptul că era beat? Categorie, fără îndoială, o sută zece la sută beat turtă. Și oricât de mult aș vrea să-l văd, să mă asigur cu ochii mei că mai e încă în viață, nu știu ce i-aș spune. Să vorbim despre asta? Sau să ne purtăm ca și când nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Are nevoie de prieteni în clipa asta, nu de o dramă sentimentală. Tocmai de aceea este *cu adevărat* o porcărie că a devenit mult mai greu să mă păcălesc că atenția lui St. Clair n-a fost chiar atât de flatantă – sau de bine-venită – cum a părut.

Toph m-a sunat pe la miezul nopții. N-am mai vorbit la telefon de săptămâni, dar cu tot ce s-a întâmplat aici, am fost distrasă tot timpul. Nu vreau decât să mă duc la culcare. E prea încurcat. Totul e atât de încurcat.

St. Clair e din nou absent la micul dejun. Și cred că nici n-o să vină la ore, azi (Cine l-ar putea învinui?), când iată că apare la engleză, cu cincisprezece minute întârziere. Îmi fac griji că profesoara Cole o să țipe la el, dar școala trebuie să fi

fost înștiințată de situație, pentru că ea nu spune nicio vorbă. Doar se uită la el compătimitor și continuă lecția.

— Deci, de ce nu sunt americanii interesați de romanele traduse? De ce sunt publicate atât de puține lucrări străine în engleză în fiecare an?

Încerc să-i prind privirea lui St. Clair, dar el se uită fix în exemplarul lui din *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*. Sau, mai degrabă, se uită prin el. E palid, practic străveziu.

— Ei bine, continuă ea, se sugerează adesea că, noi, din punct de vedere cultural, nu suntem interesați decât de gratificațiile imediate. Fast Food. Mecanisme să efectuăm singuri plăți. Muzică, filme, cărți gata de descărcat pe computer. Cafea instant, rabaturi instant, mesaje instant. Slăbire instant! Să continui?

Clasa râde, dar St. Clair e absent. Îl privesc încordată. Tuleie negre încep să-i umbrească fața. Nu mi-am dat seama că are nevoie să se radă atât de des.

— Romanele străine sunt mai puțin orientate pe acțiune. Au un altfel de ritm; sunt mai reflective. Te provoacă să cauți povestea, să găsești o poveste într-o poveste. Să luăm, de pildă, *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*. A cui poveste e asta? A naratorului? A micii croitorese? A Chinei?

Vreau să întind mâna și să-l strâng de braț și să-i spun că totul o să fie bine. N-ar fi trebuit să se afle aici. Nu-mi pot închipui ce aș fi făcut eu dac-aș fi fost în situația lui. Tatăl lui ar fi trebuit să-l retragă de la școală. Ar fi trebuit să se afle în California.

Profesoara Cole bate în coperta romanului.

— Dai Sijie, născut și crescut în China. Mutat în Franța. A scris *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză* în franceză, dar și-a situat povestea în țara natală. După aceea, cartea a fost tradusă în engleză. Deci la câți pași depărtare de noi este acum? La unul, din franceză în engleză? Sau trebuie să numărăm și prima traducere, cea pe care autorul a făcut-o numai în mintea lui, din chineză în franceză? Cât pierdem de fiecare dată când povestea este reinterpretată?

O ascult numai pe jumătate. După oră, Meredith, Rashmi și cu mine mergem în tăcere la algebră și schimbăm priviri îngrijorate când el nu se uită la noi. Ceea ce sunt sigură că știe că facem, oricum. Ceea ce mă face să mă simt și mai rău.

Suspiciunea mea despre profesori e confirmată când domnul Babineaux îl ia deoparte înainte să înceapă ora. Nu pot urmări întreaga conversație, dar îl aud întrebând dacă St. Clair ar vrea mai degrabă să-și petreacă ora la cabinetul medical. St. Clair acceptă. De îndată ce pleacă, Amanda Spitterton-Watts e vârâtă în ochii mei.

— Ce e cu *St. Clair*?

— Nimic.

De parcă i-aș spune ei.

Ea își scutură părul și observ cu satisfacție că o suviță i s-a lipit de glossul de buze.

— Pentru că Steve a zis că el și Josh erau *complet* mangă, sâmbătă seară. I-a văzut bălăbănindu-se la petrecerea de Halloween, iar St. Clair *făcea spume* vorbind despre tatăl lui.

— Ei bine, a auzit greșit.

— Steve a zis că St. Clair voia să-l *omoare* pe tatăl lui.

— Steve mănâncă rahat, o întrerupe Rashmi. Și tu unde erai, sâmbătă, Amanda? Atât de praf că a trebuit să te bazezi pe Steve să-ți comenteze fazele în direct?

Dar asta nu i-a închis gura decât temporar. Pe la prânz, era clar că toată școala știe. Nu sunt sigură cine-a împrăștiat veștile – dacă profesorii, sau dacă Steve ori vreunul dintre idioții de prieteni ai lui și-a mai adus aminte ceva din ceea ce spusese St. Clair – dar toți elevii vorbesc. Când St. Clair sosește în sfârșit în cantină, e ca o scenă dintr-un film prost cu adolescenți. Conversația se stinge brusc. Măinile se opresc cu paharele la jumătatea drumului spre gură.

St. Clair stă puțin în ușă, evaluează situația, și o ia hotărât înapoi. Noi patru alergăm după el. Îl prindem din urmă exact când ieșea pe ușa școlii, îndreptându-se spre curtea de afară.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Stă cu spatele la noi.

— Atunci n-o să vorbim despre asta, zice Josh. Hai să mergem în oraș să mâncăm.

— Clătite? întrebă Mer.

Sunt preferatele lui St. Clair.

— Sună excelent, îi ține Rashmi isonul.

— Mor de foame, zice Josh. Haide.

O luăm înainte, sperând ca el să ne urmeze. Vine, într-adevăr, și tot ce putem face e să răsuflăm ușurați, cât mai discret. Mer și Rashmi deschid drumul, iar Josh rămâne în urmă, cu St. Clair. Josh vorbește despre mici nimicuri – un toc nou pe care l-a cumpărat pentru orele de artă, melodia rap despre buci asudate pe care vecinii lui de cameră o tot pun la maximum – și ajută. În sfârșit, St. Clair dă semne firave de viață. Mormăie ceva drept răspuns.

Eu mă plimb între cele două grupuri. Știu că fac pe mironosița, dar oricât de îngrijorată sunt pentru St. Clair, sunt deopotrivă îngrijorată de chiul. Nu vreau să am probleme. Arunc o privire înapoi spre SAPA, iar Josh mă fulgeră cu o privire care spune *Școlii n-o să-i pese astăzi*.

Sper că are dreptate.

Localul nostru preferat pentru clătite e la doar un minut distanță, iar teama mea de a chiuli de la ore îmi trece când urmăresc cum omul care face clătitele pune aluatul cu polonicul pe plită. Eu am comandat-o pe a mea ca de obicei, arătând la desenul unei clătite cu banane și ciocolată Nutella și spunând *vă rog*. Omul a turnat ciocolata cu alune caldă peste clătita subțire, a împachetat banana înăuntru și apoi a mai stropit-o cu încă puțină Nutella pe deasupra. La final, ca o ultimă înfloritură, a adăugat o lingură de înghețată de vanilie. Vanilie adevărată, care este cafenie cu puncte negre.

Gem când iau prima mușcătură. E caldă, și lipicioasă, și cu multă ciocolată, și perfectă.

— Ai Nutella pe barbă, îmi zice Rashmi, arătându-mi cu furculița.

— Mmm, răspund eu.

— Îți stă bine, zice Josh. Ca un mic smoc de extra păr.

Înmoi degetul în ciocolată și îmi pictez o mustață.

— E mai bine?

— Poate dacă nu ți-ai fi tras o mustață a la Hitler, zice Rashmi.

Spre surprinderea mea, St. Clair aproape pufnește în răs. Sunt încurajată, îmi înmoi iar degetul și lungesc mustața într-o parte, ridicând-o într-o spirală.

— E din ce în ce mai rău, zice Josh. Vino aici.

Își vâra degetul în siropul meu și adaugă cealaltă jumătate a mustății cu grijă, cu mână sigură de artist, iar la sfârșit drege și jumătatea pictată de mine. Mă uit la reflexia mea în vitrina restaurantului și mă văd cu o mustață groasă, cărlionțată. Prietenii râd și aplaudă, iar Mer îmi face o poză.

Domnul cu eșarfa elaborat legată la gât, de la masa de lângă noi, pare dezgustat, așa că eu mă prefac că-mi răsucesc vârfurile mustății de Nutella. Ceilalți izbucnesc în hohote și, în sfârșit, *în sfârșit* St. Clair schițează un zâmbet mic, mic, abia vizibil.

E o priveliște minunată.

Îmi șterg ciocolata de pe față și îi zâmbesc și eu. El clatină din cap. Ceilalți se pornesc într-o discuție despre părul facial ciudat – Rashmi are un unchi care odată și-a ras tot părul în afară de ce îi creștea în jurul feței – iar St. Clair se apleacă să-mi vorbească. Fața lui e aproape de a mea, iar ochii îi sunt afundați în orbite. Vocea îi e răgușită.

— Despre aseară...

— Las-o baltă, n-a fost mare lucru, zic eu. S-a curățat imediat.

— Ce s-a curățat imediat?

Hait.

— Nimic.

— Am spart ceva?

Pare nedumerit.

— Nu! N-ai spart nimic. Doar ai, oarecum, știi... Îi mimez.

St. Clair lasă capul jos și geme.

— Iartă-mă, Anna. Știu cât de curată îți ții tu camera.

Mă uit în altă parte, stingherită să mi se aducă aminte de asta.

— E okay. Pe bune.

— Măcar am nimerit chiuveta? Dușul?

— A fost pe podea. Și pe picioarele mele. Doar puțin! adaug, văzând expresia oripilată de pe fața lui.

— Am vomitat *pe picioarele tale*?

— E-n regulă! Cu siguranță aș fi făcut la fel în situația ta.

Cuvintele îmi scapă înainte de-a avea șansa să le opresc. Și mă străduisem atâta să nu pomenesc de asta. Fața îi este îndurerată, dar lasă subiectul să treacă, pentru a ajunge la un altul, la fel de chinuitor.

— Cumva am...?

St. Clair aruncă o privire spre ceilalți, asigurându-se că sunt încă prinși în discuția despre părul facial. Mai sunt încă. El își trage scaunul mai aproape de mine și își coboară vocea.

— Ți-am spus ceva neobișnuit? Aseară?

Ho-pa.

— Neobișnuit?

— Păi... nu-mi amintesc decât vag că am fost în camera ta. Dar aș fi putut jura că am avut o conversație despre... *ceva*.

Inima mea bate mai repede și mi-e greu să respir. Își aduce aminte. Oarecum. Ce vrea să spună? Ce ar trebui să-i spun? Deși sunt dornică de răspunsuri, nu sunt pregătită pentru această discuție. Trag puțin de timp.

— Despre ce anume?

El e stingherit.

— Am spus ceva ciudat despre... prietenia noastră?

Și iată că întrebarea a venit.

— Sau despre iubita mea?

Și iată că a venit și acesta. Mă uit lung la el. Cearcăne sub ochi. Păr nespălat. Umeri pleoștiți. E atât de nefericit, atât de altfel decât de obicei. N-am să fiu eu cea care să-i sporească

necazurile, indiferent cât de mult îmi doresc adevărul. Nu pot să-l întreb. Pentru că, dacă mă place, în niciun caz nu e în stare să înceapă o relație acum. Sau să facă față rupturii uneia vechi. Iar dacă nu mă place, atunci probabil o să-i pierd prietenia. Lucrurile ar fi mult prea ciudate.

Iar în momentul de față, St. Clair are nevoie de prietenie.

Îmi păstrez fața fără expresie, dar sinceră:

— Nu. Am vorbit despre mama ta. Atât.

E răspunsul potrivit. Pare ușurat.

capitolul șaptesprezece

Patiseria are lambriuri groase și crăpate din lemn de esență tare și un candelabru drapat cu șiraguri scânteietoare de cristale topaz. Luminează ca picăturile de miere. Femeia din spatele tejghelei așază plăcintele extravagante în cutii cu dungi alb-marou, leagă fiecare pachet cu panglică turcoaz și-i adaugă un clopoțel argintiu. Coadă e lungă, dar toată lumea are răbdare, molcomită de ambianță.

Mer și cu mine așteptăm printre rafturile cu exponate cât noi de înalte. Unul dintre acestea e plin de *macarons*, rondele de aluat cu crustă la fel de fragilă ca o coajă de ou și umpluturi moi între ele, atât de înmiresmate, încât mă ia cu leșin când le văd. Celălalt are un aranjament din prăjituri miniaturale, *gâteaux*, cu glazură de migdale și împodobite cu panseluțe de zahăr, presate în aluat.

Conversația noastră s-a întors iar la St. Clair. Numai despre el vorbim acum.

— Mă tem doar că-l vor da afară, zic eu, ridicându-mă pe vârfuri.

Încerc să mă uit în vitrina de sticlă din fața cozii, dar un bărbat în costum cu dungulițe, cu un cățeluș neastâmpărat în brațe, îmi blochează vederea. Sunt mai mulți câini în magazin astăzi, ceea ce nu e neobișnuit pentru Paris.

Mer clatină din cap, iar cărlionții îi ies de sub căciula tricotată. Spre deosebire de a lui St. Clair, a ei are culoarea oului de măcăleandru și e foarte respectabilă.

Îmi place mai mult a lui St. Clair.

— N-o să fie dat afară, zice ea. Josh n-a fost exmatriculat și a chiulit de la ore mult mai mult. Iar directoarea n-ar exmatricula niciodată pe cineva a cărui mamă e... știi tu.

Și care n-o duce bine. Cancer cerebral. Stadiul 2B. Un stadiu avansat.

Cuvintele pe care nu vreau să le aud niciodată asociate cu cineva la care țin – radioterapie, chemoterapie – sunt acum o parte zilnică din viața lui St. Clair. Susan, mama lui, a

început tratamentul la o săptămână după Halloween. Tatăl lui e în California, ducând-o cu mașina cinci zile pe săptămână la radioterapie și o dată pe săptămână la chemo.

St. Clair e aici.

Îmi vine să-l omor pe tatăl lui. Părinții lui au trăit despărțiți ani buni, dar tatăl lui n-a lăsat-o pe mama lui să obțină divorțul. Și el întreține amante în Paris și Londra, în vreme ce Susan trăiește singură în San Francisco. La fiecare câteva luni, tatăl lui o vizitează. Stă câteva nopți. Restabilește dominația sau ce anume deține asupra ei. Apoi pleacă din nou.

Dar acum el e cel care are grijă de ea, în vreme ce St. Clair suferă la zece mii de kilometri depărtare. Întreaga situație mă îmbolnăvește atât de rău, încât abia de mă pot gândi la ea. Evident, St. Clair n-a mai fost el însuși în aceste ultime săptămâni. Chiulește de la școală, iar notele lui sunt din ce în ce mai mici. Nu mai vine la micul dejun și își ia toate cinele cu Ellie. În afară de ore și prânz, unde stă rece ca piatra lângă mine, singurele alte momente în care îl mai văd sunt diminețile când îl trezesc pentru școală.

Meredith și cu mine facem cu rândul. Dacă nu batem cu pumnii în ușa lui, nu se arată la școală deloc.

Ușile patiseriei se deschid și o pală de aer rece pătrunde în magazin. Candelabrul tremură ca gelatina.

— Mă simt atât de neajutorată, zic eu. Mi-aș dori să pot face ceva.

Mer se înfiorează și își freacă brațele. Inelele ei sunt de cristal azi.

Arată ca vata pe băț.

— Știu, și eu la fel. Și încă nu pot să cred că tatăl lui nu-l lasă s-o viziteze de Ziua Recunoștinței.

— Nu-l lasă!? exclam șocată. De când asta?

Și de ce știe Mer despre asta și eu nu?

— De când tatăl lui a auzit despre notele mici. Josh mi-a spus că directoarea l-a sunat pe tatăl lui – pentru că era îngrijorată pentru St. Clair – și el, în loc să-l lase să vină

acasă, i-a transmis lui St. Clair că nu va putea pleca de aici, decât atunci când va începe „să se poarte din nou responsabil”.

— Dar e imposibil să se poată concentra vreodată la *orice* până n-o vede! Iar ea are nevoie de el acolo, are nevoie de sprijinul lui. Ar trebui să fie împreună.

— Asta-i tipic pentru tatăl lui, să se folosească de-o asemenea situație împotriva lui.

Curiozitatea m-a învins iarăși.

— L-ai întâlnit vreodată? Pe tatăl lui?

Știu că acum locuiește aici, în apropiere de SAPA, dar eu nu l-am văzut niciodată. Iar St. Clair în mod sigur nu are un portret înrămat de-al lui.

— Da, zice ea, cu precauție. L-am întâlnit.

— Și?

— A fost... drăguț.

— DRĂGUȚ? Cum să fie drăguț? Omul ăsta e un monstru!

— Știu, știu, dar are... maniere impecabile, în persoană. Zâmbește mult. E foarte frumos.

Schimbă deodată subiectul.

— Crezi că Josh are o influență proastă asupra lui St. Clair?

— Josh? Nu. Adică, poate. Nu știu. Nu.

Clatin din cap, iar coada se mișcă un pic mai înainte. Suntem aproape în dreptul vitrinei. Zăresc o sclipire de *tarte tatins*²² cu mere aurii. Marginea unei *gâteau* cu ciocolată lucioasă și zmeură.

La început, totul părea prea sofisticat pentru gusturile mele, dar după trei luni de acomodare, am înțeles de ce francezii sunt faimoși pentru bucătăria lor. Mâncărurile aici sunt aromate. Mesele la restaurante se măsoară în ore, nu în minute. E atât de diferit față de America. Parizienii trec prin piețe în fiecare zi pentru cele mai proaspete fructe și legume,

²² Tartă în care fructele (de obicei mere) sunt caramelizate în unt și zahăr, înainte de a se pune la copt.

și frecventează magazinele de specialitate pentru brânză, pește, carne, păsări și vinuri. Și prăjituri.

Magazinele cu prăjituri îmi plac cel mai mult.

— Se pare că Josh îi spune că e okay dacă nu-i mai pasă de școală, stăruie Mer. Eu mă simt tot timpul de parc-aș fi aia rea. „Scoală-te. Du-te la școală. Ți-ai făcut temele?” Știi? În vreme ce Josh e cumva „Dă-o naibii, frate. Chiulește și gata.”

— Da, dar nu cred că îi spune lui St. Clair să nu-i mai pese. Știe doar că St. Clair nu poate face față situației în clipa asta.

Însă mă tulbur puțin. Aș vrea ca Josh să-l sprijine într-un mod mai încurajator.

Ea deschide gura să protesteze, dar o întrerup:

— Cum e cu fotbalul?

— Fotbalul? zice ea și fața i se luminează toată.

Meredith s-a înscris într-o ligă de fete, luna trecută, și face antrenamente în majoritatea după-amiezilor. Mă ține la curent cu ultimele sale aventuri în tacticile de joc până când ajungem la vitrina din față. Sclipește cu șiruri ordonat de *tartes citrons* pătrate, prăjituri pufoase, umflate de ciocolată topită, ecleruri cu caramel ca niște cipici de balet și prăjituri cu fructe roșii, cu fragi glasați deasupra.

Și multe, multe *macarons*.

Cutie după cutie de *macarons* în toate aromele și culorile imaginabile. Verde-iarbă, roșu-trandafir și galben-soare. În vreme ce Mer discută despre prăjituri, eu aleg șase.

Roz. Coacăze negre. Portocaliu. Smochină. Fistic. Violet.

Și apoi observ pralinele cu scortişoară și alune și sunt gata să mor în locul ăla. Întind mâna pe furiș peste tejghea și îmi vâr degetele prin crustele lor delicate, lingând umpluturile înmiresmate până când nu mai pot respira. Sunt atât de distrasă că trebuie să treacă un moment până când să-mi dau seama că omul din spatele meu vorbește cu mine.

— Hm?

Mă întorc și văd un domn respectabil, cu un basset. El îmi zâmbește și îmi arată spre cutia târcată. Bărbatul pare cunoscut. Jur că l-am mai văzut înainte. Vorbește într-o franceză prietenoasă, rapidă.

— Uh... Dau din mâini, fără vlagă, și ridic din umeri. *Je ne parle pas...*

Nu vorbesc...

El repetă mai rar, dar tot nu mă luminez.

— Mer? Mă ajuți? Mer?

Ea mă salvează. Vorbesc împreună vreun minut, iar ochii lui strălucesc, până când ea spune ceva care-l face să exclame: *Ce n'est pas possible!* Nu trebuie să vorbesc limba ca să recunosc un „Oh, nu!” când îl aud. El mă măsoară trist din ochi și apoi spune la revedere. Aaug poticnitul meu rămas-bun. Mer și cu mine plătim pentru delicatose – ea și-a ales un *millefeuille*, o prăjitură din aluat pufos cu cremă de ou – și apoi ea mă conduce afară.

— Cine a fost? Ce-a vrut? Despre ce ați vorbit?

— Nu l-ai recunoscut? se miră ea. Este proprietarul cinematografului de pe Rue des Écoles, ăla mic, cu lumini roșii și albe. Îl plimbă mereu pe Pouce prin fața căminului nostru.

Ne croim drum printr-un stol de porumbei care nu se sinchiesc că am putea să călcăm pe ei. Gânguresc, guruie, fâlfâie din aripi și învăltorează aerul.

— Pouce?

— Bassetul.

Un bec de stradă se arde. Bineînțeles că i-am văzut prin preajmă.

— Dar ce-a vrut?

— Se întreba de ce nu l-a mai văzut pe iubitul tău, în ultima vreme. St. Clair, adaugă ea, la expresia mea nedumerită.

Vocea îi e plină de amărăciune:

— Bănuiesc că voi doi ați văzut multe filme acolo împreună?

— Am urmărit o retrospectivă de westernuri italiene low-budget, luna trecută.

Sunt tulburată. Omul a crezut că St. Clair și cu mine eram împreună?

Ea nu zice nimic. Geloasă. Dar Meredith n-are niciun motiv de invidie. Nu e nimic – *nimic* – între St. Clair și mine. Și sunt absolut okay cu asta, jur. Sunt prea îngrijorată pentru St. Clair ca să mă gândesc la el în felul *celalalt*. El are nevoie de afecțiune, dar Ellie este cea care îi poate oferi asta acum.

M-am gândit și eu la asta. Mi-e dor de Toph, din nou. Mi-e dor de ochii lui verzi și mi-e dor de acele seri târzii de la cinematograful, când mă făcea să râd atât de tare că-mi dădeau lacrimile. Bridge zice că el o întreabă de mine, dar eu n-am mai vorbit cu el în ultima vreme, pentru că trupa lui de muzică e atât de ocupată. Lucrurile merg bine pentru The Penny Dreadfuls. În sfârșit și-au programat primul spectacol. E chiar înainte de Crăciun, iar eu, Anna Oliphant, o să fiu în public.

O lună. Abia aștept.

Ar trebui să-i revăd săptămâna viitoare, dar tata nu crede că merită banii un drum până acasă pentru o vacanță atât de scurtă, iar mama nu-și poate permite. Așa că îmi petrec Ziua Recunoștinței aici, singură. Doar că... nu mai sunt singură.

Mi-amintesc veștile pe care mi le-a dat Mer, cu doar câteva minute în urmă. Nici St. Clair nu se duce acasă de Ziua Recunoștinței. Și toți ceilalți, inclusiv iubita lui, vor pleca în State. Ceea ce înseamnă că noi doi vom fi aici pentru un weekend de patru zile. Singuri.

Gândul mă preocupă pentru tot restul drumului până la cămin.

capitolul optsprezece

— O Zi a Recunoștinței fericită! O Zi a Recunoștinței fericită! O Zi a Re-cu-noș-tin-ței fericită, St. Cla-airrr...

Ușa lui se deschide brusc și se uită urât la mine, cu ochi îngreunați. Poartă un tricou alb simplu și pantaloni de pijama albi cu dungii albastre.

— Nu mai cânta.

— St. Clair! Închipuie-ți, să te întâlnesc aici!

Îi ofer cel mai larg zâmbet cu strungăreață.

— Știai că azi e sărbătoare?

El se duce înapoi în pat, dar lasă ușa deschisă.

— Am auzit, zice morocănos.

Intru. Camera lui e... mai vreaște decât prima oară când am văzut-o. Hainele murdare și prosoapele zac grămadă pe toată podeaua. Sticle de apă pe jumătate golite. Conținutul genții lui de școală risipit de sub pat, hârtii mototolite și formulare de temă necompletate. Adulmec, șovăind. Jilav. Miroase a jilav.

— Îmi place cum ți-ai aranjat camera. Foarte studentesc, foarte șic.

— Dac-ai venit aici să critici, poți să pleci pe unde ai venit, mormăie din pernă.

— Nuu. Știi ce părere am eu despre harababură. E plină de *posibilități*.

Oftează, ca după o îndelungată suferință.

Mut un teanc de cărți de pe scaunul de la birou și mai multe schițe cad dintre pagini. Sunt toate desene anatomice ale inimii în cărbune. Nu i-am văzut decât mâzgăliturile până acum, nimic serios. Și în vreme ce e adevărat că Josh este un artist mai bun, ca tehnică, acestea sunt frumoase. Violente. Pasionate.

Le adun de pe jos.

— Astea sunt grozave. Când le-ai făcut?

Tăcere.

Cu băgare de seamă, pun inimile la loc în manualul lui despre guvernare, cu grijă să nu le întind cărbunile mai mult decât e deja întins.

— Deci. Azi sărbătorim. Tu ești singura persoană pe care o cunosc rămasă în Paris.

Un mormăit.

— Nu multe restaurante servesc curcani umpluți azi.

— N-am nevoie de curcan, ci doar de o confirmare că ziua de azi e importantă. Nimeni de acolo – arăt pe fereastră, chiar dacă el nu se uită – n-are habar.

El se înfășoară mai strâns în pături.

— Eu sunt din Londra. Nici eu nu sărbătoresc.

— Mă lași? Ai spus în prima mea zi că ești american. Mai știi? Nu-ți poți schimba naționalitățile după cum îți convine. Iar, azi, țara noastră se îndoapă cu plăcinte și cratițe de mâncare, și trebuie să fim și noi o parte din țară.

— Hmph.

Nu merge cum am plănuit. E timpul să schimbăm tactica. Mă așez pe marginea patului și îl zgâlțai de picior.

— Te rog? Te rog frumos?

Tăcere.

— Haide. Trebuie să fac ceva distractiv, iar tu ai nevoie să ieși din camera asta.

Tăcere.

Frustrarea mea crește.

— Știi, ziua de azi e nasoală pentru amândoi. Nu ești singurul împotmolit aici. Aș da orice să fiu acum acasă.

Tăcere.

Trag încet aer în piept.

— Bine. Vrei să știi care-i treaba? Sunt îngrijorată pentru tine. Toți suntem îngrijorați pentru tine. La dracu, n-am mai vorbit atât cu tine de săptămâni întregi și sunt singura care dau din gură! E nasol ce s-a întâmplat și e și mai nasol că niciunul dintre noi nu poate zice sau face nimic ca să schimbe ceva. Vreau să spun, eu nu pot face nimic, iar asta

mă scoate din sărite, pentru că nu pot suferi să te văd așa. Dar știi ce?

Mă ridic în picioare.

— Nu cred că mama ta ar vrea să te vadă zbuциumându-te pentru ceva ce nu poți controla. N-ar vrea să te vadă renunțând să încerci. Și cred că va dori să audă cât mai multe lucruri bune cu puțință când te vei duce acasă, luna viitoare...

— DACĂ mă duc acasă, luna viitoare...

— CÂND te vei duce acasă, va dori să te vadă fericit.

— Fericit? Acum e furios. Cum să fiu...

— Okay, nu fericit, zic eu repede. Dar n-ar vrea să te vadă nici așa. N-ar vrea să audă că ai încetat să te mai duci la ore, că ai încetat să mai lupți. Ea vrea să te vadă absolut, da? Ești atât de aproape, St. Clair. Nu strica totul.

Tăcere.

— Bine.

Nu-i corect, nici rațional, pentru mine să fiu atât de supărată pe el, dar nu mă pot abține.

— Fii legumă. Renunță. Bucură-te de mizerabila ta zi în pat.

Mă îndrept spre ușă.

— Poate nu ești persoana care am crezut că ai fi.

— Și, mă rog, cine e aceea? vine replica lui acidă.

— Genul de băiat care se dă jos din pat, chiar și când lucrurile sunt de tot rahatul. Genul de băiat care o sună pe mama lui să-i ureze „O Zi a Recunoștinței fericită”, în loc să se ferească de a vorbi cu ea pentru că-i este frică de ceea ce i-ar putea spune ea. Genul de băiat care nu-l lasă pe nemernicul de taică-său să câștige. Dar bănuiesc că m-am înșelat. Asta... – fac semn din mână roată, arătând spre camera lui, chiar dacă el e cu spatele la mine. Stă nemișcat. – Probabil că ți se potrivește. Multă baftă! Sărbători fericite! Am plecat.

Ușa se închide în urma mea când aud:

— Stai...

St. Clair o întredeschide din nou. Ochii îi sunt tulburi, mâinile vlăguite.

— Nu știu ce să spun, zice, în cele din urmă.

— Atunci nu spune nimic. Fă un duș, pune-ți niște haine groase și vino să mă iei. Te aștept în camera mea.

Îi deschid ușa, douăzeci de minute mai târziu, ușurată să descopăr că părul îi e ud. A făcut baie.

— Intră.

Îl pun să stea pe podea, în fața patului meu și iau un prosop. Îi șterg bine părul negru.

— Să nu răcești.

— Åsta-i un mit, știi.

Dar nu mă oprește. După vreun minut sau două, scoate un oftat scurt, un soi de ușurare. Lucrez încet, metodic.

— Deci, unde mergem? întrebă el, când termin.

Părul îi e încă umed și se formează câțiva cărlionți.

— Ai păr frumos, zic eu, rezistând poftelor de a i-l pieptăna cu degetele.

El pufnește disprețuitor.

— Vorbesc serios. Sunt sigură că lumea îți spune asta tot timpul, dar, pe bune, e un păr frumos.

Nu-i pot vedea expresia, însă vocea lui coboară aproape de șoaptă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, spun eu, politicoasă. Și nu sunt sigură unde mergem. Mă gândeam doar să plecăm și... o să știm când o să ajungem acolo.

— Ce? întrebă el. Niciun plan? Niciun itinerar minut-cu-minut? îl pocnesc cu prosopul peste ceafă.

— Ia vezi! Acu' fac unul.

— Doamne, nu. Orice numai *asta* nu.

Cred că e serios, până când se întoarce cu o jumătate de rânjet pe față. Îl pocnesc din nou, dar, drept să spun, sunt atât de ușurată de jumătatea aia de rânjet, că îmi vine să

plâng. E mai mult decât am văzut de la el în ultimele săptămâni.

Concentrează-te, Anna.

— Pantofi. Am nevoie de pantofi.

Îmi încălț repede adidașii și îmi iau haina de iarnă, căciula și mănușile.

— Unde ți-e căciula?

Mijește ochii la mine.

— *Mère?* Tu ești? Trebuie să-mi pun fularul? O să fie frig, mami?

— Bine, n-ai decât să mori de frig. Să vezi dacă-mi pasă.

Dar el își scoate căciula tricotată din buzunarul hainei și o trage peste cap. De data asta, zâmbetul e plin și orbitor și mă ia pe nepregătite. Îmi stă inima.

Mă uit la el până când zâmbetul i se șterge și mă privește întrebător.

De data asta, vocea mea e cea care a coborât.

— Hai să mergem.

capitolul nouăsprezece

— Iată-l! Planul meu!

St. Clair îmi urmărește privirea până la masivul dom. Cerul violet-cenușiu, același cer pe care Parisul l-a văzut în fiecare zi de când a coborât temperatura, s-a întunecat, ștergându-și lucirile aurii, dar eu nu sunt mai puțin intrigată.

— Panteonul!? răspunde el, prudent.

— Știi, sunt aici de trei luni și încă tot n-am idee ce e.

Mă reped pe trecerea de pietoni care duce spre uriașa construcție. El ridică din umeri.

— E un panteon.

Mă opresc să mă uit urât la el, iar el mă împinge înainte, la timp să nu dea peste mine un autocar albastru cu turiști.

— O, chiar. Un panteon. De ce nu m-am gândit la asta? St. Clair se uită la mine cu coada ochiului și zâmbește.

— Un panteon înseamnă că e un loc pentru morminte – de oameni faimoși, oameni importanți pentru națiune.

— Asta-i tot?

Sunt cumva dezamăgită. Arată de parcă ar fi trebuit să fi fost încoronați aici pe puțin câțiva regi sau ceva de genul. El ridică o sprânceană.

— Adică, morminte și monumente sunt peste tot. Ce e diferit la locul ăsta?

Urcăm treptele și întreaga înălțime a coloanelor de care ne apropiem e copleșitoare. N-am mai fost atât de aproape de el până acum.

— Nu știu. Nimic, presupun. E aproape obiectiv turistic secundar, oricum.

— Secundar? De bună seamă glumești.

Acum mă simt jignită. Mie îmi place Panteonul. Nu, ADOR Panteonul.

— Cine e îngropat aici? întreb.

— Aă. Rousseau, Marie Curie, Louis Braille, Victor Hugo...

— Tipul cu *Cocoșatul de la Notre-Dame*?

— Chiar el. Voltaire. Dumas. Zola.

— Uau. Vezi? Nu poți să spui că nu e impresionant. Recunosc numele, chiar dacă nu știu ce au făcut toți.

— N-am spus.

Scoate portofelul și plătește biletele de intrare. Încerc să-l plătesc pe al meu – de vreme ce a fost ideea mea, în primul rând – dar nu mă lasă.

— O Zi a Recunoștinței fericită, zice el, întinzându-mi biletul. Hai să vedem niște morți.

Suntem întâmpinați de un inimaginabil număr de cupole, coloane și arcade. Totul e uriaș și rotund. Enorme fresce de sfinți, războinici și îngeri sunt pictate pe pereți. Pășim pe podeaua de marmură într-o tăcere solemnă, întreruptă doar când el îmi arată pe câte cineva important, ca Ioana d'Arc sau St. Génévieve, sfânta ocrotitoare a Parisului. Potrivit spuselor lui, St. Génévieve a salvat orașul de la foamete. Eu cred că a fost o persoană normală, dar sunt prea timidă să întreb. Când sunt cu el, sunt întotdeauna conștientă de cât de multe nu știu.

O sferă de alamă atârnată de cel mai înalt punct al domului se leagănă încet. Okay, acum nu mă pot abține.

— Ce-i asta?

St. Clair ridică din umeri și se uită în jur după vreo inscripție.

— Sunt înmărmurită. Credeam că tu știi totul.

El găsește una.

— Pendulul lui Foucault. Oh. Desigur.

Se uită în sus, cu admirație.

Inscripția e în franceză, așa că aștept explicația lui. Nu vine.

— Da?

St. Clair arată spre cercul de măsurători de pe podea.

— E o demonstrație a rotației Pământului. Vezi? Planul în care se mișcă pendulul se rotește la fiecare oră. Știi, e ciudat, zice el, uitându-se până sus la tavan, dar experimentul nu

trebuia să fie atât de impunător ca să dovedească adevărul ideii lui.

— Ce franțuzesc.

El zâmbeste.

— Vino, hai să vedem cripta.

— Cripta? încremenesc. Cum ar fi o criptă *criptă*?

— Tu unde credeai că sunt trupurile morților?

Tușesc.

— Corect. Sigur. Cripta. Să mergem.

— Asta dacă nu ți-e frică.

— N-am avut nicio problemă în cimitir, nu-i așa?

El înțepenește, iar eu mă simt cumplit. Nu pot să cred că am adus vorba despre Père Lachaise. Trebuie să schimb subiectul. Repede, am nevoie de o idee!

— Prinde-mă!

Și o rup la fugă spre cea mai apropiată intrare a criptei. Tropăitul picioarelor mele răsună în ecou prin întregul edificiu, iar turiștii se holbează toți.

O... să... mor... de... rușine.

Și atunci – trece ca glonțul pe lângă mine. Râd surprinsă și măresc viteza. Suntem unul după altul, aproape am ajuns, când un paznic furios sare în fața noastră. Mă împiedic de St. Clair, încercând să mă opresc. El mă ține să nu cad, în timp ce paznicul strigă la noi în franceză. Obrajii mei se înroșesc, dar înainte să dau să încerc să mă scuz, o face St. Clair pentru amândoi. Paznicul se îmblânzește și ne lasă să trecem, după un minut de muștrare domoală.

E din nou ca la Pere Lachaise. St. Clair calcă țanțoș.

— Tu scapi basma curată din orice.

Râde. Nu protestează, pentru că știe că e adevărat. Dar dispoziția i se schimbă de îndată ce apar treptele. Scara în spirală până la criptă e abruptă și îngustă. Nervozitatea mea e înlocuită de îngrijorare când îi văd groaza din ochi. Uitasem de frica lui de înălțimi.

— Știi... nu vreau neapărat să văd cripta, zic eu.

St. Clair mi-aruncă o privire ucigașă și închid gura. Hotărât, se ține cu mâna de zidul aspru de piatră și coboară încet. Treaptă. După treaptă. După treaptă. Nu e o scară lungă, dar procesul e *chinuitor*. În cele din urmă, ajungem la capăt și o turmă de turiști nerăbdători trece grăbită prin spatele nostru. Încep să-mi cer scuze – a fost o idee atât de proastă să-l aduc aici – dar el mă întrerupe.

— E mai mare decât am crezut. Cripta.

Vocea lui e încordată și precipitată. Nu se uită la mine.

Deviere. Okay. Pricep mesajul.

— Știi, zic eu cu grijă, tocmai am auzit pe cineva spunând că e întinsă pe toată suprafața de dedesubtul clădirii. Îmi închipuiam catacombe nesfârșite, împodobite cu oase, dar nu-i chiar atât de rău.

— Măcar nu-s cranii și femururi! Râde fals.

De fapt, cripta e bine luminată. E foarte frig aici, dar e de asemenea și curat, și aerisit, și alb. Nu e chiar ca o temniță. Dar St. Clair e încă agitat și stingherit. Mă reped spre o statuie.

— Hei, ia uite! Țsta e Voltaire?

Mergem mai departe pe culoare. Sunt surprinsă de cât de simplu este totul. E mult spațiu liber, spațiu pentru viitoarele morminte. După ce explorăm o vreme, St. Clair se relaxează din nou, și vorbim despre lucruri mărunte, ca de pildă testul de la algebră de săptămâna trecută și ciudata jachetă de piele pe care Steve Carver o purta în ultima vreme. N-am mai purtat o conversație normală de săptămâni. E aproape ca... înainte. Și atunci auzim o stridentă voce americană în spatele nostru:

— Nu mai merge în spatele *lui*. O să pierdem toată ziua aici.

St. Clair se crispează.

— Ar fi trebuit să stea acasă dacă îi e atât de teamă de câteva scări.

Dau să mă întorc, dar St. Clair mă apucă de braț.

— Nu. Nu merită.

Mă ghidează în următorul culoar și încerc să citesc un nume scrijelit în perete, dar sunt atât de furioasă că văd pete înaintea ochilor. St. Clair e încordat. Trebuie să fac ceva.

Mă zgâiesc la nume până reușesc să-l focalizez.

— Emily Zola. Asta e numai a doua femeie pe care am văzut-o aici, jos. Ce-i cu asta?

Dar mai înainte ca St. Clair să-mi poată răspunde, vocea enervantă zice:

— E *Émile*.

Ne întoarcem și vedem un tip încrezut, într-un pulover cu Euro Disney.

— *Émile* Zola e un *bărbat*.

Fața îmi arde. Întind mâna după brațul lui St. Clair să-l iau și să ne îndepărtăm din nou, dar St. Clair e deja în fața lui.

— *Émile* Zola a fost un bărbat, îl corectează el. Iar tu ești un dobitoc. De ce nu-ți vezi dracului de treaba ta și s-o lași în pace pe ea!

S-o lași în pace pe ea, ea, ea! strigătul său răsună în ecou prin criptă. Euro Disney, speriat de ieșire, se dă înapoi și se ciocnește de nevastă-sa, care țipă. Toți ceilalți se uită lung, cu gurile căscate. St. Clair mă smucește de mână și mă târăște spre scări, iar eu sunt tulburată, atât de speriată de ce-o să se întâmple. Adrenalina îl ține întreaga spirală în sus, dar apoi, ca și când corpul lui a realizat ce se întâmpla, se oprește brusc și se clatină periculos.

Îl susțin, din spate.

— Sunt aici.

El îmi strivește degetele într-o strânsoare mortală. Înaintez cu el încet, treaptă după treaptă, până ajungem iarăși sub cupole, coloane și arcade, în spațiul deschis de la parter. St. Clair îmi dă drumul la mână și se lasă să cadă pe cea mai apropiată banchetă. Își prinde capul în mâini, de parcă îi e rău. Îl aștept să vorbească el primul.

N-o face.

Mă așez pe bancă, lângă el. Și-mi pică ochii pe un memorial pentru Antoine de Saint-Exupéry, care a scris *Micul Prinț*. A murit într-un accident de avion, așa că presupun că n-au existat rămășițe pământești pentru un mormânt dedesubt. Mă uit cum oamenii fotografiază frescele. Mă uit la paznicul care a țipat la noi mai devreme. La St. Clair nu mă uit.

În cele din urmă, își ridică fruntea și își drege glasul. Vocea îi este calmă.

— Căutăm un restaurant cu curcan?

Ne ia ore până examinăm meniurile înainte să găsim ceva potrivit. Căutarea s-a transformat într-o vânatoare, într-o expediție, în ceva în care ne pierdem. Trebuie să uităm de omul din criptă. Trebuie să uităm de ce nu suntem acasă.

Când în sfârșit descoperim un restaurant făcând reclamă la „Meniu american de Ziua Recunoștinței”, sărim în sus și executăm un dans al victoriei. Șeful de sală e alarmat de entuziasmul nostru, dar ne conduce totuși la o masă.

— Exceptional, zice St. Clair când sosește felul principal. Ridică paharul de apă minerală și zâmbeste.

— Pentru localizarea cu succes a unui restaurant cu curcan cum se cuvine în Paris!

Îi zâmbesc și eu.

— Pentru mama ta.

Zâmbetul lui pălește un moment, dar apoi e înlocuit de unul mai blând.

— Pentru mama.

Ciocnim paharele.

— Deci, mm. Nu trebuie să vorbești despre asta, dacă nu vrei, dar cum îi e?

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte de-a le putea opri.

— Radioterapia o obosește? Mănâncă destul? Am citit că dacă nu-ți dai cu loțiune în fiecare seară, poți să te alegi cu arsuri și mă întrebam...

Îmi pierd șirul, văzându-i expresia. De parcă mi-ar fi crescut colți.

— Îmi cer iertare. Mi-am vârât nasul, o să tac...

— Nu, mă întrerupe el. Nu-i asta. Doar că... tu ești prima persoană care știe ceva despre asta. Cum... de unde...?

— Oh. Îm. Eram îngrijorată, așa că am făcut niște cercetări. Știi, ca să... știu, am sfârșit eu, poticnit.

El nu zice nimic un moment.

— Mulțumesc.

Mă uit în jos, la șervetul din poală.

— Nu e nimic...

— Ba da, e ceva. Un mare ceva. Când am încercat să vorbesc cu Ellie despre asta, n-a avut nicio idee, cât de mică...

Se oprește brusc, de parcă spusese prea mult.

— Oricum, mulțumesc.

Îi întâlnesc din nou privirea și se uită la mine mirat.

— Pentru nimic, spun eu.

Petrecem restul cinei vorbind despre mama lui. Iar când plecăm de la restaurant, continuăm să vorbim despre ea. Mergem de-a lungul Senei. E lună plină și felinarele sunt aprinse, iar el vorbește până când devine cumva ușurat de povara lui sufletească.

Se oprește.

— N-am vrut să fac asta.

Trag aer adânc în piept, bucurându-mă de mirosul plăcut al apei.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Suntem în capătul străzii unde trebuie să cotim ca să ne întoarcem la cămin. El se uită în jos, șovăind, apoi izbucnește:

— Hai să vedem un film. Nu vreau să mă întorc încă.

Nu trebuie să mă invite *pe mine* de două ori. Găsim un cinematograful rulând un film nou, o comedie ușoară din State, și îl vedem de două ori. Nu-mi mai aduc aminte ultima oară când am râs atât de mult și, lângă mine, St. Clair râde

și mai tare. E trecut de două dimineața când ajungem înapoi la cămin. La recepție nu e nimeni, iar luminile din apartamentul lui Nate sunt stinse.

— Cred că suntem singurii din cămin, zice el.

— Atunci n-o să se supere nimeni dacă fac asta!

Sar pe biroul de la recepție și mă plimb înainte și-napoi, aproape dansând. St. Clair cântă un cântec cu toată forța și mă cutremur la sunetul vocii lui. Când termină, îi fac o plecăciune adâncă.

— Repede! zice el.

— Ce?

Sar de pe birou. E Nate aici? Ne-a văzut?

Dar St. Clair aleargă pe scări. Deschide larg ușa și țipă. Ecoul ne face pe amândoi să tresărim, apoi împreună țipăm din nou cât ne țin plămâni. E amuzant. St. Clair mă aleargă până la lift și urcăm până pe acoperiș. El rămâne în spate, dar râde când eu scuipe peste margine, încercând să nimeresc într-o reclamă la lenjerie. Vântul suflă fioros și nu nimeresc ținta, așa că alerg înapoi, coborând două șiruri de trepte. Casa scârilor e largă și pustie, așa că el e la doar un metru în urma mea. Ajungem la etajul lui.

— Ei bine... zice el.

Conversația noastră se oprește pentru prima oară după multe ore. Trec pe lângă el.

— Mm. Noapte bună.

— Ne vedem mâine-dimineață? La un mic dejun cu clătite?

— Ar fi draguț.

— Asta dacă nu...

Se oprește.

Dacă nu ce? Șovăie, se răzgândește. Clipele trec. Îi arunc o ultimă privire întrebătoare, dar se întoarce și pleacă.

— Okay. Ne vedem dimineață.

E greu să-mi ascund dezamăgirea din glas.

Fac câțiva pași și mă uit înapoi. El se uită lung la mine. Îi fac cu mâna. E nefiresc, stană de piatră. Împing ușa de la etajul meu, clătinând din cap. Nu înțeleg de ce lucrurile între

noi întotdeauna trec de la perfecte la ciudate. E ca și când am fi incapabili de o interacțiune omenească normală. *Uită, Anna.*

Ușa dinspre scări se deschide brusc.

Îmi stă inima în loc.

St. Clair pare nervos.

— A fost o zi bună. Asta a fost prima zi bună pe care am avut-o de nici nu mai știu când.

Vine încet spre mine.

— Nu vreau să se sfârșească. Nu vreau să fiu singur chiar acum.

— Mm.

Nu pot respira.

El se oprește lângă mine, cercetându-mi atent fața.

— Ar fi okay dacă aș sta cu tine? Nu vreau să te fac să te simți prost...

— Nu! Adică...

Mă ia cu ameteală. Nici nu pot gândi.

— Da. Da, bineînțeles, e okay.

St. Clair nu face nicio mișcare, un moment. Apoi dă din cap. Îmi scot șnurul de la gât și vârf cheia în broască. El așteaptă, în spatele meu. Măinile îmi tremură când deschid ușa.

capitolul douăzeci

St. Clair se așază pe podeaua camerei mele. Își aruncă ghetetele prin cameră și ele se izbesc de ușă cu un bufnet puternic. E primul zgomot pe care îl face unul dintre noi de când am intrat aici.

— Scuze.

E stingherit.

— Unde să-mi pun astea?

Dar înainte să-i pot răspunde, el turuie.

— Ellie crede că ar trebui să mă duc la San Francisco. Am fost la un pas de a-mi cumpăra bilet de o mie de ori, dar nu asta ar vrea mama de la mine. Dacă tata nu vrea, atunci nici ea nu vrea. Aș complica situația inutil.

Sunt surprinsă de răbufnire.

— Uneori mă întreb dacă ea – Ellie – dacă ea, știi... Vocea îi coboară. Dacă vrea să mă vadă plecat.

Nu vorbește niciodată de iubita lui. De ce acum? Nu pot să cred că trebuie să-i iau apărarea. Îi aliniezi ghetetele la ușă, ca să evit să mă uit la el.

— Probabil s-a săturat să te vadă suferind. Ca noi toți, adaug eu. Sunt sigură... sunt sigură că e la fel de înnebunită după tine ca întotdeauna.

— Hm.

Mă privește scoțându-mi adidașii și golindu-mi conținutul buzunarelor.

— Dar tu? întrebă, după un minut.

— Dar eu ce?

St. Clair își examinează ceasul.

— Perciuni. O să-l vezi luna viitoare.

Restabilește... ce? Linia de hotar? Că e luat și că eu sunt promisă? Numai că nu sunt. Nu chiar.

Dar nu pot să mă hotărăsc să-i spun asta, acum, că a pomenit de Ellie.

— Da, abia aștept să-l revăd. E un tip haios, ți-ar plăcea de el. O să mă duc să-l văd cântând cu trupa, de Crăciun.

Toph e un tip mișto, chiar ți-ar plăcea de el. Oh, am mai spus asta, nu-i așa? Dar ți-ar plăcea. E chiar... haios.

Taci, Anna. Taci.

St. Clair își desface și-si încheie și-si desface cureaua de la ceas.

— Sunt frântă, zic eu.

Și asta e adevărul. Ca întotdeauna, conversația noastră m-a epuizat. Mă strecor în pat și mă întreb ce-o să facă el. O să se întindă pe podea? O să se întoarcă în camera lui? Dar el își pune ceasul pe biroul meu și urcă în patul meu. Se întinde lângă mine. E deasupra păturilor, iar eu sunt dedesubt. Suntem încă îmbrăcați, mai puțin încălțările, și toată situația e *mai mult* decât penibilă.

Sare din pat. Sunt sigură că se pregătește să plece și nu știu dacă să fiu ușurată sau dezamăgită, dar... el stinge lumina. În cameră e întuneric beznă. El bâjbăie înapoi, spre patul meu și se ciocnește de el.

— Uff!

— Hei, vezi că-i un pat aici.

— Mersi de avertisment.

— Nicio problemă.

— E cam frig. Ai aerul condiționat pornit sau ceva de genul?

— E vântul. Fereastra mea nu se închide bine. Am îndesat un prosop dedesubt, dar nu ajută prea mult.

El pipăie pe lângă pat și se urcă din nou.

— Au, zice el.

— Da?

— Cureaua. Ar fi prea aiurea dacă...?

Sunt recunoscătoare că nu mă poate vedea roșind.

— Bineînțeles că nu.

Și ascult plesnetul curelei de piele și cum e trasă afară din găicile jeanșilor. O lasă încet pe podeaua de lemn.

— Mmm, zice el. Ar fi prea aiurea dacă...?

— Da.

— Ho, nu sări. Nu vorbesc despre pantaloni. Vreau numai sub pătură. Curentul ăsta e oribil.

Se strecoară dedesubt, iar acum stăm întinși unul lângă altul. În îngustul meu pat. Ciudat, dar nu mi-am imaginat niciodată că prima noapte în care o să dorm cu un tip o să fie, ei bine, chiar o noapte în care o să dorm.

— Tot ce mai avem nevoie acum e *Şaisprezece lumânări*²³ și un joc de Adevăr sau Provocare.

El tușește.

— ...ce?

— Filmul, perversule. Mă gândeam doar că a trecut ceva vreme de când n-am mai dormit o noapte cu prietenii.

O pauză.

— Oh.

— ...

— ...

— St. Clair?

— Da?

— Cotul tău îmi nenorocește spatele.

— Aoleu, scuze.

Se sucește, apoi se sucește iar, și iar, până când stăm amândoi bine. Unul dintre picioarele lui se sprijină de al meu. În pofida celor două straturi de pantaloni dintre noi, mă simt dezbrăcată și vulnerabilă. El se sucește iarăși, iar acum tot piciorul meu, și gamba și coapsa, se sprijină de al lui. Îi miros părul. Mmm.

NU!

Înghit și asta e atât de zgomotos. El tușește iar. Încerc să nu mă frichinesc. După un timp care pare a fi de câteva ore, dar cu siguranță sunt doar câteva minute, respirația lui încetinește și corpul i se relaxează. În sfârșit încep să mă relaxez și eu. Vreau să-i țin minte mirosul și atingerea pielii – unul dintre brațe, acum lângă al meu. Indiferent ce se întâmplă, o să-mi amintesc de asta tot restul vieții.

²³ În engleză *Sixteen Candles*, film (1984) care a rulat și pe ecranele noastre cu numele *O aniversare cu bucluc*.

Îi studiez profilul. Buzele, nasul, genele. E atât de frumos.

Vântul zgâlțâie geamurile și lumina bâzâie încetișor pe hol. El doarme profund. De când nu s-a mai odihnit cum trebuie noaptea? Mai e un junghi ce nu-mi dă pace în inima mea. De ce îmi pasă atât de mult de el și de ce îmi doresc să nu-mi fi păsat? Cum poate cineva să mă zăpăcească atât de tare tot timpul?

Ce-i asta? E dorință trupească? Sau e cu totul altceva? Și e oare măcar posibil să simt în felul acesta pentru el fără ca simțămintele astea să fie reciproce? El a zis că mă place. Da, a zis. Și chiar dacă era beat, n-ar fi spus-o dacă nu era măcar un *sâmbure* de adevăr în asta. Nu-i așa?

Să fiu a naibii dacă-mi dau seama.

Ca de fiecare dată când sunt cu el, totul e confuz. El se dă mai aproape de mine, prin somn. Îi simt răsufierea caldă pe gât. La naiba! E atât de frumos, atât de perfect. Mă întreb dacă el... dacă eu...

O rază de lumină mă orbește, și-mi mijesc ochii, dezorientată. Lumina zilei. Cifrele roșii ale deșteptătorului meu arată 11:27. Aha. Am vrut eu să dorm până la ora asta? Ce zi e azi? Și apoi îi văd corpul în pat, lângă mine. Și aproape că-mi sare inima din piept.

Deci n-a fost un vis.

Gura lui e întredeschisă, iar așternuturile date la o parte. O mână i se odihnește pe burtă. Tricoul i s-a ridicat și pot să-i văd abdomenul. Privirea îmi e hipnotizată.

Fir-aș a naibii. Tocmai m-am culcat cu St. Clair.

capitolul douăzeci și unu

Vreau să spun că nu m-am CULCAT culcat cu el. Evident. Dar am dormit cu el.

M-am culcat cu un băiat! Mă îngrop la loc în așternuturi și rânjesc. Abia aștept să-i spun lui Bridge. Numai că... dacă ea-i spune lui Toph? Și n-o să pot să-i spun nici lui Mer, pentru că ar fi geloasă, ceea ce înseamnă că nu pot să-i spun nici lui Rashmi sau lui Josh. Îmi dau seama că nu există nimeni căruia să-i pot povesti. Asta înseamnă că e rău?

Stau în pat cât mai mult cu puțință, dar în cele din urmă, vezica mea învinge. Când mă întorc de la baie, el se uită pe fereastră. Se întoarce și râde.

— Părul tău. Stă în toate direcțiile.

St. Clair pronunță *die-rections*²⁴ și ilustrează rășchirându-și degetele în jurul capului, ca niște coarne de cerb.

— Tu vorbești.

— Ah, dar la mine e dinadins. Mi-a luat secole până mi-am dat seama că metoda cea mai indicată ca să obțin aspectul ăsta ciufulit era să-l ignor cu desăvârșire.

— Deci susții că la mine arată ca naiba?

Arunc o privire în oglindă și sunt speriată să descopăr că într-adevăr semăn cu un animal încornorat.

— Nu. Îmi place.

Rânjește și își ridică de jos cureaua.

— Micul dejun?

Îi întind ghetetele.

— E amiază.

— Mersi. Prânzul?

— Lasă-mă să fac un duș, mai întâi.

Ne despărțim pentru o oră și ne întâlnim din nou în camera lui. Ușa e larg deschisă și un punk rock francez bubuie pe hol. Rămân uimită când intru să descopăr că el a făcut ordine. Grămezile de haine și prosoape au fost

²⁴ *To die* înseamnă a muri, *rection* înseamnă cârmuire, regulament.

organizate pentru spălătorie, iar sticlele goale și pungile de chipsuri au fost aruncate.

Se uită la mine cu speranță:

— E un început.

— Arată grozav.

Și *chiar* arată mai bine. Zâmbesc.

Ne petrecem ziua plimbându-ne iarăși prin împrejurimi. Prindem o parte din festivalul de film Danny Boyle²⁵ și facem încă o plimbare pe malul Senei. Îl învăț cum să arunce pietre săltărețe; nu-mi vine să cred că nu știe cum. Începe să plouă mărunț, așa că intrăm într-o librărie de peste drum de Notre-Dame. Firma galben cu verde anunță SHAKESPEARE AND COMPANY.

Înăuntru, suntem izbiți de un haos total. O hoardă de clienți stă grămadă la teighea și oriunde mă întorc sunt cărți, cărți și iar cărți. Dar nu e ca într-o librărie din America, unde totul este frumos organizat pe rafturi și pe mese, și la capete de rând. Aici, cărțile se clatină în teancuri nesigure, cad de pe scaune și se împrăștie de pe rafturile încovoiate sub greutatea lor. Sunt cutii de carton care dau pe-afară de cărți și o pisică neagră doarme în spatele unei grămezi de cărți de pe scări. Dar cel mai uimitor lucru e că toate cărțile sunt în *engleză*.

St. Clair îmi observă expresia intimidată.

— N-ai mai fost aici niciodată?

Clatin din cap, iar el e surprins.

— E chiar faimoasă. Hei, uite...

Ridică un exemplar din *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*.

— Ța și-e cunoscut, așa-i?

²⁵ Regizor și producător britanic, câștigător al premiului Oscar. Cele mai cunoscute filme ale lui sunt *Trainspotting* (Din viață scapă cine poate), *28 Days Later*, *Sunshine* și *Slumdog Millionaire* (Vagabondul milionar), cu care Boyle a câștigat în 2009 mai multe premii, inclusiv Oscarul pentru cel mai bun regizor.

Mă plimb amețită, pe jumătate entuziasmată să fiu înconjurată de cărți în limba mea, pe jumătate îngrozită să nu dă răm ceva. O singură atingere greșită poate năruți întreaga prăvălie. S-ar putea prăbuși peste noi, îngropându-ne într-o avalanșă de pagini îngălbenite.

Ploaia răpăie în geamuri. Îmi fac loc printr-un grup de turiști și cercetez secțiunea de ficțiune. Nu știu de ce mă uit după el, dar nu mă pot abține. O iau de la coadă la cap. Christie, Cather, Caldwell, Burroughs, Bronte, Berry, Baldwin, Baldacci, Auster, Austen. Ashley. James Ashley.

Un șir de cărți de-ale tatălui meu. Șase dintre ele. Scot un exemplar cu coperte cartonate din *Incidentul* și mă crispez la familiarul apus de soare de pe copertă.

— Ce-i asta? întreabă St. Clair.

Tresar. Nu mi-am dat seama că stătea lângă mine. Îmi ia cartea și face ochii mari, recunoscând numele. O întoarce și poza de autor a tatălui meu ne zâmbeste. Tata este foarte bronzat, iar dinții îi strălucesc cu un alb fals. Poartă o bluză polo de culoarea levănțicii, iar părul îi flutură ușor în vânt.

St. Clair ridică sprâncenele.

— Nu văd legătura. Arată *mult* mai bine.

Bolborosesc nervoasă ceva de neînțeles, iar el mă bate ușurel pe braț cu cartea.

— E mai rău decât credeam. Râde. Întotdeauna arată așa?

— Da.

Deschide volumul și citește prezentarea de pe clapetă. Îi urmăresc cu neliniște fața. Expresia lui devine din ce în ce mai nedumerită. Îl văd oprindu-se și întorcându-se să mai citească o dată ceva. St. Clair se uită la mine.

— E despre cancer, zice el.

Oh, Doamne.

— Femeia asta are cancer. Ce se întâmplă cu ea?

Nu pot înghiți nodul din gât.

— Taică-meu e-un idiot. Ți-am mai spus, e complet dobitoc.

O pauză chinuitoare.

— Vinde multe dintr-astea, nu-i așa?

Dau din cap.

— Și oamenilor le place asta? O găsesc interesantă, nu-i așa?

— Îmi pare rău, St. Clair.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Niciodată nu l-am urât pe tata la fel de tare ca în clipa asta. Cum a putut? Cum îndrăznește să facă bani din ceva atât de oribil? St. Clair închide cartea și o pune la loc pe raft. Pune mâna pe alta. *Atracția*. Romanul cu leucemia. Tata poartă o cămașă cu primii nasturi descheiați nonșalant. Are brațele încrucișate, dar același rânjet ridicol.

— E un smintit, spun eu. Un... smintit obsedat.

St. Clair pufnește în râs. Deschide gura să spună ceva, dar îmi vede lacrimile.

— Nu, Anna. Anna, îmi cer iertare.

— *Eu* îmi cer iertare. N-ar fi trebuit să vezi asta.

Îi smulg cartea și o arunc înapoi pe raft. Un alt teanc de romane se dărâmă și se prăbușește pe podea, între noi doi. Ne aplecăm amândoi să le ridicăm și ne dăm cap în cap.

— Au! spun eu.

St. Clair își freacă țeasta:

— Ești bine?

Îi iau cărțile din mâini.

— Sunt bine. E-n regulă.

Le îngrămădesc din nou pe raft și mă împleticesc până în capătul magazinului, cât mai departe de el, cât mai departe de tata cu puțință. Dar, peste câteva minute, St. Clair e din nou lângă mine.

— Nu e vina ta, zice el liniștit. Nu-ți alegi părinții. Știu asta la fel de bine ca oricine, Anna.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De acord.

Are în mâini o colecție de poezii. Pablo Neruda.

— Ai citit asta?

Clatin din cap.

— Bine. Pentru că tocmai l-am cumpărat pentru tine.

— Ce?

— E în programa ta pentru semestrul următor, la engleză. Ar fi trebuit să-l cumperi oricum. Deschide-l! mă îndeamnă.

Buimăcită, deschid cartea. Pe prima pagină e o ștampilă. *SHAKESPEARE AND COMPANY, Kilometrul Zero Paris*. Nu înțeleg.

— Kilometrul Zero? E același lucru cu Point Zero?

Mă gândesc la prima noastră plimbare prin oraș împreună.

— De dragul timpurilor de odinioară. St. Clair zâmbește. Să mergem, ploaia s-a oprit. Hai să ieșim de aici.

Pe stradă, încă tac. Traversăm același pod pe care l-am traversat și în prima seară – eu din nou pe partea dinspre apă, St. Clair pe cea dinspre mijlocul podului – și el face conversație pentru amândoi.

— Ți-am spus vreodată că am fost la școală în America?

— Cum? Nu.

— E adevărat. Pentru un an. Clasa a opta. A fost groaznic.

— Clasa a opta e groaznică pentru toată lumea, zic eu.

— Ei bine, pentru mine a fost și mai și. Părinții mei tocmai se despărțiseră, iar mama se mutase înapoi în California. Nu mai fusesem acolo de la doi ani, dar când m-am dus cu ea și am fost înscris la școala aia de stat oribilă...

— Oh, nu! Școală *de stat*?

El mă împinge cu umărul.

— Ceilalți copii au fost foarte cruzi. Făceau mișto de totul în ceea ce mă privește – de înălțimea mea, de accentul meu, de modul în care mă îmbrăcam. Am jurat că n-o să mă mai întorc niciodată.

— Dar fetelor din America le place accentul britanic.

Las să-mi scape asta fără să mă gândesc, iar apoi mă rog să nu-mi observe roșeața din obraji.

St. Clair ia o pietricică de jos și o aruncă în apă.

— Nu în școala medie, atunci nu le place. Mai ales când vine de la un tip care abia le ajunge la genunchi.

Râd.

— Așa că, atunci când s-a terminat anul, părinții mi-au găsit o nouă școală. Eu voiam să mă întorc la Londra, unde erau colegii mei, dar tata a insistat să vin la Paris, ca să poată să mă supravegheze. Și așa am ajuns eu la Școala americană.

— De câte ori te întorci? La Londra?

— Nu destul de des cât mi-ar plăcea. Încă mai am prieteni în Anglia, iar bunicii mei – părinții tatălui – locuiesc acolo, așa că obișnuiam să-mi împart multe vacanțe între Londra și San...

— Bunicii tăi sunt englezi?

— Bunicul, dar Grandmère e franțuzoaică. Iar ceilalți bunici ai mei sunt americani, bineînțeles.

— Uau. Ești cu adevărat o corcitură.

St. Clair zâmbește.

— Ți-am spus că am luat cel mai mult de la bunicul meu englez, dar asta numai din cauza accentului.

— Nu știu ce să zic. Mă gândesc la tine în primul rând ca la un englez. Și nu doar că vorbești ca un englez, dar și arăți a englez.

— Serios?

Pare surprins.

Zâmbesc:

— Da, ai... fața albinoasă, spălăcită. Vreau să spun în cel mai bun sens cu putință, adaug eu, văzându-i expresia alarmată. Pe bune.

— Aha.

St. Clair se uită la mine pieziș.

— Oricum, vara trecută n-am putut să suport ideea de a da ochii cu tata, așa că a fost prima oară când mi-am petrecut întreaga vacanță cu mama.

— Și cum a fost? Pariez că fetele nu te-au mai tachinat din pricina accentului.

El râde.

— Nu, n-au mai făcut-o. Dar cu înălțimea n-am scos-o la capăt. O să fiu întotdeauna scund.

— Iar eu o să fiu întotdeauna o maniacă, la fel ca tata. Toată lumea îmi spune că îi semăn. Și el e... *ordonat*, așa ca mine.

Pare sincer surprins.

— Ce-i rău în a fi odonat? Aș vrea eu să fi fost mai organizat. Și, Anna, nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău, dar îți garantez că nu ești deloc ca el.

— De unde știi?

— Păi, în primul rând, el arată precum Ken²⁶. Iar tu ești frumoasă.

Mă împiedic și cad pe trotuar.

— Ești bine?

Privirea lui e plină de îngrijorare.

Mă uit în altă parte, când el îmi ia mâna și mă ajută să mă ridic.

— Sunt bine. Bine! răspund eu, scuturându-mi praful de pe mâini. Oh, Doamne, SUNT de groază.

— Ai văzut privirea cu care se uită bărbații la tine, nu-i așa? continuă el.

— Dacă se uită, asta-i pentru că eu mă fac continuu de râs.

Îmi ridic mâinile julite.

— Tipul de colo te măsoară din ochi chiar în clipa asta.

— Ce...?

Mă întorc și descopăr un tânăr cu părul lung și negru privind-mă lung.

— De ce se uită la mine?

— Bănuiesc că îi place ce vede.

Roșesc, iar el continuă să vorbească.

— La Paris, e un lucru obișnuit să recunoști când cineva e atrăgător. Francezii nu-și feresc privirea ca alte popoare. N-ai observat?

²⁶ Păpușă lansată pe piață de firma Mattel în 1961, ca partener ficțional al păpușii Barbie, lansată în 1959.

St. Clair crede că sunt atrăgătoare. M-a numit frumoasă.

— Mmm, nu, zic eu. N-am observat.

— Ei bine, deschide ochii.

Dar mă uit la ramurile desfrunzite ale copacilor, la copiii cu baloane, la grupul de turiști japonezi. Oriunde numai la el nu. Ne-am oprit din nou în fața catedralei Notre-Dame. Îi arăt steaua pe care o recunosc și îmi dreg glasul.

— Vrei să ne mai punem o dorință?

— Tu, prima.

Mă urmărește, nedumerit, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ceva. Își ronțăie unghia.

De data asta nu mă pot abține. Toată ziua m-am gândit la asta. La el. La secretul nostru.

Îmi doresc ca St. Clair să-și petreacă din nou noaptea cu mine.

El pășește pe steaua de bronz după mine și închide ochii. Îmi dau seama că trebuie să-și dorească un lucru în legătură cu mama lui și mă simt vinovată că la ea nu m-am gândit nicio clipă. Gândurile mele sunt numai pentru St. Clair. De ce e luat? Oare lucrurile ar fi fost altfel dacă l-aș fi cunoscut înaintea lui Ellie? Oare lucrurile ar fi fost diferite dacă mama lui n-ar fi fost bolnavă?

A spus că sunt frumoasă, dar nu știu dacă asta a venit din flirt, de la St. Clair prieten-cu-toată-lumea, sau din alt ungher mai intim. Oare eu îl văd pe St. Clair cum îl vede toată lumea? Nu. Nu cred. Dar poate că iau prietenia noastră drept ceva mai mult, pentru că *vreau* eu s-o iau drept ceva mai mult.

Starea de incertitudine dispare treptat în timpul cinei. Restaurantul nostru e îmbrăcat în iederă și e încălzit cu șemineuri în care ard lemne. După aceea, ne plimbăm într-o confortabilă transă cu burțile pline de *mousse au chocolat*.

— Hai să mergem acasă, zice el și cuvântul îmi face inima să bată mai repede.

Acasă. Casa mea e și casa lui.

Încă nu-i nimeni în spatele biroului de la recepție când ajungem înapoi, dar Nate își scoate capul pe ușă.

— Anna! Étienne!

— Bună, Nate, spunem noi.

— V-ați simțit bine de Ziua Recunoștinței?

— Da. Mulțumim, Nate, spunem noi.

— Trebuie să vin să vă verific mai târziu? Știți regulile. Fără dormit în camerele sexului opus.

Fața mea ia foc, iar obrații lui St. Clair se împeștrățesc. E adevărat. E o regulă. Una pe care creierul meu – creierul meu iubitor de reguli, creierul meu care respectă regulile – a dat-o uitării, în mod convenabil, seara trecută. Este, de asemenea, una notoriu ignorată de administratori.

— Nu, Nate, spunem noi.

El clatină din capul său ras și intră înapoi în camera sa. Dar ușa se deschide repede iar și o mână de ceva e aruncată spre noi, înainte să se trântescă la loc.

Prezervative. Oh, Doamne, ce umilitor.

Fața lui St. Clair e acum în întregime roșie ca sfecla, în timp ce culege micile pătrățele argintii de pe jos și le îndeasă în buzunarul hainei. Nu vorbim, nici măcar nu ne uităm unul la altul, în timp ce urcăm scara spre camera mea. Pulsul mi se accelerează cu fiecare treaptă. O să vină după mine în camera mea sau Nate a stricat orice șansă pentru asta?

Ajungem pe palier și St. Clair se scarpină în cap.

— Ăă...

— Deci...

— Mă duc să mă îmbrac de culcare. E în regulă?

Vocea lui e serioasă și îmi urmărește reacția cu atenție.

— Da. Și eu. Mă duc să... mă pregătesc și eu de culcare.

— Ne vedem peste un minut?

Un val de ușurare.

— Sus sau jos, la mine?

— Crede-mă, nu vrei să dormi în patul meu.

Râde, iar eu trebuie să-mi întorc fața, pentru că *vreau*, fir-aș a naibii dacă nu *vreau* odată și odată. Dar știu ce *vrea* să spună. E adevărat că patul meu e mai curat. Mă grăbesc în camera mea și îmi îmbrac repede pijamalele cu căpșuni și-un tricou cu Atlanta Film Festival. Nu că aș plănui să-l seduc.

De parc-aș ști măcar cum.

St. Clair bate la ușă, câteva minute mai târziu, și apare în pantalonii lui de pijama albi cu dungi albastre și un tricou negru cu un logo pe care-l recunosc, al trupei franțuzești pe care o asculta el mai devreme. Respir cu greutate.

— Room service, zice el.

Mintea mea... se golește brusc.

— Ha-ha, zic eu fără vlagă.

El zâmbește și stinge lumina. Ne urcăm în pat și e categoric, fără îndoială, complet incomod. Ca de obicei. Mă rostogolesc spre marginea patului. Amândoi stăm țepeni și drepti, cu grijă să nu îl atingem pe celălalt. Trebuie să fiu masochistă să mă tot pun în asemenea situații. Am nevoie de ajutor. Trebuie să mă duc la un psihiatru, altminteri o să ajung închisă într-o celulă căptușită sau într-o cămașă de forță sau *ceva*.

După ceea ce pare o eternitate, St. Clair răsuflă zgomotos și se mișcă. Piciorul lui se ciocnește de al meu și eu tresar.

— Scuze, zice el.

— E okay.

— ...

— ...

— Anna?

— Mda?

— Mulțumesc că mă lași să dorm aici din nou. Noaptea trecută...

Presiunea din pieptul meu e chinuitoare. Ce? Ce, ce, ce?

— N-am mai dormit așa de bine de nu mai știu când.

Camera e cufundată în tăcere. După un moment, mă rostogolesc înapoi. Încet, încet, îmi întind piciorul, până când talpa mea îi atinge glezna. Trage scurt aer în piept. Și apoi

- ANNA ȘI SĂRUTUL FRANȚUZESC -

zâmbesc, pentru că știu că acum îmi poate vedea expresia chipului prin întuneric.

capitolul douăzeci și doi

Sâmbătă e o altă zi de hoinărit, mâncare și filme, urmate de o inconfortabilă conversație pe casa scârilor. Urmată de un corp cald în patul meu. Urmă de atingeri ezitante. Urmate de somn.

Chiar și cu părțile stingheritoare, n-am mai avut niciodată o vacanță de școală mai plăcută.

Dar duminică dimineața, lucrurile se schimbă. Când ne trezim, St. Clair se întinde și din greșeală mă lovește peste sâni. Ceea ce nu numai că *doare*, dar ne încremenește de rușine pe amândoi, în egală măsură. Apoi, la micul dejun, el devine din nou distant. Își verifică mesajele pe telefon, în vreme ce eu vorbesc. Se uită lung pe fereastra cafenelei. Și în loc să explorăm Parisul, el spune că are de făcut teme în camera lui.

Și sunt sigură că are. Nu s-a ținut de ele și a rămas în urmă. Dar răceala tonului său mă izbește și știu adevăratul motiv pentru distanțarea lui. Se întorc elevii. Josh și Rashmi și Mer vor fi aici, în seara asta.

La fel și Ellie.

Încerc să n-o iau personal, dar mă doare. Mă gândesc dacă să mă duc la film, în schimb m-apuc să lucrez la tema de la istorie. Cel puțin, asta îmi spun mie că fac. Urechile îmi sunt ciulite la mișcările de deasupra, din camera lui, sunt ciulite spre neatentie. E atât de aproape, totuși atât de departe. Și elevii se întorc, Résidence Lambert începe să fie zgomotoasă și devine foarte greu să identifici zgomotele individuale. Nici nu sunt sigură că mai e acolo.

Meredith dă buzna pe la opt și ieșim la cină. Ea sporovăiește despre vacanța petrecută la Boston, dar mintea mea e în altă parte. *El e probabil cu ea în clipa asta.* Îmi amintesc de prima oară când i-am văzut împreună – sărutul lor, mâinile ei împletite în părul lui – și-mi pierd pofta de mâncare.

— Ești groaznic de tăcută, zice Mer. Cum a fost vacanța ta? L-ai scos pe St. Clair din camera lui?

— Puțin.

Nu pot să-i povestesc despre nopțile noastre, dar din nu știu ce motiv, nici nu vreau să-i spun despre zilele noastre. Vreau să păstrez amintirile pentru mine, ascunse. Sunt ale mele.

Sărutul lor. Măinile ei în părul lui. Stomacul mi se frământă.

Ea oftează.

— Și eu care speram că ar putea ieși din carapacea lui. Să facă o plimbare, să ia niște aer proaspăt, știi, o ne-bu-ni-e de genul ăsta.

Sărutul lor. Măinile ei în...

— Hei, zice ea. Voi doi n-ați făcut nicio nebunie cât am fost noi plecați, nu-i așa?

Aproape că mă înec cu cafeaua.

Următoarele câteva săptămâni trec rapid, ca prin ceață. Orele se reiau cu profesori nerăbdători să ajungă la jumătatea programei cu planurile lor de lecții. Tragem tare și pierdem nopțile ca să ținem pasul și tocim pentru examenele de la sfârșit. Pentru prima oară, îmi dau seama cât de competitivă e școala asta. Elevii de aici învață serios, iar căminul e aproape la fel de liniștit ca atunci când fuseseră cu toții plecați de Ziua Recunoștinței.

Sosesc scrisorile de la universități. Am fost acceptată la toate școlile la care am aplicat, dar nu e timp de sărbătorit. Rashmi e primită la Brown, iar Meredith e primită la primele două preferate de ea – una la Londra, una la Roma. St. Clair nu vorbește despre colegiu. Niciunul dintre noi nu știe unde și-a trimis cererea sau *dacă* a trimis vreuna, iar el schimbă vorba ori de câte ori atingem subiectul.

Mama lui a terminat cu chemo și a ajuns la ultima săptămână de radioterapie ambulatorie. Săptămâna viitoare, când o să fim acasă, ea va începe primul tratament cu

radiații la spital. E nevoie de trei zile de internare și sunt mulțumită că St. Clair va fi acolo, pentru asta. El zice că moralul ei e ridicat și susține că se simte bine – pe cât de bine se poate în asemenea circumstanțe – dar e nerăbdător să vadă cu ochii lui.

Azi e prima zi de Hanuka și, în cinstea acesteia, școala ne-a dat o pauză de la teme și teste.

Ei bine, în cinstea lui Josh.

— Singurul evreu din SAPA, zice el, rostogolindu-și ochii în cap.

E de înțeles că e iritat, pentru că idioții ca Steve Carver îl lovesc cu pumnul în umăr și îi mulțumesc tot timpul la micul dejun.

Prietenii mei sunt într-un magazin universal, încercând să-și facă niște cumpărături, dacă tot avem practic după-amiaza liberă. Magazinul e frumos într-un mod familiar. Panglici strălucitoare roșii și aurii atârnă de coronițele cu care e împodobit. Ghirlande de becuțe licăritoare verzi și albe drapează scările rulante și înconjoară standurile cu parfumuri. Iar din boxe se aude muzică americană.

— Apropo, îi zice Mer lui Josh. Dacă e Hanuka, tu n-ai trebui să fii acum altundeva?

— După ce se întunecă, mica mea prietenă catolică, după ce soarele apune. Dar de fapt... Se uită la Rashmi. Trebuie să plecăm, dacă vrem să prindem cina în Marais la timp. Mi-e dor de o *latke*²⁷ cum nu vă pot spune.

Ea aruncă o privire la ceasul de pe mobil.

— Ai dreptate. Ar fi mai bine s-o ștergem.

Spun la revedere și, așa, rămânem numai noi trei. Sunt bucuroasă că Mer e încă aici. De la Ziua Recunoștinței, lucrurile au regresat între St. Clair și mine. Ellie e iubita lui, iar eu sunt prietena-lui-care-e-fată, și cred că se simte vinovat că a depășit granițele astea. Eu mă simt vinovată că l-am încurajat. Niciunul dintre noi n-a pomenit nimic despre weekendul acela și, chiar dacă încă mai stăm unul lângă

²⁷ *Latke* (idiș) – plăcintă de cartofi rași, brânză și ouă.

altul când luăm masa, acum există *lucrul* ăsta între noi. Detașarea prieteniei noastre s-a dus.

Din fericire, n-a observat nimeni. Cred eu. Odată l-am prins pe Josh mimând din buze ceva lui St. Clair și apoi arătând spre mine. Nu știu ce-a zis, dar St. Clair a clătinat din cap cum faci când spui „taci”. Dar poate că n-a fost despre nimic important.

Ceva îmi atrage atenția.

— Asta nu-i... tema din *Looney Tunes*?

Mer și St. Clair își ciulesc urechile.

— Ba da. Cred că da, zice St. Clair.

— Am auzit *Love Shack*, acum câteva minute, zice Mer.

— E oficial, spun eu. America a ruinat în sfârșit Franța.

— Deci acum putem pleca? St. Clair ridică o sacoșă mică.

Eu am terminat.

— Ooo, ce-ai cumpărat? întrebă Mer.

Îi ia sacoșa din mână și scoate o eșarfă delicată, sclipitoare.

— E pentru Ellie?

— Rahat.

Mer face o pauză.

— Nu i-ai cumpărat nimic lui Ellie?

— Nu. Asta-i pentru mama. Ahhh! Își trece o mână prin păr. Vă deranjează dacă ne oprim la Sennelier, înainte să mergem acasă?

Sennelier e un superb magazin de articole de artă, de genul acela care mă face să-mi doresc să am un pretext ca să cumpăr picturi în ulei și pasteluri. Mer și cu mine am fost cu Rashmi acolo, săptămâna trecută. Ea i-a cumpărat lui Josh un nou bloc de desen, de Hanuka.

— Uau. Felicitări, St. Clair, zic eu. Câștigătorul de azi al premiului Cel mai mitocan partener! Și eu care credeam că Steve e un bătăran – ai văzut ce s-a întâmplat la algebră?

— Vrei să spui, când l-a prins Amanda trimițându-i mesaje porcoase lui Nicole? întrebă Mer. Am crezut c-o să-l înjunghie în gât cu creionul.

— Am avut treabă, se apără St. Clair.

Îi arunc o privire.

— Te tachinam, doar.

— Dar nu-i nevoie să fii atât de ticăloasă pe chestia asta.

— N-am fost *ticăloasă*. N-am fost nici *nasoală*, sau *labăgie*, sau oricare alt apelativ *afurisit* de-al tău...

— Hai, încetează.

Înșfacă sacoșa înapoi de la Mer și se încruntă la mine.

— HEI! zice Mer. E Crăciunul. Ho-ho-ho. Leru-i ler. Nu vă mai certați.

— Nu ne certăm, vorbim tare și în același timp.

Ea clatină din cap.

— Haide, St. Clair are dreptate. Hai să ieșim de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Eu cred că e frumos, spun eu. De altfel, mai degrabă mă uit la panglici decât la iepuri morți.

— Nu începe iar cu iepurii, zice St. Clair. Ești la fel de rea ca Rashmi.

Ne facem loc cu greu prin aglomerația de Crăciun.

— Acum îmi dau seama de ce era supărată! Modul în care sunt atârnați, de parcă ar fi murit de hemoragie nazală. E oribil. Biata Isis.

Toate magazinele din Paris s-au întrecut pe sine cu aranjamente minuțioase de vitrine, iar măcelăria nu face excepție. Trec pe lângă iepurași morți de fiecare dată când mă duc la filme.

— În caz că n-ai observat, zice el, Isis e perfect vie și bine mersi la etajul al șaselea, în camera lui Rashmi.

Ieșim ca din pușcă pe ușile de sticlă, în stradă. Cumpărătorii trec grăbiți pe lângă noi și pentru o clipă mă simt de parcă aș fi în vizită la tata, în Manhattan. Dar apoi apar familiarele felinare, bănci și bulevarde, iar iluzia dispare. Cerul e alb-gri. Arată de parc-ar sta să ningă, dar nu mai ninge odată. Pornim la drum prin mulțime și spre metrou. Aerul e rece, dar nu geros, și cu un vag miros de fum de lemne.

St. Clair și cu mine continuăm să ne ciorovăim pe iepuri. Știu că nici lui nu-i place vitrina măcelarului, dar nu înțeleg de ce are chef de ceartă. Mer e exasperată.

— Vreți să încetați? Îmi stricați dispoziția de sărbătoare.

— Apropo de asta.

Mă uit dinadins la St. Clair, înainte de a mă adresa lui Mer.

— Eu încă mai vreau să mă dau într-una dintre roțile alea de bălci instalate de-a lungul lui Champs-Élysées. Sau în aceea mare, de la Place de la Concorde, cu luminile alea frumoase.

St. Clair se uită furios la mine.

— Te-aș invita, îi spun eu, dar știu care ar fi răspunsul tău.

Parcă i-am dat o palmă. Oh, Doamne. Ce m-a apucat?

— *Anna*, zice Mer.

— Îmi cer iertare. Mă uit în jos, la pantofi, îngrozită: Nu știu de ce am spus asta.

Un bărbat cu obraji roșii în fața unui supermarket înjură în gura mare. Vinde coșulețe pline cu stridii în gheață. Probabil că i-au înghețat mâinile, dar aș schimba locul cu el fără să ezit o secundă. *Te rog, St. Clair. Te rog, spune ceva.*

El ridică din umeri, dar e un gest forțat.

— Nu-i nimic.

— Anna, ai mai primit vești de la Toph, în ultima vreme? întrebă Mer, disperată să schimbe subiectul.

— Da. De fapt, chiar aseară am primit un e-mail.

Ca să fiu sinceră, de la o vreme încetasem să mă mai gândesc la Toph. Dar de vreme ce St. Clair ieșise iarăși, clar și definitiv, din peisaj, gândurile mele alunecaseră înapoi spre vacanța de Crăciun. Nu mai știam prea multe despre Toph sau Bridge, pentru că ei fuseseră foarte ocupați cu trupa, și cu toții fuseserăm apoi foarte prinși cu examenele finale, deci fusese o surpriză – și una plăcută – să primesc emailul ieri.

— Și ce-a spus? întrebă Mer.

scuze că n-am mai scris, e o nebunie cu repetițiile, a fost amuzantă aia cu porumbeii francezi hrăniți cu semințe anticoncepționale, parizieni nebuni, ar trebui să pună niște marfă de-asta și aici, în pizza de la școală, au fost pe puțin șase care-au rămas gravide anul ăsta. bridge zice c-o să vii și tu la spectacolul nostru, abia aștept, annabel lee. Pe curând, toph.

— Nu prea multe. Dar abia așteaptă să mă vadă, adaug.
Mer rânjește.

— Trebuie să fii înnebunită de nerăbdare.

Tresărim la zgomotul de sticlă spartă. St. Clair a dat cu șutul într-o sticlă, trimițând-o într-o gură de scurgere.

— Ești okay? îl întreabă ea.

Dar el se întoarce spre mine.

— Ai avut timp să te uiți prin cartea aceea de poezii pe care ți-am dat-o?

Sunt atât de surprinsă, încât îmi ia un moment până să răspund.

— Mm, nu. Nu trebuie s-o citim până semestrul următor, nu?

Mă întorc spre Mer și-i explic.

— Mi-a cumpărat poeziile lui Neruda.

Ea-și întoarce iute capul spre St. Clair, care se uită în altă parte, ca să-i evite căutătura.

— Mda, bine. Mă întrebam doar. De vreme ce n-ai spus nimic...

Lasă fraza în aer, abătut.

Îi arunc o privire bănuitoare și mă întorc spre Mer. Și ea e supărată și mă tem că mi-a scăpat ceva. Nu, știu sigur că mi-a scăpat ceva. Trăncănesc să umplu tăcerea ciudată.

— Sunt atât de fericită c-o să fiu acasă. Avionul meu pleacă la șase dimineața, sâmbăta asta, așa că trebuie să mă scol foarte devreme, dar merită. O să am timp destul să ajung să-i văd pe *The Penny Dreadfuls*. Spectacolul lor e în seara aia, adaug eu.

St. Clair ridică brusc capul.

— Când pleacă avionul tău?

— Șase dimineața, repet.

— La fel și al meu, zice el. Zborul meu de legătură e prin Atlanta. Pariez c-o să fim în același avion. Ar trebui să luăm un taxi împreună.

Simt niște furnicături prin mine. Nu știu dacă vreau asta. E totul așa de ciudat cu cearta și non-cearta. Caut încă o scuză, când trecem de un om al străzii cu o barbă neîngrijită, stând pe jos în fața stației de metrou, cu niște cartoane lipite în jurul lui ca să-i țină de cald. St. Clair se scormonește prin buzunare și-i pune toate monedele pe care le găsește în păhăruțul omului.

— *Joyeux Noël!*

Se întoarce iarăși spre mine.

— Deci? Un taxi?

Mă uit înapoi la omul străzii, înainte să-i răspund. Se minunează, buimăcit, la comoara din mâinile lui. Stratul de gheață de pe inima mea crapă.

— La cât să ne întâlnim?

capitolul douăzeci și trei

Un pumn bubuie în ușa mea. Deschid ochii imediat, iar primul meu gând coerent e ăsta: *-ai, -as, -a, -ămes, -ătes, -èrent*. De ce am visat despre terminațiile de la perfectul simplu al verbelor cu terminația în *-er*? Sunt epuizată. Atât de obosită. Mi-e atââat de som... CE, CE, CE? O altă rafală de ciocănituri rapide mă trezește de-a binelea și îmi arunc ochii spre ceas. Cine naiba bate la ușa mea, la patru dimineața?

Stai. Patru dimineața? Nu trebuia oare să...? Oh, nu. NU, NU, NU.

— Anna? Anna, ești acolo? Aștept în lobby de un sfert de oră.

O bufnitură de genunchi și St. Clair înjurând de la podea.

— Și văd că ai lumina stinsă. Splendid. Ai fi putut să-mi spui că te-ai hotărât să pleci fără mine.

Sar imediat jos din pat. Nu m-am trezit când a sunat ceasul! Nu pot să cred că nu m-am trezit! Cum s-a putut întâmpla asta?

Ghetele lui St. Clair se îndepărtează tropăind, iar valiza e târâtă greoi în urma lui. Deschid ușa dintr-o smucitură. Chiar dacă au doar lumină de veghe la ora asta din noapte, aplicile de cristal de pe hol mă orbesc și-mi pun mâna la ochi.

St. Clair se răsucesce spre mine. E înmărmurit.

— Anna?

— Ajutor, găfâi eu. Ajută-mă.

El lasă valiza jos și vine fuga la mine.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Îl împing înăuntru și apăs întrerupătorul. Camera e luminată în întreaga ei dezordine. Bagajul meu cu fermoarele deschise și hainele îngrămădite deasupra într-o piramidă acrobatică. Cosmeticele împrăștiate în jurul chiuvetei. Cearșafurile de pat răsucite ca frânghiile. Și eu. Cu întârziere, îmi aduc aminte nu numai că părul îmi stă vâlvoi

și că fața mi-e mânjită cu cremă antiacnee, dar că mai și port pijamale flaușate cu Batman.

— Nu se poate! zice el vesel. N-ai auzit ceasul? Eu te-am trezit?

Mă arunc la podea și îmi îndes înnebunită hainele în valiză.

— Nu ți-ai făcut încă bagajul?

— Trebuia să-l termin în dimineața asta! VREI SĂ MĂ AJUȚI NAIBII ODATĂ?

Trag de un fermoar care prinde un liliac galben de pe pantalonii mei de pijama și eu țip de nervi.

O să pierdem avionul. O să-l pierdem, și asta din vina mea. Și cine știe când o să plece următorul avion, și o să rămânem aici toată ziua, și eu n-am să mai ajung niciodată la timp pentru spectacolul lui Bridge și Toph. Și mama lui St. Clair o să plângă, când va trebui să se ducă la spital fără el, pentru prima rundă de radioterapie cu internare, pentru că el o să fie blocat în aeroport, pe partea cealaltă a lumii, și TOTUL NUMAI DIN VINA MEA.

— Okay, okay.

Ia fermoarul și-l zgâlțâie metodic ca să-mi elibereze pantalonii de pijama. Eu scot un sunet ciudat, între geamăt și guițat. Valiza în sfârșit îmi dă drumul, iar St. Clair își pune mâinile pe umerii mei, să-i potolească.

— Îmbracă-te. Spală-te pe față. O să am eu grijă de restul. Da, fiecare lucru, pe rând. Pot să fac asta. Pot să fac asta. AHHH!

El îmi strânge hainele. Nu te gânde cum îți atinge el chiloții. NU te gânde cum îți atinge el chiloții. Îmi înșfac hainele de drum – din fericire, pregătite de cu seară – și încremenesc.

— Mmm.

St. Clair își ridică ochii și mă vede cu jeanșii în brațe. Se bălbăie.

— O să, o să ies puțin...

— Întoarce-te cu spatele. Întoarce-te și gata, nu e timp!

El se întoarce repede, iar umerii lui se apleacă mult peste valiză, ca să-mi dovedească prin postura asta cât de sigur Nu Se Uită.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Încă o privire ca să mă asigur că își continuă statul în poziția Nu Se Uită, apoi îmi dau jos hainele dintr-o singură mișcare rapidă. Acum sunt oficial goală pușcă în cameră cu cel mai frumos băiat pe care-l cunosc. Amuzant, dar nu așa mi-am imaginat momentul ăsta.

Nu. Nu e amuzant. Sută la sută e exact opusul lui amuzant.

— Cred că poate, probabil, îmi amintesc vag că am apăsât pe butonul soneriei deșteptătorului.

Sporovăiesc să-mi ascund jena.

— Numai că bănuiesc că a fost butonul de închis. Dar aveam alarma fixată și pe telefon, deci nu știu ce s-a întâmplat.

Chiloți – îmbrăcați.

— Ți-ai pornit la loc soneria, aseară?

— Ce?

Sar în jeansi, un zgomot pe care el pare hotărât să-l ignore. Urechile îi sunt roșii ca merele.

— Ai fost să vezi un film, nu? Nu ți-ai pus mobilul pe vibrații la cinematograful?

Are dreptate. Sunt atât de proastă. Dacă n-aș fi luat-o pe Meredith la *A Hard Day's Night*, un film cu Beatles care știam că-i plac ei, nu l-aș fi închis niciodată. Am fi fost deja în taxi, pe drum spre aeroport.

— Taxiul!

Îmi trag puloverul peste cap și îmi ridic ochii, descoperind că stau în fața unei oglinzi.

O oglindă spre care St. Clair stă cu fața.

— E-n regulă, zice el. I-am spus șoferului să aștepte, când am urcat aici. Va trebui doar să-i dăm un bacșiș mai mare.

Capul lui e încă plecat. Nu cred că a văzut nimic. Îmi dreg glasul, iar el se uită în sus. Privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar el tresare.

— Doamne! N-am... adică, numai acum...

— Da, bine.

Încerc să sting subiectul uitându-mă în altă parte și el face același lucru. Obrajii îi sunt stacojii. Trec pe lângă el și-mi clătesc crusta albă de pe față, în timp ce el îmi aruncă periuța de dinți, deodorantul și trusa de machiaj în bagaj, după care ne repezim pe scări în jos și în lobby.

Slavă Domnului, șoferul a așteptat, cu țigara atârnată în gură și cu o expresie enervată pe față. Protestează furios spre noi în franceză, iar St. Clair îi răspunde ceva cu autoritate, iar curând zburăm pe străzile Parisului, șuierând printre semafoare cu lumini roșii și ferindu-ne de celelalte mașini de parcă ar fi gândaci de strivit. Mă țin strâns cu mâinile de scaun și închid ochii.

Cu o ultimă smucitură, taxiul se oprește, și noi odată cu el.

— Am ajuns. Ești bine? întrebă St. Clair.

— Da. Perfect, mint eu.

El plătește șoferului care pornește în viteză fără să numere. Încerc să-i dau lui St. Clair niște bancnote, dar el clatină din cap și spune că face el cinste. Pentru prima oară, sunt atât de speriată, încât nu protestez. Abia după ce am alergat până la terminalul corect, ne-am trecut bagajele pe la verificări, am trecut de paznici și ne-am localizat poarta, el zice:

— Deci, Batman, ha?

Îi zic ceva cu *F*.

Îmi încrucișez brațele și mă trântesc pe unul dintre scaunele de plastic. N-am absolut niciun chef de asta. El se așază pe scaunul de lângă mine și își întinde un braț relaxat pe speteaza scaunului gol din partea cealaltă. Bărbatul de vizavi de noi e absorbit de laptopul lui, iar eu mă prefac

absorbită, de asemenea, de laptopul lui. Mă rog, de spatele acestuia.

St. Clair fredonează în barbă. Cum eu nu-i răspund, cântă încetișor:

— Clopoței sună, Batman se răzbună, Robin fuge-n Lună²⁸...

— Da, minunat, m-am prins. Ha-ha. Ce fraieră sunt.

— Ce? E doar un cântec de Crăciun.

Rânjește și continuă un pic mai tare:

— Batmobilul pierde frâna, pe M1 bat-o vina, și ninge întruna!

— Stai așa! Mă încrunt. Cum?

— Ce cum?

— Ai cântat greșit.

— Ba nu.

Face o pauză, apoi întreabă:

— Tu cum cânti?

Mă bat peste buzunarul hainei, verificând încă o dată dacă am pașaportul. Pfui. E încă aici.

— E „Clopoței sună, Batman se răzbună, Robin ouă o prună”...

St. Clair pufnește în râs.

— Ouă o prună? Robin nu *ouă o prună*...

— „Batmobilul pierde frâna, Joker scapă-ntotdeauna.”

Se uită fix la mine un moment, apoi spune cu absolută convingere:

— Nu.

— Da. Adică, pe bune, care-i treaba cu M1?

— M1, autostrada. Unește Londra de Leeds.

Zâmbesc cu superioritate.

— Batman e american. Nu circulă pe *autostrada M1*.

— Când e în vacanță, circulă.

— Cine zice că Batman are timp de vacanțe?

— De ce ne certăm pe Batman?

Se apleacă în față.

²⁸ Parodie populară, cu rime copilărești, la clasicul colind *Jingle Bells*.

— Deviezi de la adevărata problemă. Faptul că tu, Anna Oliphant, ai uitat să te trezești azi.

— Mersi.

— Tu! Mă împunge în picior cu un deget. Ai uitat să te trezești.

Mă concentrez din nou la tipul cu laptopul.

— Da, ai mai spus.

El schițează un zâmbet poznaș și ridică din umeri, acea mișcare cu tot corpul care-l transformă din englez în francez.

— Hei, am reușit s-ajungem, nu-i așa? Nicio pagubă.

Scot o carte din rucsac, *Your movie sucks*, o colecție a lui Roger Ebert cu recenzii ale unor filme proaste. Un indiciu vizual pentru el ca să mă lase în pace. St. Clair pricepe. Se lasă în scaun și bate ritmul cu picioarele pe urâta mochetă albastră.

Mă simt vinovată că am fost așa de tăioasă. Dacă n-ar fi fost el, am fi pierdut avionul. St. Clair bate absent darabana pe burtă. Părul lui e și mai ciufulit în dimineața asta. Sunt sigură că nu s-a trezit cu mult mai devreme decât mine, dar, ca de obicei, capul proaspăt ieși de sub pernă e mai atrăgător la el. Cu o strângere de inimă dureroasă, îmi amintesc de *celelalte* dimineți împreună. De Ziua Recunoștinței. Despre care încă n-am discutat.

O femeie plictisită ne cheamă la rând pentru imbarcare, mai întâi în franceză, apoi în engleză. Hotărâsc să mă port frumos și las carte deoparte.

— Unde stăm?

El citește pe tichet.

— „45G”. Mai ai pașaportul?

Îmi pipăi din nou haina.

— La mine.

— Bine.

Și în clipa următoare mâna lui e în buzunarul meu. Inima mi-o ia la goană, dar el nu bagă de seamă. Îmi scoate pașaportul și-l deschide.

STAI PUȚIN. DE CE MI-A LUAT PAȘAPORTUL?

Sprâncenele lui se înalță. Încerc să i-l smulg din mână, dar îl ferește cât să nu-l ajung.

— De ce te uital cruciș? Râde. Ți-ai făcut vreo operație la ochi de care nu știu eu?

— Dă-mi-l înapoi!

Un alt asalt și ratare, așa că schimb tactica și mă arunc asupra hainei lui, în schimb. Îi șterpelesc pașaportul.

— NU!

Îl deschid și dau peste... bebeluș St. Clair.

— Frate, cât de veche e poza asta?

Îmi întinde pașaportul meu și-l smulge înapoi pe al lui.

— Eram în *generală*.

Înainte de a-i putea răspunde, e anunțată secțiunea noastră. Ne ținem pașapoartele la piept și ne-așezăm la coadă. Asistenta de zbor plictisită trece biletul lui printr-o mașinărie care i-l rupe, iar el înaintează. I-l întind și eu pe-al meu.

— Azta-i coada de imbarcare pentru rândurile de la patruzeci la cincizeci. Vă rog luați loc până vă anunțăm rândul dumneavoastră.

Îmi dă biletul înapoi și unghiile ei lăcuite scot un răpăit ușor lovind hârtia.

— Ce? Sunt la patruzeci și cinci...

Dar nu sunt. Iată, cu cifre îngroșate, e imprimat rândul meu. Douăzeci și trei.

Am uitat că n-aveam să stăm împreună, ceea ce e o prostie din partea mea, că doar nu ne făcuserăm rezervările împreună. S-a nimerit să avem același zbor. St. Clair mă așteaptă pe culoar. Ridic din umeri, neputincioasă, și ridic tichetul.

— Rândul 23.

Face o mutră surprinsă. Și el a uitat.

Cineva mârâie la mine în franceză. Un om de afaceri cu păr negru impecabil, încearcă să întindă tichetul lui asistentei de zbor. Mormăi niște scuze și mă dau la o parte.

St. Clair își lasă umerii în jos. Îmi face cu mâna și dispare după colț.

De ce nu putem să stăm împreună? Care-i noima cu rezervarea de locuri, până la urmă? Femeia plictisită anunță secțiunea mea următoarea, iar eu gândesc lucruri oribile despre ea în timp ce îmi trece biletul prin mașinărie. Bine măcar că am loc la fereastră. Cel de la mijloc și cel dinspre interval sunt ocupate de alți oameni de afaceri. Îmi scot din nou cartea – o să fie un zbor lung – când se aude un accent englezesc al cuiva adresându-se politicos domnului de lângă mine.

— Mă iertați, dar mă întreb dacă n-ați vrea să facem schimb de locuri. Știți, fata de colo, e iubita mea și e însărcinată. Și, de vreme ce are un pic de *rău* de avion, în ultima vreme, mă gândeam că s-ar putea să fie nevoie de cineva s-o țină de frunte când... ei bine...

St. Clair ridică punga gratuită specială și o scutură puțin. Hârtia foșnește expresiv.

Domnul sare de pe locul lui, iar fața mea e în flăcări. *Iubita lui însărcinată?*

— Vă mulțumesc. Locul meu e 45 G.

Se strecoară pe scaunul eliberat și așteaptă ca domnul să dispară înainte de a vorbi iarăși. Tipul care stă pe scaunul dinspre interval se uită la noi cu oroare, dar lui St. Clair nu-i pasă.

— Mă așezaseră lângă un cuplu oribil, îmbrăcați cu cămăși hawaiene. Nu e niciun motiv să înduri suferințele zborului ăstuia singură, când putem să suferim împreună.

— Ce drăguț din partea ta, mulțumesc.

Dar râd, iar el arată mulțumit de sine – până decolăm, când își încleștează mâinile de brațul scaunului și capătă o culoare ciudat de asemănătoare cu plăcinta cu lime. Îi distrag atenția cu o poveste de când mi-am rupt eu brațul jucându-mă de-a Peter Pan. Se dovedește că un zbor cu avionul înseamnă mai mult decât depănat de gânduri fericite

și zgâit pe fereastră. St. Clair s-a relaxat odată ce-am ajuns deasupra norilor.

Timpul trece repede, pentru un zbor de opt ore.

Nu vorbim despre ce ne așteaptă de partea cealaltă a oceanului. Nu despre mama lui. Nu despre Toph. În schimb, frunzărim un catalog *SkyMall*. Jucăm ce ai-alege-dacă-ar-trebui-să-cumperi-un-lu-cru-de-pe-fiecare-pagină. El râde când aleg un toaster de hotdog, iar eu îl necăjesc pentru oglinda de duș anti-aburire și pentru cel mai mare careu de cuvinte încrucișate din lume.

— Măcar sunt practice, zice el.

— Ce o să faci cu un poster gigant de cuvinte încrucișate? „O, îmi pare rău, Anna. Nu pot să merg la film în seara asta. Lucrez la 2000 orizontal: *pasăre din Norvegia*”.

— Cel puțin eu nu cumpăr o Stâncă Mare de Plastic pentru ascunderea „neaspectuoaselor instalații utilitare” din curte. Îți dai seama că nici n-ai avea unde s-o folosești?

— Aș putea s-o folosesc să ascund alte lucruri. Ca de pildă... testele picate la franceză. Sau echipamentul ilegal de producere a băuturilor spirtoase.

Se îndoiaie de răs, cu acele minunate hohote copilăroase, și eu rânjesc.

— Dar ce-o să faci *tu* cu o plută motorizată pentru gustări în piscină?

— O folosesc în cadă.

Își șterge o lacrimă de pe obraz.

— Ooo, uite! O statuie de grădină cu Muntele Rushmore. Exact ce-ți trebuie, Anna. Și numai patruzeci de dolari! Un chilipir!

Ne-am împotmolit la pagina cu accesorii de golf, așa că am trecut la a face portrete rudimentare celorlalți oameni din avion, urmate de portrete rudimentare cu Tipul Euro Disney. Ochii lui St. Clair sclipesc când îl schițează pe individ căzând pe scara spiralată de la Panteon.

E mult sânge. Și urechile lui Mickey Mouse.

După câteva ore, îl ia somnul. Capul îi cade pe umărul meu. Nu îndrăznesc să mă mișc. Răsare soarele și cerul e roz și portocaliu, și mă face să mă gândesc la șerbet. Îi miros părul. Nu c-aș fi maniacă. Ci pentru că e... acolo.

Trebuie să se fi trezit mai devreme decât m-am gândit eu, fiindcă miroase a duș proaspăt. Curat. Sănătos. Mmm. Picotesc, trecând dintr-un vis liniștitor într-altul, iar următorul lucru pe care-l știu e vocea căpitanului răsunând prin avion. Am ajuns.

Sunt acasă.

capitolul douăzeci și patru

Sunt cu nervii la pământ. E ca și când trupa de animatronic de la Chuck E. Cheese dă o petrecere în stomacul meu. Întotdeauna i-am urât pe cei de la Chuck E. Cheese. De ce mă gândesc la Chuck E. Cheese? Nu știu de ce sunt nervoasă. Tocmai am s-o revăd pe mama. Și pe Seany. Și pe Bridge! Bridge a zis c-o să vină.

Avionul de legătură al lui St. Clair spre San Francisco pleacă peste trei ore, așa că ne suim în trenulețul care circulă între terminale, iar el mă conduce până la zona sosirilor. Am fost tăcuți de când am coborât din avion. Bănuiesc, pentru că suntem obosiți. Ajungem la punctul de verificare, iar el nu poate merge mai departe. Regulament TSA²⁹ stupid. Mi-ar fi plăcut să-l pot prezenta familiei mele. Trupa Chuck E. Cheese stârnește un dezastru, ceea ce e ciudat, pentru că nu sunt nervoasă fiindcă mă despart de *el*. O să-l văd iar peste două săptămâni.

— Bine, Banana. Presupun că aici ne spunem la revedere.

Își apucă rucsacul de bretele. Și eu fac la fel.

— Asta e momentul în care ar trebui să ne îmbrățișăm. Dintr-un motiv sau altul, nu pot s-o fac.

— Transmite-i mamei tale salutări din partea mea. Adică, eu n-o cunosc. Dar mi se pare foarte drăguță. Și sper că e okay.

El zâmbește puțin.

— Mulțumesc. O să-i spun.

— Mă suni?

— Da, mă rog. O să fii atât de ocupată cu Bridge și cum-îl-cheamă, că o să uiți de colegul englez, St. Clair.

— HA! Deci ești englez!

²⁹ Acronim pentru *Transportation Security Administration*, agenție din cadrul Departamentului de securitate internă, ce-și exercită autoritatea în domeniul siguranței transportului public pe teritoriul Statelor Unite.

Îl înghiontesc în burtă. Mă prinde de mână și ne luptăm, râzând.

— Eu... nu-mi reclam... nicio naționalitate.

Reușesc să mă eliberez.

— Mă rog, te-am prins. Au!

Un bărbat cu păr cărunt mă lovește cu valiza lui roșie ecosez peste picioare.

— Hei, dumneata! Cere-ți scuze! zice St. Clair, dar omul e deja prea departe să-l audă.

Îmi frec fluierile picioarelor.

— N-are nimic, stăm în drum. Ar trebui să plec.

Iar timpul de îmbrățișare. De ce nu putem s-o facem? În sfârșit fac un pas înainte și îl cuprind cu brațele. El e țeapăn și îmbrățișare e incomodă, cu rucsacurile noastre în cale. Îi miros din nou părul. Oh, Cerule.

Ne desprindem.

— Distracție plăcută la spectacol, diseară, zice el.

— O să fie. Călătorie plăcută mai departe.

— Mulțumesc.

Își ronțăie unghia degetului mare, iar apoi trec de punctul de control și cobor cu scara rulantă. Mă uit o ultimă oară înapoi. St. Clair sare pe loc, făcându-mi cu mâna. Izbucnesc în râs și fața i se luminează. Scara rulantă alunecă mai jos. Îl pierd din vedere.

Înghit nodul din gât și mă întorc. Și acolo – iată-i pe ei! Mama e toată un zâmbet, iar Seany sare și face cu mâna, exact ca St. Clair.

— Până în ultimul moment, Bridgette a spus că vine, dar mai apoi ți-a transmis că-și cere iertare.

Mama plătește femeia țăfnoasă din cabina parcurii aeroportului.

— Trebuia să repete pentru spectacol.

— Sigur. Parcă n-ar fi trecut patru luni de când nu ne-am văzut.

— Bridge e un STAR ROCK, zice Seany de pe bancheta din spate și vocea lui e plină de adorație.

Ho-pa. Cineva s-a îndrăgostit.

— Oh, da?

— Zice că trupa ei o să fie la MTV într-o bună zi, dar nu la ăla jalnic, la unul dintre alea mișto, la care ai acces numai dacă-ți iei un pachet special de programe prin cablu.

Mă întorc spre el. Fratele meu arată ciudat de afectat.

— Și de unde știi tu de pachetele speciale de programe prin cablu?

Seany își leagănă picioarele. Unul dintre genunchii lui pistruiți e acoperit cu leucoplaste cu Star Wars. Cam vreo șapte bucăți.

— Ei! Mi-a spus Bridgette.

— Ah, înțeleg.

— Mi-a mai spus și despre călugărițe³⁰. Cum fata călugăriță îi mănâncă băiatului călugăriță capul. Și mi-a spus și despre Jack Spintecătorul, și despre NASA, și mi-a arătat cum se fac macaroanele cu brânză. Dintr-acelea bune, cu un pachet de brânză grasă.

— Altceva?

— O *grămadă de* alte lucruri.

E o subliniere în asta. O amenințare.

— Oh. Hei, am ceva pentru tine.

Îmi desfac rucsacul și scot un ambalaj de plastic. E un Sand Person din *Star Wars* original. Cumpărarea lui pe eBay mi-a consumat toate fondurile de masă pe o săptămână, dar a meritat. El chiar își dorește figurina asta. O păstrasem pentru mai târziu, dar în mod clar avea nevoie de lingușeli ca să-l aduc înapoi de partea mea.

Ridic pachetul. Mica figurină își ține strâns sulița și se uită fioros la bancheta din spate.

— Început de Crăciun fericit!

³⁰ *Mantis religiosa*, numită popular călugărița – insectă prădătoare, având drept caracteristică specială canibalismul (în cele mai multe cazuri, după fecundare, femela devorează masculul).

Seany își încrucișează brațele.

— O am deja pe-asta. Mi-a luat-o Bridge.

— Sean! Ce-am zis eu despre a mulțumi oamenilor? Spune-i surorii tale mulțumesc. Trebuie să fi avut o mulțime de bătăi de cap ca să-ți cumpere ție asta!

— E okay, bălmăjesc eu, punând jucăria la loc în rucsac.

E uimitor cât de meschin de înciudată mă poate face să mă simt un băiețel de șapte ani.

— Ți-a dus dorul, asta-i tot. A vorbit despre tine nonstop. Numai că nu știe cum s-o exprime, acum, odată ce ești aici. Sean! Nu mai da cu picioarele în scaun! Ce-am zis eu despre datul cu picioarele scaunul meu când conduc?

Sean se încruntă.

— Putem merge la McDonald's?

Mama se uită la mine.

— Ți-e foame? Ți-au dat ceva de mâncare în avion?

— Aș vrea ceva de mâncare.

Leșim de pe autostradă și ne oprim la un drive-thru. Nu servesc încă prânzul, iar Sean face o criză. Ne hotărâm să luăm niște *hash browns*³¹. Mama și Seany și-au luat câte o Coka, iar eu comand cafea.

— Ai început să bei cafea? mi-o întinde mama, surprinsă.

Eu ridic din umeri.

— Toată lumea de la școală bea cafea.

— Ei bine, sper că încă mai bei și lapte.

— Cum bea de pildă Sean în clipa asta?

Mama zice printre dinți:

— E o ocazie specială. Sora lui mai mare e acasă de Crăciun.

Arată către steagul canadian de pe rucsacul meu.

— Ce-i asta?

— Mi l-a cumpărat prietenul meu St. Clair. Ca să nu mă mai simt nelalocul meu.

Ea-și ridică sprâncenele, în timp ce pornim iarăși la drum.

³¹ Un fel de chiftele, de regulă pentru mic dejun, din cartofi dați pe răzătoare și prăjiți cu cereale.

— Sunt mulți canadieni în Paris?

Simt că mi se aprind obrazii.

— M-am simțit, știi, prost pentru o vreme. Ca unul dintre turiștii ăia tonți americani, cu adidași albi și aparatele de fotografiat de gât. Așa că el mi-a cumpărat ăsta, ca să nu mă mai simt... stingherită. Americancă.

— Nu-i nimic rușinos în a fi american, se răstește ea.

— Doamne, mamă, știi. Voiam doar să spun... lasă.

— E băiatul ăla englez cu tată francez?

— Ce legătură are?

Sunt enervată. Nu-mi place ce sugerează.

— De altfel, el e american. S-a născut aici, da? Mama lui locuiește în San Francisco. Am stat unul lângă altul în avion.

Ne oprim la semafor. Mama se uită lung la mine.

— Ți place de el.

— OH, DOAMNE, MAMĂ!

— Așa e. Ți place de băiatul ăsta.

— E doar un prieten. Are o iubită.

— Anna are un iubiiit, lălăie Seany.

— Ba nu am!

— ANNA ARE UN IUBIIIT!

Iau o sorbitură de cafea și mă înec. E dezgustătoare. E-o poșircă. Nu, e mai rău decât poșircă – măcar poșirca e organică. Seany încă mă mai tachinează. Mama întinde mâna și-l apucă de picioare, cu care dă din nou în scaun. Vede că mă strâmb la cafea.

— Măi, să fie! Un semestru în Franța și deodată suntem Domnișoara Sofisticată. Tatăl tău o să fi încântat.

De parcă fusese alegerea mea! De parcă cerusem eu să mă duc la Paris! Și cum *îndrăznește* să pomenească de tata.

— AANNAA ARE UN IUBIIIT!

Intrăm înapoi pe autostradă. E oră de vârf și traficul din Atlanta a încremenit. Mașina din spatele nostru ne zgâlțâie cu bașii la maximum. Mașina din față aruncă un nor de gaze de eșapament drept în ventilația noastră.

Două săptămâni. Încă două săptămâni și gata.

capitolul douăzeci și cinci

Sofia a murit. Pentru că mama n-a scos-o decât de vreo trei ori de când am plecat eu, iar acum e într-un atelier de reparații de pe bulevardul Ponce de Leon. Poate că mașina mea e doar o grămadă roșie de fier vechi, dar e grămada *mea* de fier vechi. Am plătit-o din banii mei, câștigați cu duhoarea de popcorn cu unt de la cinematograful în păr și pe mâini. E botezată după regizoarea mea favorită, Sofia Coppola. Sofia creează filme de atmosferă, impresioniste, în stilul acela al ei, liniștit, dar *impecabil*. Este, de asemenea, una dintre numai cele două femei americane care au fost nominalizate la Oscar pentru Cel mai bun regizor, pentru *Rătăciți printre cuvinte*. Ar fi trebuit să câștige.

— De ce nu te duc prietenii tăi cu mașina? întrebă mama, când eu mă plâng că trebuie să merg cu minivanul ei la spectacolul Penny Dreadfuls.

— Pentru că Bridge și Toph or să fie deja acolo. Trebuie să monteze scena.

Căpitanul Jack face *chiț-chiț-chiț*, cerând bunătăți de porcușor-de-Guineea, așa că îi arunc o peletă de portocale în cușcă și îi scarpin blănița dintre urechi.

— Nu te poate duce Matt?

N-am mai vorbit cu el de luni în șir. Bănuiesc că merge și el, dar, uh, asta înseamnă că merge și *Cherrie Milliken*. Nu, mulțumesc.

— Nu-l sun pe Matt.

— Ei bine, Anna, ori Matt, ori minivanul. N-am să aleg eu pentru tine.

Îl aleg pe ex-iubitul meu. Obișnuiam să fim buni prieteni, așa că într-un fel sunt nerăbdătoare să-l revăd. Și poate că nici Cherrie nu-i așa de rea cum mi-o amintesc eu. Numai că este. *Categoric* este. Și numai după cinci minute în compania ei, nu-mi pot închipui cum rezistă Bridge să stea împreună cu ea la prânz în fiecare zi. Se întoarce să se uite la mine, pe

bancheta din spate, iar părul ei șfichiuieste aerul în perdea, ca într-o reclamă la șampon îmbogățit cu vitamine.

— Deci. Cum sunt băieții în Paris?

Ridic din umeri.

— Parizieni.

— Ha-ha. Ești nostimă.

Râsul ei fără viață este unul dintre atributele ei minore. Ce-a văzut Matt la ea?

— Nimeni special? Întreabă Matt și zâmbește, aruncând o privire spre mine prin oglindă.

Nu-mi dau seama de ce, dar uitasem că are ochi căprui. Oare de ce pe unii oameni îi fac să arate *extraordinar*, iar pe alții, absolut comuni? Același lucru și cu părul șaten. Statistic vorbind, St. Clair și Matt sunt chiar asemănători. Ochi: căprui. Păr: șaten-închis. Rasă: caucaziană. E o diferență semnificativă de înălțime, și totuși. E ca și când ai compara trufele gourmet cu un Mr. Goodbar.

Mă gândesc la trufele gourmet. Și la iubita lui.

— Nu chiar.

Cherrie îl atrage pe Matt într-o povestire despre ceva ce s-a întâmplat la cor, o conversație la care știe că nu pot participa și eu. Mr. Goodbar îmi dă restul detaliilor în stilul *Who is Who* dar mintea mea zboară în altă parte. Bridgette și Toph. Oare Bridge e neschimbată? Oare eu și Toph o să continuăm de unde am rămas?

Chiar mă stresează chestia asta. Mă pregătesc să-l văd pe Toph.

Ultima oară când am fost împreună, *ne-am sărutat*. Fără voia mea, îmi închipui revederea noastră. Toph zărindu-mă în mulțime, incapabil să-și ia ochii de la mine, dedicându-mi melodii. Eu întâlnindu-l în spatele scenei. Sărutându-l prin cotloane întunecate. Aș putea fi în pragul unei *întregi vacanțe de iarnă* petrecute iubindu-mă cu Toph. Când ajungem în sfârșit la club, stomacul meu e un ghem de emoții, dar emoții plăcute.

Numai că, atunci când Matt deschide portiera, îmi dau seama că nu suntem la un club. Mai degrabă... la o sală de bowling.

— Asta e locul?

Cherrie dă din cap.

— Toate trupele bestiale de minori cântă aici.

— Oh.

Bridge nu-mi menționase că o să cânte într-o sală de bowling. Dar e okay, nu-i un capăt de țară. Și uitasem despre toată treaba cu minorii. Ceea ce e o prostie, fiindcă nu-i ca și când am stat în Franța atât de mult încât să uit.

Înăuntru, ni se spune că trebuie să închiriem o pistă ca să stăm la spectacol. Asta înseamnă deopotrivă că trebuie să închiriem pantofi de bowling. Mm, nu. În niciun caz eu n-am să port *pantofi de bowling*. Sute de persoane folosesc chestiile astea și, ce, o pulverizare de Lysol se presupune c-ar omorî toți germenii ăia de pe picioarele lor cu miros îngrozitor? Nu prea cred.

— Nu-i nevoie, spun eu, când omul mi-i trânteste pe tețghea. Poți să-i păstrezi.

— Cucoană. Nu e voie să joci fără pantofi.

— Eu nu joc.

— Cucoană. Ia pantofii. Ții coada în loc.

Matt îi ia grăbit.

— Scuze.

Clatină din cap.

— Am uitat cum faci tu la chestiile de genul ăsta.

După asta, și Cherrie face nazuri, așa că el îi cară și pe ai ei. Îi ascunde sub niște scaune portocalii scorojite de plastic și ne îndreptăm agale spre scenă, care e împinsă lângă peretele din capătul îndepărtat. O mică mulțime stă și așteaptă. Bridge și Toph nu sunt de văzut pe nicăieri și nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Cred că ei or să fie primii, zice Matt.

— Vrei să spui că or să cânte în deschidere într-o sală de bowling pentru minori? întreb eu.

El îmi aruncă o privire și eu mă simt de-un metru înălțime. Pentru că are dreptate. E totuși grozav! E primul lor spectacol! Dar sentimentele descurajatoare se întorc, în timp ce ne învărtim prin preajmă. Las la o parte tricourile întinse peste burdihanurile monstruoase umflate de bere. Jachetele pufoase NFL³² și fălcile porcine. Desigur, sunt într-o sală de bowling, dar deosebiriile dintre americani și parizieni sunt șocante. Îmi e rușine să-mi văd conaționali așa cum ne văd probabil francezii pe noi. N-ar fi putut și oamenii ăștia măcar să se pieptene înainte de a pleca de acasă?

— Am poftă de niște șnururi dulci, anunță Cherrie.

Se duce mândră spre standul cu snack-uri și singurul lucru la care mă pot gândi e cum oamenii ăștia din jur reprezintă viitorul ei. Gândul mă face un pic mai fericită.

Când se întoarce, o informez că doar o gură din chestiile alea în care e inclus Colorant Roșu nr. 40 l-ar putea ucide pe fratele meu.

— Doamne, ce *morbid*, zice ea.

Ceea ce mă face să mă gândesc din nou la St. Clair. Pentru că atunci când i-am spus același lucru, în urmă cu trei luni, în loc să mă acuze de morbiditate, m-a întrebat cu sinceră curiozitate: „De ce?”

Ceea ce e un lucru foarte politicos de făcut, atunci când cineva îți oferă un subiect atât de interesant de conversație.

Mă întreb dacă St. Clair și-a văzut mama până la ora asta. Hmm, a stat în California două ore. Tatăl lui urma să vină să-l ia de la aeroport și să-l ducă direct la spital. Probabil că e cu ea chiar în clipa asta. Ar trebui să-i trimit un mesaj, niște urări de bine. Îmi scot telefonul, exact când mica mulțime erupe în urale.

Uit de mesaj.

Penny Dreadfuls își face apariția, debordând de entuziasm și energie, din... camera de serviciu. Okay. Nu e așa de spectaculos ca intrarea pe o scenă din culise, dar arată într-adevăr GROZAV. Mă rog, doi dintre ei.

³² Abreviere pentru National Football League.

Basistul e același dintotdeauna. Reggie obișnuia să vină la locul nostru de muncă, fraierindu-l pe Toph să-i dea bilete pe gratis la ultimele ecranizări de benzi desenate. Are bretonul lung, acoperindu-i jumătate de față și ochii, și n-aș putea să spun ce gândește despre una sau alta. De pildă, eu l-aș întreba „Cum a fost la noul *Iron Man*?” Și el mi-ar răspunde „Bine”, cu o voce plictisită. Și pentru că ochii i-ar fi ascunși, n-aș ști dacă s-a referit la bine frumos, sau la bine așa și-așa, sau la bine dar prost. Era enervant.

Dar Bridgette e radioasă. Poartă un maieu care îi lasă la vedere brațele viguroase, iar părul ei blond e împletit în melci stil Prinț Leia, prinși cu bețișoare. Mă întreb dacă asta a fost ideea lui Seany. Ea mă descoperă imediat, iar fața i se luminează ca un pom de Crăciun. Îi fac cu mâna, în timp ce ea ridică bețele deasupra capului, bătând numărătoarea de început a cântecului, după care *ți dă drumul*. Reggie intră cu un acompaniament de bass, iar Toph – l-am păstrat la urmă, pentru că știu că odată ce voi da cu ochii de el, nu mi-i voi mai putea desprinde.

Pentru că Toph... încă mai e... absolut... sexy.

Dă în chitara lui de parc-ar vrea s-o facă surcele, și slobozește strigătul acela punk rock furios, și fruntea și perciunii strălucesc deja de sudoare. Pantalonii lui sunt strâmți și albastru-aprins în carouri, ceva ce pe NIMENI altcineva n-ar putea veni bine și care îmi amintesc de Gura Albastră de Zmeură, și asta e atât de ucigător de sexy că aș putea muri.

Și atunci... mă zărește.

Toph își ridică sprâncenele și zâmbește, cu rânjetul ăla leneș care mă face să iau foc. Matt, Cherrie și cu mine ne zbânțuim și sărim, și mă cuprinde așa o stare de energie, că nici măcar nu-mi pasă că dansez cu *Cherrie Milliken*.

— Bridge e fantastică! zice ea.

— Știu!

Inima stă să-mi crape de mândrie. Pentru că ea e prietena *mea* cea mai bună și eu întotdeauna am știut cât de

talentată era. Acum știu toți ceilalți, de asemenea. Și nu știu la ce mă așteptam – poate ca bretonul lui Reggie să-l împiedice să cânte – dar până și el e foarte bun. Mâna lui aleargă pe corzi, scoțând o linie de bas care ne înnebunește.

Singura mică, mărunță, slăbiciune în toată distracția e... Toph.

Nu mă înțelegeți greșit. Versurile lui anti-establishment, de tip sunt-un-ratat, sunt perfecte. Captivante. E atâta furie și pasiune încât până și țărânoiul din spatele ghișeului cu pantofi dă din cap. Și, bineînțeles, Toph le scoate în evidență cum trebuie.

Totuși, este un cântăreț la chitară destul de slab. N-aș vrea să fiu înțeleasă greșit, ca și cum eu aș fi vreo expertă în cântat la chitară. Sunt sigură că e un instrument dificil și cu siguranță o să devină mai bun, cu timpul, exersând. E greu să ajungi să stăpânești ceva, dacă ești tot timpul ținut în spatele unei tarabe cu snacksuri. Iar el cântă tare și ne exasperează. Uit că sunt într-o sală de bowling, și uit că dansez rock cu fostul meu iubit și actuala lui iubită, și totul se termină mult prea repede.

— Suntem Penny Dreadfuls, mulțumim că ați venit să ne vedeți. Eu mă numesc Toph, la bas e Reggie, iar frumoasa din spate e Bridge.

Eu sar și strig.

Ea zâmbește radioasă spre Toph. El își joacă sprâncenele spre ea, după care se întoarce la mulțime și rânjește.

— Și, oh, da. Nu încercați să i-o trageți iubitei mele, c-o fac deja eu. SUGE-O, ATLANTA! NOAPTE BUNĂ!

capitolul douăzeci și șase

Stai. Ce?

Scuze, ce-a zis adineauri?

Toph dă un șut în stativul microfonului cu un gest exagerat, de nemernic care se dă mare, și toți trei sar de pe scenă. E ceva mai puțin spectaculos când trebuie să se întoarcă imediat ca să-și ia lucrurile, înainte să intre următoarea trupă. Încerc să-i prind privirea lui Bridge, dar ea nu se uită la mine. Ține ochii ațintiți pe suporturile cinelor ei. Toph ia o înghițitură dintr-o sticlă de apă, îmi face cu mâna, apoi își ia amplificatorul și o pornește spre parcare.

— Uhuu! Au fost grozavi! zice Cherrie.

Matt mă bate pe spate.

— Ce părere ai? Ea mi-a cântat și mie câte ceva din marfa lor acum câteva săptămâni, așa că știam c-o să fie nemaipomenit.

Clipesc să-mi țin lacrimile în frâu.

— Mm. Ce-a zis adineauri?

— A zis că ea ne-a cântat și nouă câteva din piesele lor, acum câteva săptămâni, repetă Cherrie, mult prea aproape de fața mea.

Mă zbârlesc.

— Nu. Ce-a zis *Toph* adineauri? Înainte de partea cu Atlanta?

— Ce anume, „nu încercați să i-o trageți iubitei mele”? întrebă Cherrie.

Nu mai pot respira. Am un atac de cord.

— Ești bine? întrebă Matt.

De ce nu se uită Bridge la mine? Mă împleticesc un pas înainte, dar Matt mă prinde de mână.

— Anna. Știai că ea și Toph sunt împreună. Nu-i așa?

— Trebuie să vorbesc cu Bridge.

Simt că mă sufoc.

— Nu înțeleg...

Matt înjură.

— Nu pot să cred că ea nu ți-a spus.

— De... de când?

— De la Ziua Recunoștinței, zice el.

— Ziua Recunoștinței? Dar ea n-a spus... n-a spus niciodată...

Cherrie e veselă.

— Tu n-ai știut?

— NU, N-AM ȘTIUT.

— Haide, Anna.

Matt încearcă să mă conducă afară, dar îl împing la o parte și sar pe scenă. Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Bridge în sfârșit se uită la mine.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

— Ți pare rău? Te-ai cuplat cu Toph de o lună și *ți pare rău?*

— S-a întâmplat pur și simplu. Am avut intenția să-ți spun, am vrut să-ți spun...

— Dar ți-ai pierdut controlul asupra gurii? Pentru că e simplu, Bridge. Orbitul e simplu. Uită-te la mine! Eu vorbesc chiar...

— Știi că nu e atât de ușor! N-am vrut eu să se întâmple, doar s-a întâmplat...

— Oh, n-ai vrut să-mi faci viața praf? S-a „întâmplat” pur și simplu?

Bridge se ridică din spatele tobelor ei. E cu neputință, dar acum e mai înaltă decât mine.

— Cum adică *ți-am făcut viața praf?*

— Nu face pe proasta, știi exact ce vreau să spun. Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta?

— Ți-am făcut ce? Că doar nu erați împreună!

Țip, exasperată.

— Cu siguranță n-o să mai fim acum!

Bridgette zâmbește disprețuitor.

— E cam greu să fii împreună cu cineva care nu e interesat de tine.

— MINCINOASO!

— Adică, tu ne lași baltă și pleci la Paris, și te aștepti ca noi să ne punem viețile în cui și să te-așteptăm pe tine?

Rămân cu gura căscată.

— Nu v-am lăsat baltă. Ei m-au gonit.

— Ooo, mda. La Paris. Între timp, eu sunt împotmolită aici în Rahatlanta, Georgia, în aceeași școală de rahat, cu rahaturi de slujbe de babysitting...

— Dacă să faci babysitting pe lângă fratele meu e așa o slujbă de rahat, de ce-o faci?

— N-am vrut să spun...

— Pentru că vrei să-l întorci și pe el împotriva mea? Bine. Felicitări, Bridge. Ți-a mers. Fratele meu te iubește pe tine și mă urăște pe mine. Așa că ești bine-venită să te muți la mine, când o să plec din nou, pentru că asta vrei tu, nu? Viața mea?

Ea tremură de furie.

— Du-te dracului.

— Ia tu viața mea. N-ai decât. Doar ai grijă la partea în care CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA MĂ LUCREAZĂ PE LA SPATE!

Dărâm un suport de cinele, iar alămurile lovesc scena cu un zgomot asurzitor, care reverberează în toată sala de bowling. Matt mă strigă pe nume. M-a strigat în tot timpul ăsta? Mă apucă de braț și mă conduce pe lângă cablurile electrice și ștecăre, apoi pe podea și departe, departe, departe.

Toată lumea din sala de bowling se holbează la mine.

Îmi vâr capul între umeri, iar părul îmi acoperă fața. Plâng. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă eu nu i-aș fi dat lui Toph numărul ei de telefon. Și toate acele repetiții de seara târziu, și – el a zis c-au făcut sex! Dacă au făcut-o la mine acasă? Oare venea pe-acolo când ea vedea de Seany? Se duceau în dormitorul meu?

O să mi se facă rău. O să mi se facă rău. O să mi se facă...

— N-o să ți se facă rău, zice Matt.

Nu știam că vorbeam cu glas tare, dar nu-mi pasă, pentru că prietena mea cea mai bună e cu Toph. Ea e cu Toph. Ea e cu Toph. Ea e cu... Toph.

Toph e aici.

Chiar în fața mea, în parcare. Trupul lui deșirat e relaxat și stă sprijinit cu coapsele lui albastre în carouri de mașina lui.

— Ce mai faci, Annabel Lee?

N-a fost niciodată interesat de mine. Ea așa a zis.

Toph își deschide brațele pentru o îmbrățișare, dar eu deja mă îndrept glonț spre mașina lui Matt. Îi aud agasatul: „Ce-i cu ea?” și pe Matt răspunzându-i ceva cu dezgust, dar nu știu ce, pentru că fug, și fug, și fug, și vreau să fiu cât mai departe de ei, cât mai departe de noaptea asta cu puțință. Îmi doresc să fi fost în pat. Îmi doresc să fi fost *acasă*.

Îmi doresc să fi fost în Paris.

capitolul douăzeci și șapte

— Anna. Anna, mai încet. Bridgette e cuplată cu Toph? mă întreabă St. Clair la telefon.

— De la Ziua Recunoștinței. M-a min... mințit tot timpul ăsta!

Privită prin geamul mașinii, Atlanta pare că se află într-o ceață nedeslușită. Zgârie-norii sunt luminați cu becuri albastre și albe. Sunt mai răsfiirați decât clădirile din Paris; n-au nicio legătură. Sunt doar niște paralelipiede stupide, menite să fie mai înalte, mai bune decât celelalte.

— Vreau să tragi adânc aer în piept, zice el. Bine? Trage adânc aer în piept și ia-o de la început.

Matt și Cherrie mă urmăresc în oglindă, în timp ce eu îi spun din nou povestea. Pe fir nu se aude nimic.

— Mai ești? întreb eu.

Tresar speriată când o batistă roz apare în fața mea. E atașată de mâna lui Cherrie. Ea arată spășită.

Accept batista.

— Sunt aici. St. Clair e furios. Îmi pare rău doar că nu sunt *acolo*. Cu tine. Mi-aș fi dorit să pot face ceva.

— Vrei să vii s-o caftești tu pentru mine?

— Îmi fac bagajele chiar în clipa asta.

Îmi suflu nasul.

— Sunt așa o idioată. Nu pot să cred c-am crezut că el mă place. Asta-i partea cea mai rea, să știu că n-a fost niciodată interesat de mine.

— Pe dracu, ba da, a fost.

— Ba nu, n-a fost. Așa mi-a zis Bridge.

— Pentru că e geloasă! Anna, am fost acolo în prima seară când te-a sunat el. Am văzut cum se uita la tine în poze.

Eu protestez, dar el îmi taie vorba.

— Orice tip cu sculă funcțională ar fi nebun la cap să nu te placă.

Urmează o pauză șocată, la ambele capete ale liniei.

— Pentru că, bineînțeles... la cât de inteligentă ești. Și plină de umor. Adică nu că n-ai fi atrăgătoare. Pentru că ești. Atrăgătoare. Oh, fir-aș...

Aștept.

— Mai ești acolo sau ai închis pentru că sunt așa un idiot?

— Sunt aici.

— Doamne, hai că m-am enervat.

St. Clair a zis că sunt atrăgătoare. Asta e a doua oară.

— E așa de ușor de vorbit cu tine, continuă el, că uneori uit că nu ești băiat.

Să trecem peste asta. Crede că sunt Josh.

— Las-o moartă. Nu suport să fiu comparată cu un băiat în momentul ăsta...

— Nu asta am vrut să spun...

— Ce face mama ta? Îmi pare rău, am acaparat toată discuția, când ar fi trebuit să discutăm despre ea, iar eu nici n-am întrebat măcar...

— Ba ai întrebat. A fost primul lucru pe care l-ai spus când ai răspuns la telefon. Și, practic, eu am sunat. Și te-am sunat ca să aflu cum a fost spectacolul, despre care am și vorbit.

— Oh.

Mă joc absentă cu ursulețul panda plușat din mașina lui Matt. Are în brațe o inimă de satin pe care scrie *I WUVU*³³. Un cadou de la Cherrie, fără îndoială.

— Dar cum e? Mama ta?

— Mama e... bine.

Vocea lui e deodată tristă.

— Nu știu dacă e mai bine sau mai rău decât mă așteptam. În unele privințe, e și-așa, și-așa. Mi-am închipuit ce-i mai rău – cu plăgi și scheletică – și sunt ușurat că nu e cazul, dar văzând-o pe ea în persoană... E încă foarte slabă.

³³ *I love you.*

Și e epuizată, și e la secția de *plumb*³⁴ acum. Cu toate tuburile alea de plastic.

— Ți se dă voie să stai cu ea? Acum ești acolo?

— Nu. Sunt pe hol, la etajul ei. Nu mi s-a permis decât o vizită scurtă din cauza pericolului de expunere la radiații.

— E și tatăl tău acolo?

Nu zice nimic pentru câteva clipe și mă tem că am întrecut măsura. Dar, în cele din urmă răspunde:

— E aici. Și încercăm să ne înțelegem. De dragul mamei.

— St. Clair?

— Da?

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

Vocea lui e calmă, când Matt oprește mașina în apropiere de casa mea.

Oftez.

— Trebuie să închid. Am ajuns aproape de casă. Matt și Cherrie m-au adus cu mașina.

— Matt? Fostul tău iubit, Matt?

— Sofia e la reparat.

O pauză.

— Îmhm.

Închidem, când Matt parchează pe aleea garajului meu. Cherrie se întoarce și se uită la mine.

— A fost interesant. Cu cine ai vorbit?

Matt arată cam afectat.

— Ce-i? Îl întreb eu pe el.

— Cu tipul ăla vorbești toate cele, dar cu noi cum rămâne?

— Scuze, bolborosesc eu și mă dau jos din mașină. E doar un prieten. Mulțumesc că m-ați dus cu mașina.

Matt coboară și el. Cherrie dă să-l urmeze, dar el îi aruncă o privire tăioasă.

— Deci, asta ce înseamnă? strigă el după mine. Noi nu mai suntem prieteni? Ești supărată și pe noi acum?

³⁴ Saloane de oncologie, izolate și securizate împotriva contaminării radioactive, având în general uși de plumb.

Mă târăsc încet către casă.

— Sunt obosită, Matt. Mă duc la culcare.

El mă urmează, cu toate acestea. Îmi scot cheia de la casă, dar el mă prinde de încheietură, oprindu-mă să descui ușa.

— Ascultă, știu că nu vrei să vorbim despre asta, dar am un singur lucru să-ți spun, înainte să intri și să plângi până adormi...

— Matt, te rog...

— Toph nu e un tip de treabă. N-a fost niciodată de treabă. Nu știu ce-ai văzut tu la el. Bârfește pe toată lumea, nu e absolut deloc de încredere, poartă hainele alea stupide...

— De ce îmi spui asta? suspin din nou.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui.

— Știu că tu nu m-ai plăcut pe mine tot atât de mult cât te-am plăcut eu. Știu că ai fi vrut mai degrabă să fii cu el și m-am împăcat cu asta de mult. Am trecut peste.

Mă cuprinde un groaznic sentiment de stânjenală. Deși știu că Matt și-a dat seama că îmi plăcea Toph, e cumplit să-l aud spunând-o cu voce tare.

— Dar sunt încă prietenul tău.

E exasperat.

— Și m-am săturat să văd că te consumi pentru nemernicul ăla. Ți-ai petrecut tot timpul ăsta temându-te să nu vorbești despre ce se petrecea între voi doi, dar dacă ai fi catadicsit vreodată *doar să-l întrebi pe el*, ai fi descoperit că nu merită. Dar n-ai făcut-o. Nu l-ai întrebat niciodată, așa-i?

Durerea e insuportabil de grea.

— Te rog, pleacă, șoptesc eu. Te rog.

— Anna.

Ridică vocea și așteaptă să mă uit la el.

— Tot a fost nedrept din partea lui și a lui Bridge să nu-ți spună. Okay? Tu meriți mai mult de-atât. Și sper sincer că acela cu care vorbit adineauri – Matt face semn spre telefonul din geanta mea – e mai bun de-atât.

capitolul douăzeci și opt

Către: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: CRĂCIUN MINUNAT

Te-ai obișnuit cu diferența de fus orar? Să fiu al naibii, nu pot să dorm. Aș suna, dar nu știu dacă ești trează sau faci diverse cu familia sau ce altceva. Ceața din golf e atât de deasă că nu pot vedea nimic pe fereastră. Dar dacă aș fi putut, sunt chiar sigur că aș fi descoperit că sunt singura ființă vie din San Francisco.

Către: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Am uitat să-ți spun.

Ieri am văzut un tip purtând un tricou cu Atlanta Film Festival la spital. L-am întrebat dacă te cunoștea, dar nu te cunoștea. Am întâlnit, de asemenea, un bărbat uriaș, păros, într-un jenant costum de Moș Crăciun. Împărțise cadouri pentru pacienții cu cancer. Mama a primit poza atașată. Întotdeauna arăt atât de speriat și terminat?

Către: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Acum te-ai trezit?

Trezește-te! Trezește-te, trezește-te, trezește-te!

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Re: Mai ești trează?

M-am trezit! Seany a început să țopăie în patul meu, acum vreo trei ore. Am deschis cadourile și am mâncat fursecuri la micul dejun. Tata mi-a dăruit un inel de aur în formă de inimă. „Pentru drăguța lui tata”, a zis el. De parcă aș fi genul de fată care ar purta un inel în formă de inimă. DE LA TATĂL EI. Lui Seany i-a dat tone de chestii cu *Star Wars* și un kit de lustruit pietre, și mi-ar fi plăcut mult mai mult să le primesc pe-astea. Nu pot să cred că mama l-a invitat aici de Crăciun. Zice că pentru că divorțul lor e amiabil (mm, nu) și că Seany și cu mine avem nevoie de o figură paternă în viețile noastre, dar tot ce fac e să se certe continuu. În dimineața asta s-au certat pe părul meu. Tata vrea să mă vopsesc la loc, pentru că zice că arăt ca o „femeie ușoară de cea mai joasă speță”, iar mama vrea să-l decolez din nou. De parcă ar avea vreunul dintre ei vreun cuvânt de spus. Oops, trebuie să fug. Au sosit bunicii, iar bunicul strigă din răspuseri după drăguța lui nepoată. Asta probabil că sunt eu.

P.S. Mi-a plăcut poza. Moș Crăciun în mod clar se uită la fundul tău. Și se zice Crăciun *Fericit*, deșteptule.

Către: **Anna** **Oliphant**
<**bananaelephant@femmefilmfreak.net**>
De la: **Étienne St. Clair** <**etiennebonaparte@sapa.fr**>
Subiect: **HAHAHA!**

A fost un INEL DE CASTITATE³⁵? Tatăl tău ți-a dat un INEL DE CASTITATE?

Către: **Étienne St. Clair** <**etiennebonaparte@sapa.fr**>
De la: **Anna** **Oliphant**
<**bananaelephant@femmefilmfreak.net**>
Subiect: **Re: HAHAHA!**

N-am deloc de gând să-ți răspund la asta.

³⁵ În engleză, *promise ring* sau *purity ring* – inel de prelogodnă, simbolizând făgăduiala unei relații monogame și abținerea sexuală până la nuntă.

Către: **Anna** **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: **Étienne St. Clair** <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: **Femei ușoare**

N-am nimic de spus despre femeile ușoare (în afară de aceea că tu ai fi una groaznică), voiam doar să-ți scriu asta. Nu e ciudat că amândoi trebuie să ne petrecem Crăciunul cu tații noștri? Apropo de lucruri neplăcute, ai vorbit cu Bridge? Iau autobuzul către spital, acum. Sunt curios cât de dezastruoasă va fi masa voastră de Crăciun. De dimineață până la ora asta, n-am mâncat decât un castron cu Musli. Cum poate maică-mea să mănânce mizeriile astea? Mă simt de parcă am ronțait chereștea.

Către: **Étienne St. Clair** <etiennebonaparte@sapa.fr>
De **la:** **Anna** **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: **Masa de Crăciun**

MUSLI? E Crăciunul și tu mănânci CEREALE? Îți trimit prin puterea minții un platou de la mine de acasă. Curcanul e în cuptor, sosul e pe plită, iar piureul de cartofi și tocănițele sunt pregătite în timp ce scriu eu asta. Stai puțin. Pariez că tu mănânci pudding de pâine și plăcinte de carne tocată sau ceva de genul, nu? Ei bine, îți trimit prin puterea minții pudding de pâine. Orice o fi asta. Nu, n-am vorbit cu Bridgette. Mama mă tot bate la cap să-i răspund la telefoane, dar vacanța de iarnă e deja o porcărie. (DE CE e tata aici? SERIOS. FĂ-L SĂ PLECE. Poartă un pulover alb, uriaș, cu model împletit, și arată ca un om de zăpadă pompos, și tot aranjează altfel lucrurile prin dulapurile din bucătăria noastră. Mama mai are un pic și-l omoară. Și TOCMAI DE ACEEA N-AR FI TREBUIT SĂ-L INVITE LA NOI DE SĂRBĂTORI.) Mă rog. Mai bine nu sporesc drama.

P. S. Sper că mama ta e mai bine. Îmi pare așa de rău că trebuie să-ți petreci ziua de azi într-un spital. Chiar mi-aș dori să vă fi putut trimite amândurora o porție de curcan.

Către: **Anna** **Oliphant**
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>

De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Re: Masa de Crăciun

ȚIE îți pare rău pentru MINE? Nu sunt singurul care n-am gustat niciodată puddingul de pâine. La spital a fost la fel. N-o să te plictisesc cu amănunte. Deși a trebuit să aștept o oră ca să prind un autobuz înapoi și începuse să plouă. Acum sunt în apartamentul meu, iar tata a plecat la spital. Ne rotim ca soarele și luna, prefăcându-ne că nu există celălalt.

P. S. Mama zice să-ți spun „Crăciun fericit”. Așadar, „Crăciun fericit” de la mama, dar Crăciun *minunat* de la mine.

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: SALVEAZĂ-MĂ

A fost cea mai proastă masă de Crăciun din toate timpurile. A luat mai puțin de cinci minute ca lucrurile să explodeze. Tata a încercat să-l forțeze pe Seany să mănânce tocana cu fasole verde, iar când el n-a vrut, tata a acuzat-o pe mama că nu-i dă fratelui meu să mănânce destule legume. Așa că ea și-a trântit furculița și a zis că tata n-are niciun drept să-i spună cum să-și crească ea copiii. Și atunci el a atacat cu tâmpenia de „Eu sunt tatăl lor”, iar ea a ripostat cu tâmpenia de „Tu i-ai părăsit”, iar între timp, ÎN TOT TIMPUL ĂSTA, nana, bunica mea complet surdă, striga „UNDE-I SAREA! MÂNCAREA N-ARE NICIUN GUST! DAȚI-MI SAREA!” Și apoi bunicul s-a plâns de curcanul mamei că e „puțin cam uscat”, iar ea a cedat. Vreau să spun, mama a început pur și simplu *să urle*.

Și asta l-a speriat îngrozitor pe Seany, care a fugit în camera lui plângând, iar când am trecut pe la el să văd ce face, DESFĂCUSE UN CIUBUC!! Habar n-am de unde a apărut. El știe că n-are voie să mănânce Colorant Roșu nr. 40! Așa că i l-am luat din mână, iar el a plâns și mai tare, iar mama a venit în fugă și a țipat la MINE, de parcă eu îi dădusem porcăria aia. Nu „Mulțumesc că mi-ai salvat viața singurului meu fiu, Anna”. Și apoi a intrat tata, iar cearta s-a reluat, și nici n-au observat că Seany încă mai plângea. Așa că l-am scos afară și i-am dat fursecuri, iar

acum aleargă în cerc prin jur, iar bunicii sunt încă la masă, de parcă o să ne așezăm cu toții înapoi și-o să terminăm de mâncat.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU FAMILIA MEA? Iar acum tata bate la ușa mea. Grozav. Ar putea vacanța asta stupidă să devină și mai rea de-atât?

Către: **Anna** **Oliphant**
<**bananaelephant@femmefilmfreak.net**>
De la: **Étienne St. Clair** <**etiennebonaparte@sapa.fr**>
Subiect: **TE SALVEZ**

Mă teleportez la Atlanta. Te răpesc și o să mergem undeva unde familiile noastre n-or să ne poată găsi. O să-l luăm și pe Seany. Și o să-l lăsăm să sară până obosește, după care tu și cu mine o să facem o lungă plimbare. Ca de Ziua Recunoștinței. Mai știi? Și o să vorbim despre orice, MAI PUȚIN de părinții noștri... sau probabil că n-o să vorbim deloc. O să mergem doar. Și o să continuăm să mergem până când restul lumii va înceta să existe.

Îmi pare rău, Anna. Ce vrea tatăl tău? Spune-mi ce pot să fac.

Către: **Étienne St. Clair** <**etiennebonaparte@sapa.fr**>
De la: **Anna** **Oliphant**
<**bananaelephant@femmefilmfreak.net**>
Subiect: **Suspin. Mi-ar plăcea asta.**

Mulțumesc, dar a fost în regulă. Tata a vrut să-și ceară iertare. Pentru o fracțiune de secundă, a fost aproape uman. Aproape. Și apoi și mama și-a cerut iertare, iar acum spală amândoi vasele și se prefac că nu s-a întâmplat nimic. Nu știi. N-am vrut să fiu ipocrită și să fac din fânțar armăsar, când problemele tale sunt mult mai grave decât ale mele. Îmi cer iertare.

Către: **Anna** **Oliphant**
<**bananaelephant@femmefilmfreak.net**>
De la: **Étienne St. Clair** <**etiennebonaparte@sapa.fr**>
Subiect: **Ai înnebunit?**

- STEPHANIE PERKINS -

Ziua mea a fost plictisitoare. Ziua ta a fost un coșmar. Ești bine?

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Re: Ai înnebunit?

Sunt okay. Doar mă bucur că am cu cine să vorbesc.

Către: Anna Oliphant
<bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Deci...

Asta înseamnă că te pot suna acum?

capitolul douăzeci și nouă

În istoria vacanțelor oribile, aceasta se clasifică drept cea mai rea din toate timpurile. Mai rea decât cea de 4 Iulie, când bunicul și-a făcut apariția, să vadă focul de artificii, într-un kilt și a insistat să cânte *Floarea Scoției*, în loc de *America cea frumoasă*. Mai rea decât aceea de Halloween, când Trudy Sherman și cu mine ne-am dus la școală costumate amândouă ca Glinda, Zâna cea Bună, și ea a spus la toată lumea că era mai frumos costumul ei decât al meu, pentru că prin rochia mea se puteau vedea chiloții violet cu „Luni” ȘI CATEGORIC SE VEDEAU.

Nu vorbesc cu Bridgette. Ea continuă să mă sune în fiecare zi, dar eu o ignor. S-a terminat. Cadoul de Crăciun pe care i l-am cumpărat, un pachetel mic învelit în hârtie cu dungi albe și roșii, a fost aruncat pe fundul valizei mele. E o machetă a lui Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris. E o parte dintr-o machetă de trenuleț, și din cauza slabelor mele abilități de limbă, St. Clair a pierdut un sfert de oră să-l convingă pe vânzător să-mi vândă podul separat.

Sper că-l pot returna.

Am fost la Royal Midtown 14 numai o dată, și cu toate că l-am văzut pe Hercules, era și Toph acolo. Și a fost de genul „Bună, Anna. De ce nu vrei să vorbești cu Bridge?”, iar eu a trebuit să fug la toaletă. Una dintre fetele noi a venit după mine și a zis că ea îl crede pe Toph un rahat-cu-ochi-măgar-și-porc, și că n-ar trebui să-l las să mă supere. Ceea ce a fost drăguț, dar nu de prea mare ajutor.

După aceea, Hercules și cu mine am văzut ultimul film banal de Crăciun și am făcut haz de puloverele asemenea ale actorilor. El mi-a povestit despre misteriosul pachet cu biftec pe care l-a găsit în sala șase, și a zis că i-a plăcut website-ul meu. Crede că recenziile mele au devenit mai bune. Cel puțin, a fost drăguț.

A fost drăguț, de asemenea, când a plecat tata. M-a tot pus să răspund la niște întrebări despre monumentele

franceze și a tot dat telefoane enervante editorului lui. Am fost cu toții ușurați să-l vedem plecând. Singura rază de soare a fost St. Clair. Vorbim în fiecare zi – telefoane, e-mailuri, mesaje. Nu pot să nu observ că, atunci când Toph și cu mine am fost separați, comunicația noastră a eșuat, dar cu St. Clair, de când nu-l mai văd în fiecare zi, vorbim și mai mult.

Ceea ce mă face să mă simt mai prost pentru Toph. Dacă am fi fost prieteni, am fi continuat să ținem legătura. A fost o prostie să cred că exista o șansă să reușim asta. Nu pot să cred că tocmai Matt a fost cel care mi-a atras atenția despre cât de prost am tratat situația. Și, pe cinstite, acum că am avut timp să reflectez, Toph nu e nici măcar o uriașă pierdere. Dacă mă doare atât de mult să mă gândesc la el e din cauza lui Bridgette. Cum a putut să țină asta secret de mine? Trădarea ei e infinit mai dureroasă.

Nu am avut nicăieri unde să mă duc de Revelionul ăsta, așa că eu și Seany am stat acasă. Mama a ieșit în oraș cu niște prieteni de la serviciu. Am comandat o pizza cu brânză și ne uităm împreună la *Amenințarea Fantomei*. Într-atât de mult vreau să-i dovedesc fratelui meu că îl iubesc, încât o să stau la toată tâmpenia asta cu Jar-Jar Binks. După aceea, el scoate figurinele, în vreme ce ne uităm la numărătoarea inversă din Times Square, la televizor. „Pfiuu! Pfiuu!” Han Solo trage în Storm Trooper al meu înainte să apuce să se pitească după o pernă de canapea, la adăpost.

— Ce bine că mi-am pus vesta anti-laser, zic eu, ieșind din ascunzătoare.

— Nu există veste anti-laser! Ești MORT!

Han se duce în goană în spatele canapelei.

— YEEEEAAAA!

O ridic pe Regina Amidala.

— Han, ești în primejdie! Du-te în partea cealaltă! Storm Trooper poartă vesta lui anti-laser.

— Annnaaa, stai! Pfiuu-pfiuu!

— Bine, zice Amidala. Lasă unei femei să facă o treabă de bărbat.

Îi dă un cap lui Storm Trooper.

— Rrhh-NUUUUU!

El cade de pe canapea.

Han sare pe covor și începe din nou să tragă.

Îl ridic pe tânărul Obi-Wan.

— Ooo, Amidala. Arăți bucuroasă. *Pupic-pupic-pupic.*

— Nu! Seany îl smulge pe Obi-Wan din mâna mea. Fără pupat.

Scot o altă figurină din cutia cu jucării a lui Seany. E Sand Person, cel pe care Bridgette trebuie să i-l fi cumpărat. Ei, bine.

— Ooo, Amidala. *Pupic-pupic-pupic.*

— Sand People nu sărută! Ei ATACĂĂĂ! MRRR!

Îl fură și pe acesta, dar apoi se oprește să-i examineze capul micuț și accidentat.

— De ce nu vorbești cu Bridge? mă întrebă deodată. Ți-a rănit sentimentele?

Sunt surprinsă.

— Da, Sean. A făcut ceva care n-a fost foarte drăguț.

— Asta înseamnă că n-o să mai vină să aibă grijă de mine?

— Nu, sunt sigură că o să vină. Pe tine te place.

— Mie nu-mi place de ea.

— Sean!

— Te-a făcut să plângi. Acuma plângi tot timpul.

Îl aruncă pe Sand Person pe fundul cutiei.

— Îl mai ai pe ăla pe care mi l-ai cumpărat tu?

Zâmbesc. Îmi aduc rucsacul și încep să-i întind jucăria, dar mă sâcâie ceva. *Suspîn.*

— Poți să primești asta, cu o condiție. Trebuie să fii drăguț cu ea. Fie Bridgette, fie bunicul, astea sunt singurele opțiuni ale mamei pentru babysitter. Iar bunicul e prea bătrân pentru asta.

Fac semn spre maldărul de figurine aruncate.

— Okay, zice el sfios.

Îi dau pachetul, iar el îl strânge la piept.

— Mulțumesc.

Sună telefonul din bucătărie. Mama, ca să ne verifice, fără îndoială. Seany se ridică să răspundă, în vreme ce eu caut un iubit nou, corespunzător, pentru Amidala.

— Nu te înțeleg, zice el. Te rog, vorbește englezește.

— Sean? Cine e? Închide și gata.

A-ha! Luk, e Skywalker! Cel căruia îi lipsește o mână, dar, în fine. Amidala și Luke se sărută. Stai puțin. Nu e mama lui? Îl arunc pe Luke la o parte, de parcă m-a jignit personal, și scormonesc iar prin cutie.

— Vocea ta e ciudată. Da, e aici.

— Sean?

— Ești IUBITUL ei?

Fratele meu râde ca apucatul.

Mă reped în bucătărie și înșfac telefonul.

— Alo? St. Clair?

Hohote de râs, la capătul celălalt. Sean scoate limba, iar eu îl împing de cap.

— ȘTERGE-O.

— Pardon? zice vocea de la telefon.

— Vorbeam cu Sean. Tu ești?

— Da, eu sunt.

— De unde ai numărul ăsta?

— Ei, păi, vezi tu, am cartea asta. E galbenă. Și are toate numerele astea de telefon înșirate înăuntru. E de asemenea online.

— E iubiiiitul tău? întrebă Seany direct peste receptor.

Îl împing din nou.

— E un băiat care e un prieten de-al meu. Du-te și urmărește numărătoarea inversă.

— Ce s-a întâmplat cu mobilul tău? întrebă St. Clair. Ai uitat să-l pui la încărcat?

— Nu pot să cred! Nu-mi stă deloc în obicei.

— Știu. Am fost șocat când mi-a intrat căsuța vocală. Dar sunt bucuros că am adevăratul tău număr de telefon acum. Pentru orice eventualitate.

Efortul suplimentar pe care l-a făcut ca să mă sune mă face fericită.

— Ce te pregătești să faci? N-ar trebui să fii afară, să sărbătorești?

— Ei. Mama nu se simte bine, așa că stau în casă, în noaptea asta. Doarme, așa că bănuiesc c-o să urmăresc numărătoarea inversă singur.

Mama lui se întorsese de la spital în urmă cu câteva zile. Situația avea suișuri și coborâșuri.

— Și Ellie?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să mă gândesc.

— Aă... am vorbit cu ea mai devreme. S-a întors acolo la Paris, a doua zi după Crăciun, adaugă el.

Mi-i imaginez scoțând sunetele de pupicuri ale Amidalei prin telefon. Mă dezumflu.

— Acum e la o petrecere.

Vocea lui e cumva mohorâtă.

— Îmi pare rău să fiu a doua ta variantă.

— Aici greșești. Ești a treia variantă. Mama doarme, mai știi?

Râde din nou.

— Mulțumesc. Ei bine, poate ar trebui să închid până nu-mi adoarme prima mea variantă.

Arunc o privire după Seany, care nu mai scotea niciun zgomot, în camera cealaltă.

— Aiurea, abia am sunat. Dar cum e piticul? Pare mișto, chiar dacă n-a înțeles un cuvânt din ce i-am spus.

— Vorbești tu ciudat, îi zic.

Zâmbesc. Îmi place vocea lui.

— Și eu ți-am sesizat accentul sudist.

— Nu!

— Ba da! De vreo câteva ori săptămâna asta.

— Hm!

Zâmbetul îmi devine mai larg. Vorbisem și cu Meredith de vreo câteva ori de când începuse vacanța, dar ea nu e niciodată așa de amuzantă ca St. Clair. Merg cu telefonul în living, unde Seany e ghemuit cu Sand Person de la mine. Privim numărătoarea inversă împreună. Sunt cu trei ore înaintea lui St. Clair, dar nu ne pasă. Când a bătut miezul nopții, am suflat în goarne imagine și am aruncat confetti imagine.

Iar trei ore mai târziu, când a bătut miezul nopții și la el, am sărbătorit din nou.

Și pentru prima oară de când am venit acasă, sunt complet fericită. E ciudat. Acasă. Cum am putut să-mi doresc atâta vreme numai să vin acasă și să aflu că nu mai e. Să fiu aici, în casa mea, practic, și să descopăr că acasă e acum un alt loc, diferit.

Dar nici asta nu-i cu totul adevărat.

Mi-e dor de Paris, dar nu e ca acasă. E mai mult... mi-e dor de asta. De căldura de la telefon. E posibil ca acasă să fie o persoană și nu un loc? Bridgette obișnuia să fie ceea ce însemna acasă pentru mine. Poate St. Clair e noua mea casă.

Chibzuiesc la asta, în vreme ce vocile noastre devin obosite și ne oprim din vorbit. Ne ținem doar companie unul celuilalt. Respirația mea. Respirația lui. Respirația mea. Respirația lui.

N-aș putea să i-o spun niciodată, dar e adevărat.

Asta-i acasă. Noi doi.

capitolul treizeci

Mă întristează cât de ușurată mă simt să plec înapoi în Franța. Călătoria cu avionul e liniștită și lungă. Este primul meu zbor singură. Când avionul aterizează pe Charles de Gaulle, sunt nerăbdătoare să mă întorc la Școala americană, chiar dacă asta înseamnă să merg cu metroul de una singură. Aproape că nu-mi mai e frică să-l folosesc.

Nu poate fi adevărat. Poate?

Dar călătoria cu trenul care mă duce în Quartier Latin e lină și ușoară și, mai înainte să-mi dau seama, descui ușa camerei mele și-mi desfac valiza. Résidence Lambert vuește plăcut cu zgomotele celorlalți elevi sosind. Trag cu ochiul printre perdele la restaurantul de vizavi. Nicio cântăreață de operă, dar e abia după-amiază. O să se întorcă ea, diseară. Gândul mă face să zâmbesc.

Îl sun pe St. Clair. El a sosit de seara trecută. Vremea e ciudat de caldă, iar el și Josh au vrut să profite de asta. Am aflat că erau împreună pe treptele Panteonului, iar el spune că ar trebui să vin și eu. Bineînțeles că mă duc.

Nu pot să-mi explic, dar în timp ce străbat strada mea, sunt deodată cuprinsă de o stare de tensiune maximă. De ce tremur? N-au fost decât două săptămâni, dar ce ciudate două săptămâni. St. Clair s-a metamorfozat din *chestia* aia derutantă în cel mai apropiat prieten al meu. Și el simte același lucru. Nu trebuie să-l întreb; o știu la fel de bine cum îmi știu chipul în oglindă.

Trag de timp și o iau pe calea cea mai lungă spre Panteon. Orașul e frumos. Apare splendida St. Étienne-du-Mont și mă gândesc la mama lui St. Clair împachetând gustări de picnic și desenând porumbei, încerc să mi-l închipui pe el alergând pe aici într-o uniformă de preșcolar, cu pantaloni scurți și genunchii juliți, dar nu pot. Tot ce văd e persoana pe care o știu – calmă și încrezătoare, cu mâinile în buzunare, cu mers degajat. Genul de persoană care radiază un câmp magnetic

natural, spre care este atrasă toată lumea, de care toată lumea e orbită.

Soarele de ianuarie se ivește dintre nori și îmi încălzește obrazii. Doi oameni ducând ceea ce n-ar putea fi descris decât ca genți bărbătești se opresc să admire cerul. O femeie spilcuită, cu tocuri cui, se oprește uimită. Eu zâmbesc și trec mai departe de ei. Apoi cotesc din nou și pieptul mi se strânge atât de tare, atât de dureros, că nici nu mai pot respira.

Pentru că el e acolo.

E cufundat în lectura unei cărți uriașe, aplecat deasupra ei și complet absorbit. O briză îi ciufulește părul șaten, ia el își roade unghiile. Josh stă ceva mai departe, cu blocul de desen deschis și creionul muncind de zor. Mai sunt câteva alte persoane care se bucură de soare, dar de îndată ce le trec în revistă, le și uit. Din cauza lui.

Mă apuc cu mâna de o masă a unei cafenele de pe trotuar, ca să nu cad. Clienții se uită la mine alarmați, dar nu-mi pasă. Mă clatin și fac eforturi să respir.

Cum de am putut să fiu atât de proastă?

Cum de am putut să cred chiar și un singur moment că nu eram îndrăgostită de el?

capitolul treizeci și unu

Îl cercetez. Își roade unghia degetului mic de la mâna stângă, deci cartea trebuie să fie bună. Degetul mic înseamnă emoționat sau fericit, degetul mare înseamnă gânduri sau griji. Sunt surprinsă că știu semnificațiile acestor gesturi. Cât de atentă am fost la tot ce face el?

Două femei mai în vârstă cu haine de blană și pălării asemănătoare, trec grăbite pe lângă mine. Una dintre ele se oprește puțin și se întoarce. Mă întreabă ceva în franceză. Nu pot să traduc direct, dar știu că e preocupată dacă sunt bine. Dau din cap și-i mulțumesc. Ea îmi aruncă o altă privire neliniștită, dar își vede de drum.

Nu pot să merg. Ce ar trebui să spun? Paisprezece zile la rând de conversații la telefon și acum, când e aici în persoană, mă îndoiesc că pot să bălmăjesc un salut. Unul dintre clienții de la cafenea se ridică să mă ajute. Dau drumul măsuței rotunde și mă împleticesc spre partea cealaltă a străzii. Mi s-au înmuiat genunchii. Cu cât mai aproape ajung, cu atât mai copleșitor devine. Panteonul e uriaș. Treptele par atât de departe.

El ridică ochii.

Privirile noastre se întâlnesc, iar el schițează un zâmbet, fără grabă. Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Aproape am ajuns. El lasă cartea jos și se ridică. Iar atunci – momentul în care îmi spune pe nume – este adevăratul moment când totul se schimbă.

Nu mai este St. Clair, amicul tuturor, prietenul tuturor.

El este Étienne. Étienne, ca în seara în care ne-am întâlnit. El este Étienne, el este prietenul *meu*.

El este mai mult decât atât.

Étienne. Picioarele îmi saltă în trei silabe. Ê-ti-enne. Ê-ti-enne. Ê-ti-enne. Numele lui îmi încheiază limba precum ciocolata topită. E atât de frumos, atât de perfect.

Mi se pune un nod în gât, când el deschide brațele și mă cuprinde într-o îmbrățișare. Inima îmi bate furibundă și sunt

grozav de stingherită, pentru că știu că o simte. Ne dezlipim și eu mă clatin înapoi. El mă prinde înainte să cad pe scări.

— Doamne, zice el.

Dar nu cred că se referă la căderea mea. Roșesc și îmi blestem stângăcia.

— Daa, ar fi putut fi urât.

Pfui. Încerc să mă stăpânesc.

El pare uluit.

— Te simți bine?

Îmi dau seama că mâinile lui sunt încă pe umerii mei și tot trupul îmi înțepenește sub atingerea lui.

— Da. Grozav. Super!

— Bună Anna. Cum a fost în vacanță?

Josh. Am uitat că era și el aici. Étienne îmi dă drumul cu grijă, în timp ce-l salut pe Josh, dar tot timpul cât vorbim îmi doresc doar să se întoarcă la desenatul lui și să ne lase singuri. După un minut, el se uită în spatele meu – unde Étienne stă în picioare – și pe față i se zugrăvește o expresie ciudată. Cuvintele i se pierd și își îngroapă nasul în blocul de desen. Mă uit înapoi, dar fața lui Étienne nu trădează nimic.

Ne așezăm împreună pe trepte. N-am mai fost atât de tulburată în preajma lui din prima săptămână de școală. Minte mi s-a înnodat, limba mi s-a înțepenit, stomacul mi-e strâns ghem.

— Ei, zice el, după un minut chinuitor. Ne-am epuizat toate subiectele de discuție în vacanță?

Mă liniștesc îndeajuns cât să vorbesc.

— Cred c-o să mă duc înapoi la cămin.

Mă prefac că mă ridic, iar el râde.

— Am ceva pentru tine. Mă trage de mânecă în jos. Un cadou întârziat de Crăciun.

— Pentru mine? Dar eu nu ți-am luat ție nimic!

El vâra mâna în buzunarul hainei și întinde pumnul strâns, închis în jurul a ceva foarte mic.

— Nu-i cine știe ce, așa că nu te ambala.

— Ooo, ce e?

— L-am văzut când eram pe-afară, cu mama, și m-a făcut să mă gândesc la tine...

— Étienne! Haide!

El clipește des auzindu-și prenumele. Fața mi se face roșie și sunt cuprinsă de senzația copleșitoare că știe *exact* ce gândesc. Expresia lui se preschimbă în amuzament când spune:

— Închide ochii și întinde mâna!

Încă roșind, întind mâna. Degetele lui îmi ating palma și mâna îmi țâșnește înapoi de parcă m-ar fi electrocutat. Ceva cade și aterizează cu un slab *ding* între noi. Deschid ochii. El se uită la mine, deopotrivă de șocat.

— Oops, zic eu.

El își coboară capul spre mine.

— Cred... cred că a aterizat aici.

Mă ridic disperată în picioare, dar nici măcar nu știu ce caut. N-am apucat să simt ce mi-a pus în palmă. L-am simțit doar pe *el*.

— Nu văd nimic! Doar pietricele și găinațuri de porumbei, adaug, încercând să mă port normal.

Unde e? Ce e?

— Uite.

Culege ceva mic și galben de pe treapta de mai sus de el. Bâjbâi înapoi și întind din nou mâna, făcându-mi curaj pentru o nouă atingere. Étienne se oprește puțin, apoi lasă obiectul să cadă de la câțiva centimetri distanță de palma mea. De parcă și el ar fi evitat să mă atingă.

E o mărgică de sticlă. O banană.

Își drege glasul.

— Știu că ai spus că Bridgette era singura care îți putea spune „Banana”, dar mama s-a simțit mai bine săptămâna trecută, așa că am dus-o la magazinul ei preferat de mărgele. Am văzut asta și m-am gândit la tine. Sper că nu te superi că mai adaugă și altcineva un obiect la colecția ta. Mai ales de când tu și Bridgette... știi...

Îmi strâng palma în jurul mărgelei.

— Mulțumesc.

— Mama a întrebat de ce o voiam.

— Și ce i-ai spus?

— Că era pentru tine, firește.

A zis asta ca și când ar fi fost de la sine înțeles. Zâmbesc. Măргеаuа е аtât de ușоară încât abia о simt, în аfаră de punctul mic și rece pe care îl lasă în palma mea. Apropo de răceală... Tremur.

— S-a făcut brusc frig sau mi se pare mie?

— Poftim.

Étienne își desface fularul negru pe care-l avea înnodat larg la gât și mi-l dă mie. Îl iau, cu grijă, și mi-l înfășor la gâtul meu. Mă face să ameteșc. Miroase а proaspăt. Miroase ca el.

— Părul tău arată bine, zice el. L-ai vopsit din nou.

— Îmi ating șuvița cu mândrie.

— Mama m-a ajutat.

— Vântul ăsta е tăios, mă duc după cafea.

Josh închide сu pocnet blocul de desen. Iar uitasem că era și el aici.

— Veniți și voi?

Étienne se uită la mine, аșteptând să vadă cum răspund. Cafea! Mor să beau о cafea аdevărată. Îi zâmbesc lui Josh.

— Sună minunat.

Și apoi cobor treptele Panteonului, rece, alb și scânteietor, în cel mai frumos oraș din lume. Sunt împreună сu doi băieți аtrăgători, inteligenți și amuzanți, și am un rânjет de la о ureche la alta. Dacă Bridgette m-ar putea vedea acum.

Vreau să spun, cine are nevoie de *Christopher*, când există pe lume Étienne St. Clair?

Dar de îndată ce mă gândesc la Toph, stomacul meu е apucat acum de același freamăt ca întotdeauna când mă gândesc la el. De rușine că am crezut vreodată că el m-ar fi putut аștepta. Că am pierdut аtât de mult timp pentru el. Înaintea mea, Étienne râde la ceva ce-a spus Josh. Iar sunetul mă азvârle ca pe-o frunză în panică, în timp ce

realitatea mă lovește încă o dată, și încă o dată, și încă o dată.

Ce mă fac? Sunt îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu.

capitolul treizeci și doi

Îmi provoacă rău fizic. Étienne. Atât de tare îl iubesc.

Îl iubesc pe Étienne.

Iubesc felul în care își ridică o sprânceană ori de câte ori spun ceva ce socotește a fi isteț sau amuzant. Iubesc să-i ascult tropăitul ghetelor deasupra tavanului dormitorului meu. Iubesc faptul că accentul din prenumele lui se numește accent ascuțit și că el *are* un accent drăguț.

Iubesc asta.

Iubesc să stea lângă mine la fizică. Să mă ating ușor de el în timpul orelor de laborator. Scrisul lui de mână dezordonat pe foile noastre de lucru. Iubesc să-i întind rucsacul când ora s-a terminat, pentru că atunci degetele mele miros ca el pentru următoarele zece minute. Și când Amanda zice câte ceva stupid, iar el îmi caută privirea ca să ne dăm ochii peste cap – iubesc până și asta. Îi iubesc râsul copilăros și cămășile mototolite și căciula lui ridicolă, tricotată. Îi iubesc ochii mari și căprui, și modul în care își roade unghiile, și îi iubesc părul atât de mult că simt că mor.

Un singur lucru nu iubesc la el. Pe *ea*.

Nici înainte n-o plăcusem pe Ellie, dar asta e nimic față de ceea ce simt acum. Chiar dacă pot număra pe degetele de la o mână de câte ori ne-am întâlnit, nu-mi pot scoate din minte acea primă imagine. Amândoi, sub felinar. Degetele ei în părul lui. Ori de câte ori sunt singură, mintea îmi rătăcește înapoi la seara aceea. Mai departe. Ea îi atinge pieptul. Mai departe. Dormitorul lui. El îi dă rochia jos, buzele lor se unesc, corpurile se apasă unul pe celălalt și – oh, Doamne – și simt cum mă înfierbânt și îmi vine rău de la stomac.

Îmi închipui despărțirea lor. Cum el ar putea s-o rănească, iar ea l-ar putea răni și, în toate scenariile, cum eu aș putea s-o rănesc pe ea drept pedeapsă. Aș vrea s-o apuc de frumosul ei păr stilat, parizian, și să-l smucesc atât de tare,

încât să i-l smulg de pe țeastă. Aș vrea să-mi înfig ghearele în globii ei oculari și să *zgârii*.

Precum se vede, nu sunt o persoană drăguță.

Étienne și cu mine am discutat rar despre ea înainte, dar acum complet tabu. Ceea ce mă torturează, pentru că de când ne-am întors. După vacanța de iarnă, ei par să aibă din nou probleme. Ca o obsedată, țin socoteala serilor pe care le petrece cu mine, și a serilor pe care petrece cu ea. Eu sunt câștigătoare.

Deci de ce nu renunță la ea? De ce, de ce, de ce?

Mă chinuie până mă prăbușesc, până când presiunea lăuntrică devine insuportabilă, încât trebuie să vorbesc cu cineva, altminteri risc să explodez. O aleg pe Meredith. După câte văd eu, și ea e obsedată de situație la fel de mult ca și mine. Suntem la ea în dormitor, și mă ajută să scriu un eseu despre porcușorul meu de Guineea pentru ora de franceză. Poartă pantaloni scurți de fotbal, cu un pulover de cașmir, și cu toate că e o înfățișare caraghioasă, este înduioșător de tipic pentru Meredith. Face, de asemenea, abdomene. De plăcere.

— Bun, dar ăsta-i prezentul, zice ea. Nu îl hrănești pe Căpitan Jack cu un morcov *chiar acum*.

— Oh. Așa e.

Am notat ceva, dar nu-mi stă mintea la verbe. Încerc să mă gândesc cum să aduc vorba, ca din întâmplare, despre Étienne.

— Citește-mi din nou. Ooo, și ia-ți vocea aceea amuzantă! Acel ton fals franțuzesc cu care ai comandat *café crème* deunăzi, când am fost la noul local cu St. Clair.

Accentul meu franțuzesc prost n-a fost intenționat, dar m-am repezit asupra porțiței pe care mi-o deschidea.

— Știi, e ceva, mm, mă tot întreb.

Sunt conștientă de semnul luminos de deasupra capului meu, semnalând evidentul: ÎL IUBESC PE ÉTIENNE!
Continui totuși.

— De ce el și Ellie sunt tot împreună? Vreau să spun, abia de se mai văd. Nu-i așa?

Mer se oprește la jumătatea unui abdomen și... m-a prins. Știe că sunt și eu îndrăgostită de el.

Dar apoi o văd chinându-se să răspundă și îmi dau seama că e la fel de captivă în dramă cum sunt și eu. Nici măcar n-a observat tonul ciudat al vocii mele.

— Da.

Se lasă încet la podea.

— Dar nu e chiar atât de simplu. Sunt împreună de-o veșnicie. Practic sunt un cuplu de mult căsătorit. Și, în plus de asta, sunt amândoi cu adevărat... precauți.

— Precauți?

— Da. Știi tu. St. Clair nu zgâlțâie barca. Și Ellie la fel. I-a luat secole să-și aleagă o universitate, dar și atunci a ales una care e la numai câteva cartiere distanță. Vreau să spun, Parsons e o școală prestigioasă și toate cele, dar ea a ales-o pentru că era familiară. Și acum, cu mama lui St. Clair, cred că lui îi e frică să nu mai piardă pe încă cineva. Totodată, ea nu o rupe cu el, nu acum când mama lui are cancer. Chiar dacă nu mai e o relație sănătoasă.

Apăs în neștire butonul pixului din mână. *Clic-clic-clic-clic-clic-clic.*

— Deci crezi că sunt nefericiți?

Ea oftează.

— Nu nefericiți, dar... nici fericiți. Destul de fericiți, bănuiesc, înțelegi ceva din ce spun?

Înțeleg. Și urâsc asta. *Clic-clic-clic-clic-clic-clic.*

Vrea să însemne că nu pot să-i spun nimic lui, pentru că aş risca prietenia noastră. Va trebui să continui să mă port ca și când nimic nu s-a schimbat, și nu simt nimic mai mult pentru el decât simt pentru Josh. Care, în ziua următoare, e neatent la lecția noastră de istorie pentru a suta mia oară la rând. Are un roman grafic, *Good-bye, Chunky Rice*, de Craig Thompson, ascuns în poală. Josh mângălește ceva în caietul de schițe de sub el. Ia notițe, dar nu despre căderea Bastiliei.

Josh și Rashmi au o nouă izbucnire la prânz. Nimeni nu-și mai face griji că Étienne o să abandoneze școala, dar Josh chiulește cu o frecvență alarmantă. Nici temeile nu și le mai face. Și cu cât Rashmi îl împinge mai mult de la spate, cu atât mai îndârjit se opune el.

Professeur Hansen se plimbă prin fața sălii de clasă. E un omuleț scund, cu ochelari groși și păr rar, care-i flutură în jurul capului ori de câte ori bate în băncile noastre pentru a întări ideile. Ne predă părțile murdare ale istoriei și nu ne obligă niciodată să memorăm datele. Pot să înțeleg de ce Étienne e interesat de materia asta, când are un astfel de profesor de patru ani.

Mi-aș dori să pot înceta să mă întorc mereu cu gândul la Étienne.

Mă uit la cei din jurul meu și descopăr că nu sunt singura răvășită de hormoni. Emily Middlestone s-a aplecat să ridice o gumă de șters căzută pe jos, iar Mike Reynard s-a uitat cu jind la sânii ei. Scabros. Ce păcat pentru el că ea e interesată de prietenul lui cel mai bun, Dave. Guma căzuse dinadins, dar Dave nu băgase de seamă. Ochii lui privesc peste toată scena, urmărindu-l pe profesorul Hansen.

Dave observă că mă uit la el și se îndreaptă în scaun. Întorc repede capul. Emily mă fulgeră cu privirea, iar eu îi zâmbesc sec. Ea se întorsese din vacanță cu o șuviță în păr. E roz, și restul părului e blond, așa că nu e *chiar* ca mine. Măcar atât.

Profesorul Hansen relatează detaliile execuției reginei Maria Antoaneta. Nu mă pot concentra. Étienne și cu mine o să ne ducem la film, după ore. Și, okay, vin și Josh și Rashmi – Mer nu poate pentru că are antrenament la fotbal – și totuși asta face ca scorul de săptămâna aceasta să fie Anna: 4, Ellie: 1. Profesorul bate într-o altă bancă, iar capul roșcat din stânga mea tresare și scapă hârtiile pe jos.

Mă aplec să o ajut să le adune și sunt surprinsă să descopăr o pagină întreagă de mâzgălituri ale unui tatuaj familiar. Îmi ridic ochii, mirată, iar fața i se face la fel de roșie

ca și părul. Arunc o privire spre Josh, apoi ridic o sprânceană la ea. Ochii ei se cască de groază, dar eu clatin din cap și zâmbesc. N-o să spun.

Cum o cheamă? Isla. Isla Martin. Stă la același etaj ca și mine, dar e atât de liniștită, încât uneori uit de ea. Va trebui să fie mai îndrăzneată dacă îi place de Josh. Amândoi sunt timizi. E păcat, pentru că ar arăta bine împreună. Probabil s-ar certa mai puțin decât el și Rashmi. Oare de ce oamenii potriviți nu ajung împreună niciodată? De ce le e atât de teamă oamenilor să părăsească o relație, chiar dacă își dau seama că nu merge?

Încă mai meditez la aceasta din urmă, în timp ce Étienne și cu mine așteptăm în fața ușii lui Josh, de la primul etaj, gata să mergem la film. Étienne își lipește urechea de ușa lui Josh, dar apoi sare îndărăt de parcă ar fi călcat pe jar.

— Ce e?

El se strâmbă.

— Au făcut-o din nou.

Îl urmez afară din cămin.

— Rashmi e înăuntru?

— Tocmai și-o trăgeau, zice el pe șleau. Mai degrabă nu-i întrerup.

Mă bucur că merge înaintea mea, ca să nu-mi poată vedea fața. Nu că eu sunt gata să mă culc cu oricine – nu sunt – dar încă e bariera asta stupidă între noi. Sunt întotdeauna *conștientă* de ea. Iar acum mă gândesc din nou la Étienne și Ellie. Degetele lui mângâindu-i umărul gol. Buzele ei întredeschise pe gâtul lui gol. *Nu te mai gândi la asta, Anna.*

Încetează, încetează, ÎNCETEAZĂ!

Schimb subiectul, aducând vorba despre mama lui. A terminat tratamentele, dar n-o să știm dacă tumoarea s-a dus, decât în martie. Doctorii trebuie să aștepte până când radiațiile îi părăsesc organismul înainte să-i poată face teste. Étienne e întotdeauna prins între îngrijorare și speranță, așa că eu îl îndrept către speranță ori de câte ori e posibil.

Ea se simte bine azi, prin urmare și el la fel. Îmi spune ceva despre medicația ei, dar atenția mea oscilează când îi studiez profilul. Sunt aruncată brusc înapoi la Ziua Recunoștinței. Aceleași gene, același nas, conturate pe fundalul întunericului din dormitorul meu.

Doamne, ce frumos e.

Mergem la cinematograful nostru preferat, cel pe care l-am poreclit „Cinematograful Mama și Tata Baset”. E doar la câteva străzi distanță și are doar o singură sală. E condus de domnul care îl plimbă pe Pouce, câinele din patiserie. De fapt nu cred că există și o „mamă” prin preajmă – stăpânul lui Pouce e mai degrabă un individ de genul „Tata și Tata” – dar este totuși o poreclă potrivită. Intrăm, iar domnul prietenos și demn din spatele ghișeului ne întâmpină cu:

— *Jo-ja! Atlanna, jo-ja!*

Eu îi zâmbesc. Mi-am exersat franceza cu el, iar el și-a exersat engleza, își aduce aminte că sunt din Atlanta, Georgia (Jo-ja!), și purtăm iarăși o scurtă conversație despre vreme. Apoi îl întreb dacă Pouce e un câine fericit și dacă lui, domnului, îi place să mănânce mâncare bună. Cel puțin încerc.

Filmul din după-amiaza asta e *Vacanța la Roma*, iar, în afară de noi, sala e goală. Étienne își întinde picioarele și se relaxează în fotoliul său.

— Bine, o să încerc o dată. Să fii rău...

— *Niciodată n-a părut mai atrăgător.*

— Da!

Ochii îi strălucesc. Asta este unul dintre jocurile noastre preferate, în care unul dintre noi creează începutul unui slogan clișeu, iar celălalt îl sfârșește.

— Cu prieteni ca aceștia...

Își potrivește vocea după tonul meu sumbru și răspunde:

— *Cine are nevoie de dușmani?*

Când răsul meu răsună până la pereții tapetați, Étienne se străduiește să-și țină expresia imobilă. Nu reușește și rânjetul i se lărgește din cauza asta. Priveliștea îmi face

inima să tresalte, dar trebuie să fi făcut o mutră nepotrivită, pentru că el își acoperă gura.

— Nu te mai holba.

— Ce?

— La dinții mei. Te holbezi la dinții mei de jos.

Râd din nou.

— De parcă aș avea eu dreptul să râd de dinții cuiva. Pot să scuip apă la distanțe incredibile prin strungăreață mea, știi. Bridge obișnuia să mă necăjească tot tim...

Mă opresc brusc, simțindu-mă rău. Încă n-am vorbit cu Bridgette.

Étienne își lasă mâna jos de la gură. Expresia lui e serioasă, poate chiar defensivă.

— *Mie îmi place zâmbetul tău.*

Și mie îmi place al tău.

Dar n-am curajul s-o zic cu voce tare.

capitolul treizeci și trei

Fata de la biroul de recepție îmi zâmbește când mă vede.

— Am un colet pentru tine!

Ușile căminului Résidence Lambert se deschid din nou și prietenii mășaluiesc în urma mea. Fata îmi întinde o cutie mare, maronie, iar eu semnez fericită de primire.

— De la mama ta? întrebă Mer.

Obrajii îi sunt trandafirii de la ger.

— Da!

Azi e ziua mea. Și știu precis ce e înăuntru. Duc cutia nerăbdătoare spre canapelele din lobby și caut cu privirea ceva cu care s-o deschid. Josh scoate cheia camerei lui și sfâșie banda adezivă.

— AHH! exclamă el.

Rashmi, Mer și Étienne se uită înăuntru, iar eu îi privesc cu bucurie triumfătoare.

— Nu! zice Mer.

— Da, zic eu.

Étienne ridică o cutie mai mică, verde.

— Prăjituri?

Josh i-o smulge din mână.

— Nu orice fel de prăjituri, bunul meu prieten englez. *Thin Mints*³⁶.

Se întoarce spre mine:

— Pot să deschid asta?

— Bineînțeles!

În fiecare an, familia mea îmi sărbătorește ziua de naștere cu regal de prăjituri de la Girl Scout, în loc de tort. Sincronizarea e întotdeauna perfectă.

Rashmi scoate o cutie de Lemon Chalet Cremes.

— Mama ta e nemaipomenită.

³⁶ Una din multele tipuri de prăjituri vândute de Girl Scout (Fetele cercetași), ca principalul mijloc de colectare de fonduri pentru unitățile lor locale.

— Ce-i atât de special la... Tagalongs? întreabă Étienne, inspectând o altă cutie.

— TAGALONGS?

Mer i-o smulge din mâini.

— Sunt doar cele mai gustoase fursecuri de pe întreaga planetă, îi explic eu lui Étienne. Le vând numai în perioada asta a anului. N-ai auzit de prăjiturelele de la Girl Scout?

— A zis cineva prăjiturelele de la *Girl Scout*?

Sunt surprinsă s-o descopăr pe Amanda Spitterton-Watts privind peste umărul meu. Ochiul ei se fac cât cepele când îmi vede proviziile.

— Prăjiturelele de la Girl Scout?

Încă o față apare în spatele nostru, purtând o expresie familiară de confuzie. E a lui Cheeseburger. Amanda își pungește buzele a dezgust și se întoarce înapoi la mine.

— *Trebuie* să-mi dai și mie o Thin Mint, zice ea.

— Ăă, da. Sigur, zic eu.

Josh se strâmbă, dar eu îi dau una, totuși. Amanda își înfinge dinții în biscuitul de ciocolată și se prinde de brațul lui Étienne. Scoate un geamăt de plăcere. El încearcă să o îndepărteze, dar ea îl strânge mai tare. Își linge buzele. Sunt uimită că nu are firimituri pe buze. Cum a făcut asta?

— Ai *gustat* vreodată una dintr-astea? îl întreabă ea pe el.

— Da, minte el.

Rashmi pufnește în răs.

Aud o tuse în spatele meu, unde îl descopăr pe Cheeseburger uitându-se neliniștit la cutia mea. Arunc o privire veninoasă la Amanda, Atingătoarea de Braț, și scot un pumn întreg de Thin Mints.

— Ia de-aici, Cheeseburger.

El se uită la mine surprins, dar e drept că așa se uită el mereu.

— Uau. Mulțumesc, Anna.

Cheeseburger ia prăjiturelele și pornește împleticit spre scări. Josh e oripilat:

— *Deceledai?*

— Zău, așa! Mer îi aruncă Amandei o privire enervată. Hai să mergem într-un loc retras.

Înșfacă pachetul și îl cară sus, în camera ei. Întotdeauna pregătită, are lapte proaspăt în minifrigider. Îmi urează toți la mulți ani și ciocnim paharele. După care ne îndopăm până crăpăm.

— Mmm. Étienne geme de pe podea. Tagalongs.

— Ți-am spus eu, zice Mer, lingându-și crema de ciocolată cu alune de pe inele.

— Îmi pare rău că nu ți-am cumpărat nimic. Rashmi se prăbușește. Dar mulțumesc că ai împărțit cu noi.

Îi zâmbesc.

— Și eu sunt fericită.

— De fapt, Étienne se ridică în picioare, plănuisem să-ți dau asta la cină, dar presupun că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Caută în rucsacul lui.

— Dar tu urăști zilele de naștere! spun eu.

— Nu-mi mulțumi încă. Și nu le urăsc, numai că nu mi-o serbez pe a mea. Scuze că nu e împachetat.

Îmi întinde un caiet cu spirală.

Sunt nedumerită.

— Mm... mulțumesc.

— E pentru stângaci. Vezi?

El îl întoarce în partea cealaltă.

— Ala al tău vechi e aproape plin cu note și recenzii de filme, așa că m-am gândit că o să ai nevoie curând de unul nou.

Nimeni nu-și amintește vreodată că sunt stângace. Mi se ridică un nod în gât.

— E perfect.

— Știu că nu e mult...

— Nu. E perfect. Mulțumesc.

Își roade unghia degetului mic și zâmbim unul la altul.

— O, St. Clair. Ce drăguț, zice Josh.

Étienne îi azvârle una dintre pernele lui Mer în cap.

— Deci, nu mi-ai explicat niciodată și mie, zice Rashmi, care-i treaba cu astea? Cu recenziiile?

— Oh, îmi smulg privirea de la Étienne. E ceva ce am vrut întotdeauna să fac. Îmi place să vorbesc despre filme. Și e greu să intri în sistem – e ca un fel de slujbă pe viață – așa că trebuie să exersezi cât de mult poți.

— De ce nu vrei să te faci regizor? Sau scenarist, sau actriță, sau ceva? Întrebă ea. Nimeni nu vrea să fie critic, e ciudat.

— Nu e ciudat, zice Étienne. Eu cred că e mișto.

Ridic din umeri.

— Îmi place să... îmi exprim opiniile. Posibilitatea de a convinge pe cineva de ceva e chiar grozavă. Și, nu știu, obișnuiam să stau de vorbă cu un mare critic în Atlanta – locuia lângă cinematograful din cartierul meu, așa că obișnuia să meargă acolo pentru vizionări – și mi s-a lăudat odată despre cum nu exista nicio femeie critic faimoasă, pentru că femeile sunt prea blegi. Că dau patru stele oricărui film prost. Și eu vreau să-i dovedesc că nu-i adevărat.

Mer rânjește.

— Bineînțeles că nu-i adevărat.

Étienne se ridică în capul oaselor.

— Nu cred că din cei care te cunosc e cineva care să spună că e ușor să câștige o recenzie bună de la tine.

Mă uit la el, buimăcită.

— Asta ce înseamnă?

— Oaah! cască Josh, fără să caște într-adevăr. Deci care-i planul?

Aștept ca Étienne să-mi răspundă, dar el tace. Mă întorc spre Josh, distrată.

— Hm?

— Hai să nu stăm aici toată seara. Hai să ieșim.

Nu se referă la filme. Mă foiesc stingherită.

— Îmi place să stau aici.

Ochii lui Josh strălucesc:

— Anna. Te-ai îmbătat vreodată?

— Bineînțeles, mint eu.

Dar o roșeață în obraji îmi distruge apărarea. Toți strigă.

— Cum ai putut să ajungi la jumătatea anului școlar fără să fi băut nimic? întrebă Rashmi.

Mă foiesc în loc.

— Eu doar... nu beau. Încă mi se pare ilegal.

— Ești în Franța, zice Josh. Ar trebui măcar să încerci.

Iar acum sar toți în sus. Ai fi crezut că au dat toți în mîntea copii lor.

— DA! Hai s-o îmbătăm pe Anna! spun ei.

— Nu știu...

— Nu s-o îmbătăm, Étienne zâmbește. E singurul care încă mai stă jos. Doar... s-o binedispunem. S-o facem fericită.

— La mulți ani beți, zice Josh.

— Fericiți, repetă Étienne. Haide, Anna. Știu locul perfect unde să sărbătorim.

Și din cauză că el a făcut propunerea, gura mea răspunde înainte de-a o face creierul meu.

— Okay.

Stabilim să ne întâlnim mai târziu, în seara aceea. Ce-a fost în capul meu? Mai degrabă aș fi stat în cameră și aș fi ținut un maraton Michel Gondry³⁷. Sunt un ghem de nervi și îmi ia secole până găsesc ceva de îmbrăcat. Garderoba mea nu e tocmai prevăzută cu haine pentru frecventarea barurilor. Când în sfârșit cobor în lobby, toată lumea e deja acolo, chiar și Étienne. Sunt surprinsă că n-a întârziat, ca de obicei. Stă cu spatele la mine.

— Bine, zic eu. Să începă petrecerea.

La sunetul vocii mele, se întoarce. Iar capul aproape că-i sare de pe gât. Sunt în fustă scurtă. E prima oară când port una aici, dar ziua mea mi se pare o ocazie nimerită.

— Uuu, Anna! Rashmi se preface că-și potrivește ochelarii pe nas. De ce ascunzi chestiile alea?

³⁷ Producător și scenarist francez, câștigător al premiului Oscar. S-a remarcat prin stilul vizual inventiv și punerea în scenă deosebită.

Étienne se holbează la picioarele mele. Îmi strâng teatral haina pe lângă mine, iar el tresare și se ciocnește de Rashmi.

Poate că ea are dreptate. Poate ar trebui să port fuste mai des.

capitolul treizeci și patru

Trupa din club cântă rock atât de tare, cu *riff*-uri țipătoare de chitare, bubuituri furioase de tobă și versuri zbierate, încât abia îmi mai aud gândurile. Tot ce știu e că mă simt bine. Cu adevărat bine. De ce n-am mai băut până acum? Am fost așa o idioată – nu-i mare scofală. Acum înțeleg perfect de ce bea lumea. Nu sunt sigură ce am băut, dar știu că era ceva cu aromă de fructe. A început prin a fi dezgustător, dar cu cât am băut mai mult, cu atât mai bun a devenit. Sau mai puțin am observat eu. Ceva de genul ăsta. Frate, mă simt ciudat. Puternică.

Unde-i Étienne?

Cercetez încăperea întunecată, printre corpurile care dansează ale tinerilor parizieni deziluzionați, descărcându-și mânia cu o doză sănătoasă de punk rock franțuzesc. Îl descopăr în sfârșit, sprijinindu-se de un perete și discutând cu Mer. De ce vorbește cu ea? Ea râde și își scutură părul cărlionțat. Și apoi îi atinge brațul.

Meredith s-a transformat într-o Atingătoare de Braț. Nu pot să cred.

Mai înainte să știu, picioarele îmi lansează restul trupului către ei. Muzica pulsează prin venele mele. Mă împiedic de picioarele unui tip. El înjură în franceză, iar eu mormăi niște scuze și mă clatin mai departe. Care-i problema lui? Étienne. Trebuie să vorbesc cu Étienne.

— Hei! îi strig în față și el se eschivează.

— Drace, Ana. Ești okay? Cât ai băut? întrebă Mer.

Flutur din mână. Trei degete. Patru degete. Cinci. Ceva de genul ăsta.

— Dansează cu mine, îi spun lui Étienne.

El e surprins, dar îi dă lui Mer să-i țină berea. Ea îmi aruncă o privire urâtă, dar nu-mi pasă. El e mai mult prietenul meu decât al ei. Îl apuc de mână și îl trag pe ring. Cântecele se schimbă în ceva și mai gălăgios, iar eu mă las purtată de el. Étienne îmi urmărește corpul cu ochii. Găsește

ritmul și ne mișcăm împreună. Încăperea se învâртеște cu noi. Părul lui e asudat. Părul meu e asudat. Îl trag mai aproape, iar el nu protestează. Mă las mișcându-mă pe ritmul muzicii în josul trupului lui. Când mă ridic, el are ochii închiși și gura ușor întredeschisă.

Ne potrivim aplecările unul spre trupul celuilalt. Banda se lansează într-un nou cântec. Mai tare și mai tare. Mulțimea e înnebunită. Étienne țipă în cor cu toți ceilalți. Eu nu știu cuvintele – chiar dacă aș vorbi franceza, mă îndoiesc că aș putea desluși versurile peste urlete – tot ce știu e că trupa asta e MULT MAI BUNĂ decât The Penny Dreadfuls. HA!

Dansăm până când nu mai putem. Până când gâfăim cu respirația tăiată, hainele ne sunt flească și noi abia mai putem sta în picioare. El mă conduce la bar, iar eu mă agăț de tețghea cu toată energia care a mai rămas în mine. El cade lângă mine. Rădem. Mie îmi dau lacrimile de atâta râs.

O fată ciudată strigă la noi în franceză.

— Pardon?

Étienne se întoarce, iar ochii lui se deschid larg, șocați, când o vede. Fata are părul drept și o față dură. Ea continuă să țipe, iar eu reușesc să prind câteva cuvinte disparate, de înjurături. El răspunde în franceză și pot să spun după postura și tonul vocii lui că se apără. Fata strigă din nou, îi aruncă un ultim rânjet batjocoritor, apoi se întoarce și își croiește drum prin mulțime.

— Despre ce-a fost asta? întreb eu.

— Rahat. *Rahat*.

— Cine era? Ce s-a întâmplat?

Îmi ridic părul ca să-mi aerisesc ceafă. Sunt înfierbântată. E atât de cald aici.

Étienne se bate peste buzunare, panicat.

— La dracu. Unde-i telefonul meu?

Eu scotocesc prin poșetă și scot celularul meu.

— FOLOSEȘTE-L PE AL MEU! răcnesc peste muzică.

El clatină din cap.

— Nu pot să-l folosesc pe-al tău. O să-l recunoască. O să-l recunoască dracului.

Se trage cu mâinile de păr și înainte să-mi dau eu seama, e deja pe drum spre ușă. Eu mă iau după el. Dăm buzna afară din club în noaptea înghețată.

Cad fulgi de nea. Nu-mi vine să cred. Nu ninge niciodată în Paris! Și ninge de ziua mea! Scot limba, dar nu-i simt. Scot limba mai mult. El încă își caută frenetic telefonul. În cele din urmă, și-l găsește într-un buzunar al hainei. Sună pe cineva, dar se pare că nu-i răspunde, pentru că el țipă și îl vâra la loc în buzunar.

Sar înapoi.

— Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Ți spun eu ce se întâmplă. Fata aia dinăuntru, care voia să mă omoare? E colega de cameră a lui Ellie. Și ne-a văzut dansând, și a sunat-o și i-a povestit totul.

— Și ce? Dansam doar. Cui îi pasă?

— Cui îi pasă? Ellie oricum o ia razna în privința ta! Urăște când suntem împreună, iar acum o să creadă că se petrece ceva...

— Mă urăște?

Sunt confuză. Ce i-am făcut eu ei? Nici măcar n-am mai văzut-o în ultimele luni.

El țipă din nou și dă un șut în zid, apoi urlă de durere.

— Futu-i!

— Calmează-te! Doamne, Étienne, ce-i cu tine?

El clatină din cap și expresia îi devine impenetrabilă.

— Nu trebuia să se sfârșească așa.

Își trece o mână prin părul umed.

Ce trebuia să se sfârșească? Cu ea sau cu mine?

— Se destrăma de atâta vreme...

Oh, Doamne. Se despart?

— Dar nu sunt pregătit pentru asta, încheie el.

Inima mi se face de gheață. Naiba să-l ia. Serios. NAIBA SĂ-L IA.

— De ce nu, *St. Clair*? De ce nu ești pregătit pentru asta?

El și-a ridicat ochii spre mine când i-am rostit numele. St. Clair, nu Étienne. L-a durut, dar nu-mi pasă. El e din nou St. Clair. St. Clair care flirtează și e prieten cu toată lumea. ÎL URĂSC. Mai înainte să-mi răspundă, mă îndepărtez împleticindu-mă pe trotuar. Nu mă mai pot uita la el. Am fost atât de proastă. Sunt așa de idioată.

E Toph, din nou.

Strigă după mine, dar continui să merg înainte. Un picior în fața celuilalt. Mă concentrez atât de tare la pașii mei încât intru într-un stâlp de felinar. Înjur și-i dau un șut. Din nou și din nou, iar deodată St. Clair mă trage înapoi, mă trage deoparte pe trotuar, iar eu dau din picioare și țip, și sunt atât de obosită că nu vreau decât să mă duc ACASĂ.

— Anna. Anna!

— Ce se întâmplă? întreabă cineva.

Meredith, Rashmi și Josh ne înconjoară. Ei când au ajuns aici? De cât timp ne privesc?

— E în regulă, zice St. Clair. E doar un pic pilită...

— NU sunt PILITĂ.

— Anna, ești pilită, și eu sunt pilit, iar asta e ridicol. Hai să mergem acasă.

— Nu vreau să merg acasă cu tine!

— Ce dracu' te-a apucat?

— Ce m-a apucat pe mine? Ai mult tupeu să întrebi asta.

Mă clatin spre Rashmi. Ea mă sprijină, în timp ce-i aruncă lui Josh o privire ucigașă.

— Spune-mi doar un lucru, St. Clair. Vreau să știu un singur lucru.

El se uită fix la mine. Furios. Buimăcit.

Fac o pauză ca să-mi calmez vocea.

— De ce mai ești încă împreună cu ea?

Tăcere.

— Bine. Nu-mi răspunde. Și știi ceva? Nu mai vorbesc cu tine niciodată. Am terminat. *Bonne nuit*.

Deja mă îndepărtez, când îmi răspunde.

— Pentru că nu vreau să fiu singur în momentul ăsta.
Vocea lui răsună în noapte.
Mă întorc ca să-l privesc o ultimă oară.
— Nu *erai* singur, măgarule.

capitolul treizeci și cinci

— Uau, Anna. Ești așa de rea la beție.

Îmi trag gluga pe cap. Rashmi vorbește la telefon. Mă omoară durerea de cap.

— Cât de mult ați băut, tu și St. Clair, aseară?

Étienne. Ce s-a întâmplat aseară? Îmi amintesc clubul. Îmi amintesc muzica și... Se dansa acolo? Cred că se dansa... și, oh, da, o fată țipa la noi, și apoi am ieșit afară și... oh, nu.

Oh, nu – oh, nu – oh, nu.

Mă ridic în capul oaselor și ohvaide mine capul îmi BUBUIE. Închid ochii să nu mai văd lumina usturătoare și încet, încet, mă las să alunec iar în pat.

— Pentru că voi doi practic ați făcut sex pe ring.

Așa am făcut?

Deschid din nou ochii și regret imediat.

— Cred că am răcit, orăcâi eu.

Mi-e sete. Gura mi-e uscată. Dezgustător. Am un gust ca fundul cuștii Căpitanului Jack.

— Mai degrabă e o mahmureală. Ar trebui să bei niște apă. Dar nu prea multă, că s-ar putea să vomități iar.

— Iar?

— Uită-te în chiuvetă.

Gem.

— Mai bine nu.

— Josh și cu mine te-am cărat practic acasă. Ar trebui să-mi mulțumești.

— *Mersi.*

Nu am chef de Rashmi în clipa asta.

— Étienne e bine?

— Nu l-am văzut. S-a dus la Ellie, noaptea trecută.

Tocmai când credeam că nu mă pot simți mai rău. Răsucesc colțurile pernei.

— Am, ăă, i-am zis eu ceva ciudat aseară?

— În afară de faptul că te-ai purtat ca o iubită geloasă și că ai spus că nu mai vrei să vorbești niciodată cu el? Nu. Absolut nimic ciudat.

Gem iarăși când îmi povestește seara, lovitură cu lovitură.

— Ascultă, zice ea, la sfârșit. Care-i treaba cu voi doi?

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun. Voi doi sunteți nedespărțiți.

— Mai puțin când e cu iubita lui.

— Exact. Deci, care-i treaba?

Gem din nou.

— Nu știi.

— Voi doi... știi tu... ați făcut ceva?

— Nu!

— Dar îți place de el. Iar lui îi place de tine.

Mă opresc din frământat perna.

— Crezi?

— Mă lași? Băiatul are o erecție ori de câte ori intri tu în peisaj.

Ochii mi se deschid iar. Spune asta așa, la figurat, sau chiar *a văzut* ceva? Nu. Concentrează-te, Anna.

— Și atunci de ce...?

— De ce mai e cu Ellie? Ți-a spus aseară. E singur sau cel puțin e speriat să nu fie singur. Josh a zis că, după toată treaba cu mama lui, a devenit mult prea înfricoșat să mai schimbe ceva în viața lui.

Deci Meredith a avut dreptate. Lui Étienne îi e frică de schimbare. De ce n-am vorbit despre asta cu Rashmi mai înainte? Acum pare evident. Bineînțeles, ea are informații din interior, pentru că Étienne vorbește cu Josh, iar Josh vorbește cu Rashmi.

— Chiar crezi că mă place? nu mă pot abține.

Ea oftează.

— Anna. Te tachinează tot timpul. Este sindromul clasic de băiatul-o-trage-de-codițe-pe-fată. Și ori de câte ori altcineva încearcă, fie și pe departe, să facă la fel, el întotdeauna îți ia apărarea și le spune s-o șteargă.

— Hm.

Ea face o pauză.

— Chiar îl placi, nu-i așa?

Mă chinui să nu plâng.

— Nu. Nu-i așa.

— Mincinoaso. Deci ai de gând să te trezești azi sau ce? Trebuie să mănânci ceva.

Mă învoiesc să mă întâlnesc cu ea la cantină, peste o jumătate de oră, dar habar n-am de ce, pentru că în clipa în care mă dau jos din pat, nu vreau decât să mă târăsc înapoi. Mi-e greață, iar capul mi-l simt de parcă mi l-ar fi pocnit careva cu o bătă de wiffleball³⁸. Și pe deasupra, în clipa asta simt și-o pală din propriul miros. Porii îmi elimină alcool și acreală. Părul îmi duhnește a țigări. Și hainele mele. Oh, *scârbos*. Mă reped la chiuvetă, icnind în gol.

Iar atunci descopăr voma de noaptea trecută. Și borăsc de-a binelea. Din nou.

La duș, îmi găsesc ciudate vânătăi pe picioare și pe tălpi. N-am nicio idee de la ce. Mă așez pe jos, în micul meu colț cu gresie și las apa fierbinte să curgă pe mine. Și să curgă. Și să curgă. Sunt cu douăzeci de minute în întârziere pentru micul dejun. Prânz. Nu contează. Parisul e acoperit cu vreo câțiva centimetri de zăpadă. Când s-a întâmplat asta? Cum am putut dormi în timpul primei ninsori? Strălucirea albă mă face să-mi acopăr ochii.

Din fericire, Rashmi e singură la masa noastră când mă împleticesc înăuntru. N-aș putea da ochii acum cu nimeni altcineva.

— Bună dimineața, rază de soare.

Zâmbește cu superioritate la părul meu ud și la ochii umflați.

— Ce nu înțeleg e de ce oamenii cred într-adevăr că e distractiv să bei.

— Dar te-ai distrat când ai dansat aseară.

³⁸ Variațiune abaseballului, practică în special în sală. Se joacă folosind o minge ușoară, perforată, și bâte de plastic.

— Păcat că nu-mi pot aminti.

Rashmi împinge o farfurie cu pâine prăjită uscată spre mine.

— Mănâncă asta. Și bea niște apă, dar nu prea multă. S-ar putea să vomți din nou.

— Am făcut-o deja.

— Păi, poate n-ai chef s-o iei de la început.

— Unde-i Josh?

Iau o mică mușcătură din pâinea prăjită. Uh. Nu mi-e foame.

— O să te simți mai bine dac-o mănânci. Face semn din cap spre farfuria mea. Încă doarme. Nu petrecem fiecare minut împreună, știi.

— Da. Așa e. De-aceea tu și eu suntem tot timpul împreună. Oops.

Obrajii măslinii ai lui Rashmi se înroșesc.

— Știu că o să fie un șoc pentru tine, Anna, dar nu ești singura cu probleme. Josh și cu mine nu suntem chiar în cea mai bună relație, în clipa asta.

Mă las să alunec în scaun.

— Îmi cer iertare.

Ea bate darabana pe capacul sucului ei.

— Mă rog.

— Deci... ce se întâmplă?

Îmi ia un minut s-o tot îmbii, dar odată ce se pornește, e ca ruperea unui zăgaz. Se dovedește că ei doi se ceartă mai des decât aș fi crezut. Pe chiulurile lui Josh. Pe dădăceala ei. Ea crede că el e supărat pentru că va pleca, anul viitor, iar el nu. Cu toții vom pleca la colegiu, iar el nu.

Nu m-am gândit la asta înainte.

Și ea e supărată din pricina surorii ei mai mici, Sanjita, care se învârte în gașca Amandei, și e îngrijorată pentru fratele ei, Nikhil, care e bruscat de colegi și mânios pe părinții ei că nu încetează să-l compare cu sora lor mai mare, Leela, care a fost șefa de promoție de la Școala americană în urmă cu doi ani. Iar Mer e întotdeauna prea ocupată cu

fotbalul ca să aibă timp de stat cu ea, Étienne și cu mine suntem totdeauna amici la cataramă, și... ea și-a mai pierdut și cea mai bună prietenă.

Ellie încă n-a sunat-o.

Tot timpul cât ea se descarcă, mă simt groaznic. Nu mi-am dat seama niciodată că ea n-avea pe nimeni cu care să vorbească. Vreau să spun, știu că Ellie a fost cea mai bună prietenă a ei, care nu s-a mai arătat pe aici în ultima vreme, dar cumva am uitat că asta însemna că Rashmi nu mai avea pe nimeni altcineva. Sau poate am presupus că Josh era de ajuns.

— Dar o să trecem noi și peste asta, zice ea despre relația lor.

Încearcă să nu plângă.

— Întotdeauna trecem. Doar că e greu.

Îi întind un șervețel, iar ea își suflă nasul.

— Mulțumesc.

— Bineînțeles. Mulțumesc pentru pâinea prăjită.

Ea îmi zâmbește cu jumătate de gură, care însă îi dispare când observă ceva în spatele meu. Mă întorc în scaun, urmărindu-i privirea. Și acolo e el.

Părul îi e complet în dezordine și poartă tricoul cu Napoleon, care e mai mototolit ca niciodată. Își târșăie picioarele către Monsieur Boutin cu o farfurie cu... pâine prăjită. Arată ca și când n-a dormit de o săptămână. Și e încă frumos. Inima mea se sfărâmă.

— Ce să spun? Ce ar trebui să-i spun?

— Respiră adânc, zice Rashmi. Trage adânc aer în piept.

Respiratul e imposibil.

— Dacă n-o să vrea să-mi vorbească? I-am spus că nu mai vorbesc niciodată cu el.

Ea se întinde peste masă și mă strânge de mână.

— Ești bine. Iar el vine încoace, deci acum vă las. Poartă-te firesc. Ești *bine*.

Corect. Sunt bine. Corect.

Înaintarea lui până la masa noastră e chinuitor de lentă. Închid ochii. Îmi fac griji că n-o să stea cu noi, că într-adevăr n-o să-mi mai vorbească niciodată, când tava lui zdroncăne pe masă, vizavi de mine. Nu-mi amintesc ultima oară când n-a stat lângă mine, dar e okay. Câtă vreme e aici.

— Bună, zice el.

Deschid ochii.

— Bună.

— Fir-ar! zice Rashmi. Trebuie să trec pe la Josh. I-am spus c-o să-l trezesc înainte să mănânc, dar am uitat cu desăvârșire. Ne vedem mai târziu!

Și se îndepărtează de parcă am fi contagioși. Mă joc cu pâinea prăjită împingând-o prin farfurie. Mai încerc o mușcătură. Icnesc. Étienne tușește.

— Te simți bine?

— Nu. Tu?

— Mă simt ca dracu’.

— Arăți ca dracu’.

— Zice câinele plouat.

Râd oarecum. El ridică din umeri oarecum.

— Mulțumesc frumos, Étienne.

El își împunge pâinea prăjită, dar n-o ridică.

— Deci sunt „Étienne” din nou?

— Ai prea multe nume.

— N-am decât un nume. Numai lumea îl desparte ciudat.

— Mă rog. Da. Ești Étienne din nou.

— Bine.

Mă întreb dacă interacțiunea asta se pune ca scuză.

— Cum a fost cu ea?

Nu vreau să-i spun numele.

— Crâncen.

— Îmi pare rău.

Și nu-mi pare, dar am o coplesitoare poftă să-i dovedesc că mai putem încă fi prieteni. E o dorință sinceră în mine, o nevoie de el.

— N-am vrut să stric lucrurile, nu știu ce m-a apucat...

El își freacă tâmplele.

— Te rog nu-ți cere scuze. Nu e vina ta.

— Dar dacă nu te-aș fi târât la dans...

— Anna, zice Étienne încet. Nu m-ai făcut să fac nimic din ceea ce n-am vrut să fac.

Fața îmi devine incandescentă când informația explodează în mine ca dinamita.

Mă place. Étienne chiar mă place.

Dar de îndată ce aflu asta, devin nedumerită, buimăcită de o idee atât de cruntă încât îmi aruncă toate emoțiile în partea exact opusă a spectrului.

— Dar... ești încă împreună cu ea?

El închide ochii, îndurerat. Nu-mi pot controla vocea.

— Ai petrecut noaptea cu ea!

— Nu!

Ochii lui Étienne se deschid brusc.

— Nu, n-am petrecut-o cu ea. Anna, n-am mai... *petrecut noaptea* cu Ellie de multă vreme.

Se uită la mine implorator.

— De dinainte de Crăciun.

— Nu înțeleg de ce nu rupi relația cu ea.

Plâng. Durerea de a fi atât de aproape de ceea ce vreau și totuși atât de departe. El arată panicat.

— Am fost cu ea foarte multă vreme. Am trecut prin multe împreună, e complicat...

— Nu e complicat.

Mă ridic și-mi împing tava peste masă. Pâinea prăjită sare de pe farfurie și aterizează pe podea.

— M-am oferit cu totul acolo, iar tu m-ai respins. N-am să mai fac greșeala asta a doua oară.

Mă îndepărtez furtunos.

— Anna! Anna, așteaptă!

— Oliphant! Te simți mai bine?

Sar înapoi, căci aproape că am intrat în Dave. El zâmbește. Prietenii lui, Mike și Emily Middlestone, respectiv Fata cu Șuviță Roz, așteaptă lângă el, cu tăvile de prânz.

— Mm. Ce?

Mă uit înapoi și Étienne e în picioare. Se pregătea să vină după mine, dar acum, când l-a văzut pe Dave, nu mai e sigur. Dave râde.

— Te-am văzut în lobby, aseară. Bănuiesc că nu-ți amintești. Prietenii tăi se luptau să te urce în lift, așa că i-am ajutat eu să te care.

Rashmi nu pomenise de asta.

— Ai bolborosit ceva fioros în chiuvetă.

Dave a fost în camera mea?

— Ești okay astăzi?

Își dă o șuviță de păr lăptos după ureche.

O altă privire către Étienne. Face câțiva pași înainte, dar apoi ezită din nou. Mă întorc la Dave, cu ceva nou și urât închegându-se în mine.

— Sunt bine.

— Bravo. Noi mergem într-un club irlandez din Montmartre, în seara asta. Vrei să vii?

Am băut destul pentru o vreme.

— Mersi, dar mai degrabă stau acasă.

— E în regulă. Poate cu altă ocazie?

Rânjește și mă împunge cu degetul.

— Când o să te simți mai bine?

Vreau să-l pedepsesc pe Étienne, să-l rănesc cum m-a rănit și el pe mine.

— Da. Mi-ar plăcea.

Sprâncenele lui Dave se ridică, probabil surprins.

— Grozav. Atunci, mai vorbim.

Zâmbește din nou, șiret de data asta, apoi își urmează prietenii la masa lor obișnuită din celălalt capăt al sălii.

— Grozav, zice Étienne în spatele meu. A fost chiar grozav să vorbesc și eu cu tine.

Mă răsucesc pe-un călcâi.

— Care-i problema ta? Adică tu te poți întâlni mai departe cu Ellie, dar eu nu pot nici măcar să vorbesc cu Dave?

Étienne pare rușinat. Se uită în jos la ghetetele lui.

— Îmi pare rău.

Nici măcar nu știu ce să fac cu scuzele lui.

— Îmi pare rău, zice el din nou.

Și, de data asta, uitându-se la mine. Implorându-mă.

— Și știu că nu e drept să ți-o cer, dar am nevoie de mai mult timp. Să găsesc o soluție.

— Ai avut întregul an.

Vocea mea e rece.

— Te rog, Anna. Te rog, fii prietena mea.

— Prietena ta! Râd amar. Așa e. Bineînțeles.

Étienne se uită la mine neajutorat. Vreau să-i spun nu, dar n-aș fi NICIODATĂ în stare să-i spun nu.

— Te rog, zice el din nou.

Îmi încrucișez brațele, apărându-mă.

— Desigur, *St. Clair*. Prieteni.

capitolul treizeci și șase

— Nu pot să cred că ai luat prânzul cu David.

Mer îl privește cum se leagănă de-a lungul holului, și clatină din cap. Ne îndreptăm în direcție opusă, către fizică.

— Dave, o corectez eu. Ce? E un tip drăguț.

— Dacă-ți plac rozătoarele, zice St. Clair. Ai crede că îi e greu să mestece, cu dinții ăia mari și încovoiați.

— Știu că ție nu-ți place de el, dar ai putea măcar să încerci să fii politicos.

Mă abțin să-i amintesc că am avut deja o conversație despre propriii noștri dinți mai-puțin-decât-perfecți. Ultimele câteva săptămâni au fost groaznice. St. Clair și cu mine suntem încă prieteni – teoretic – dar acum că *chestia* s-a întors, e chiar mai mare și mai neplăcută decât a fost după Ziua Recunoștinței. E atât de uriașă încât se simte fizic, o povară reală și fizică ne împiedică să ne apropiem.

— De ce? Vocea lui e suspicioasă. Voi doi ieșiți împreună acum?

— Da, ne-am stabilit prima întâlnire imediat după ce mă cere de nevastă. Mă lași? Suntem doar prieteni.

Mer rânjește.

— Dave nu vrea să fiți doar prieteni.

— Hei, voi ați înțeles care era tema noastră la engleză? întreb eu.

— Schimbător de subiect, numele tău e Anna, zice Rashmi.

Dar într-un mod prietenos. De la micul dejun de după ziua mea, lucrurile mergeau mult mai ușor între noi.

— Nu schimb subiectul. Doar că n-am auzit care era tema noastră.

— Asta-i ciudat, zice St. Clair. Pentru că te-am văzut când ai notat-o.

— Am notat-o?

— Da, zice el. E o provocare.

— Ei, haide, oameni buni, zice Mer.

Prietenii noștri s-au săturat să ne vadă certându-ne, chiar dacă nu cunosc detaliile situației noastre din prezent. Ceea ce mi-ar plăcea să rămână așa.

— Anna, e un eseu comparativ între două povestiri din *Kitchen*. Ți-aduci aminte?

Bineînțeles că îmi aduc aminte. De fapt, chiar de-abia așteptam tema asta. Tocmai terminaserăm de citit o carte de Banana Yoshimoto, o autoare japoneză, și e de departe favorita mea. Ambele sale povestiri sunt despre suferință din dragoste și despre doliu, dar sunt îmbibate de această... simplitate, și de romantism. Fără să vreau mă gândesc la lucrările tatălui meu.

Și el scrie despre dragoste și moarte. Dar în vreme ce cărțile lui sunt lacrimogene, pline de melodramatic, Yoshimoto descrie procesele de vindecare. Și personajele ei suferă, dar își duc mai departe viața împreună. Învață să iubească din nou. Povestirile ei sunt mai dure, dar de asemenea aduc mai mari satisfacții. Personajele suferă la început și la mijloc, dar nu la sfârșit. Există o rezolvare pozitivă.

Ar trebui să-i trimit și tatei un exemplar prin poștă. Să-i încercuiesc finalurile fericite cu roșu.

— Aă, zice St. Clair. O să lucrăm împreună la temă, atunci? În seara asta?

Face un efort să fie prietenos. Sună dureros. El tot încearcă, ia eu îl tot dobor la pământ.

— Nu știu, spun. Trebuie să mă duc să mi se ia măsurile pentru rochia de nuntă.

Pe fața lui St. Clair pâlpâie frustrarea, dar din nu știu ce motiv, asta nu mă face să mă simt îndeajuns de satisfăcută. Ahh, bine.

— Desigur, zic eu. Ar fi... drăguț.

— Da, eu trebuie să împrumut notițele tale la algebră, zice Mer. Probabil că am scăpat ceva. Pur și simplu nu mi-a stat mîntea la lecție azi.

— Oh, zice St. Clair, de parcă abia atunci observă că era și ea acolo. Da. Poți să le împrumuți. Când ni te alături.

Rashmi zâmbește afectată, dar nu zice nimic. El se întoarce iar spre mine.

— Deci ți-a plăcut cartea?

— Da.

Disconfortul zăbovește între noi.

— Ție?

St. Clair se gândește un moment.

— Îmi place cel mai mult numele autoarei, zice el, în cele din urmă. *Ba-na-na*.

— Nu-l pronunți corect, zic eu.

El îmi dă ușor un ghiont.

— Tot îmi place cel mai mult.

— Oliphant, ce scrii la numărul nouă? șoptește Dave.

Dăm o lucrare de control neanunțată. Nu mă descurc prea bine, pentru că nu e punctul meu tare conjugarea verbelor. Cu substantivele mă descurc – barcă, șiret, curcubeu. *Le bateau, le lacet, l'arc-en-ciel*. Dar verbele? Dacă totul ar putea fi spus numai la prezent.

Am fost la magazin ieri pentru lapte!

Aseară el a mers cu autobuzul două ore!

Acum o săptămână, i-am cântat pisicii tale pe plajă!

Mă asigur că profesoara Gillet nu se uită, înainte de a-i răspunde în șoaptă lui Dave:

— Habar n-am.

Deși de fapt știu răspunsul. Doar că urăsc să trișez. El ridică șase degete și eu clatin din cap. Și chiar *nu* știu răspunsul la aceea.

— Numărul șase? șuieră el, nesigur dacă l-am înțeles.

— Monsieur Higgenbaum!

Dave se încordează, în timp ce Guillotine avansează. Ea îi ia formularul de test de sub mâini și nu trebuie să înțeleg franceză ca să înțeleg ce îi spune. Anulat.

— Și tu, mademoiselle Oliphant. Îmi smulge și mie testul.

Asta-i atât de nedrept!

— Dar...

— Nu tolerez înșelăciunea.

Și încruntătura ei e atât de severă, încât îmi vine să mă pitesc sub bancă. Se duce înapoi în fața clasei.

— Ce dracu'? șoptește Dave.

Îl șușui, dar Guillotine își întoarce imediat capul.

— Monsieur! Mademoiselle! Am crezut că m-am făcut înțelează – nu ze vorbește în timpul tezelor.

— Îmi cer iertare, professeur, spun eu, în vreme ce Dave protestează că el *n-a* zis nimic.

Ceea ce e o prostie, pentru că toată lumea l-a auzit.

Și atunci... Professeur Gillet ne dă afară.

Nu-mi vine să cred. N-am fost niciodată dată afară de la o oră. Ni se spune să așteptăm pe hol până la sfârșitul lecției, dar Dave are alte planuri. Se îndepărtează în vârful picioarelor și-mi face semn să-l urmez.

— Vino. Hai să mergem pe scări, ca să putem vorbi.

Dar eu nu vreau să merg. Suntem destul în necaz și așa.

— N-o să știe. O să ne întoarcem înainte de terminarea orei, zice el. Promit.

Dave face cu ochiul, iar eu clatin din cap, dar îl urmez totuși. De ce nu pot să spun „nu” băieților drăguți? Mă aștept să se oprească odată ce ajungem la casa scărilor, dar el coboară până jos. Ieșim afară și pe stradă.

— Mai bine, nu? întreabă el. Cine vrea să stea închis într-o zi ca asta?

E ger afară și eu *aș fi preferat* să fiu în școală, dar îmi țin gura. Ne așezăm pe o bancă înghețată, iar Dave sporovăiește despre snowboarding sau schi sau ceva de genul ăsta. Eu nu sunt atentă. Mă întreb dacă profesoara Gillet îmi va permite să refac testul. Mă întreb dacă verifică holul. Mă întreb dacă nu sunt pe cale să intru într-un și mai mare bucluc.

— Știi, într-un fel mă bucur că ne-a dat afară, zice Dave.

— Hm?

Îmi întorc atenția asupra lui.

— De ce?

El zâmbește.

— Nu te văd niciodată singură.

Și atunci – pur și simplu – Dave se apleacă și ne sărutăm. Eu! Mă sărut! Cu Dave Higgenbaum! Și e... plăcut.

O umbră cade peste noi și mă dezlipesc de buzele lui, care deja deveniseră mai mult decât active.

— Drace, am ratat soneria? întrebă el.

— Nu, zice St. Clair. Mai aveți cinci minute să vă bucurați de clănțănit din dinți.

Mă trag înapoi, umilită.

— Ce cauți aici?

Meredith stă în spatele lui, ținând un teanc de ziare. Ea rânjește.

— Noi ar trebui să te întrebăm asta. Facem un comision pentru profesorul Hansen.

— Oh, zic eu.

— Bună, Dave, zice Mer.

El dă din cap spre ea, dar se uită la St. Clair, a cărui față e rece și dură.

— Mă rog! Vă lăsăm să vă întoarceți la... ce făceați.

Ochii lui Mer sclipesc și îl trage de braț pe St. Clair.

— Ne vedem, Anna. Pa, Dave!

St. Clair își înfundă mâinile în buzunare. Îmi ocolește privirea și pleacă, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

— Care-i problema tipului ăstuia? întrebă Dave.

— Cine? Étienne?

Sunt și eu surprinsă când numele ăsta îmi iese pe gură.

— Étienne? își ridică el sprâncenele. Credeam că-l cheamă St. Clair.

Am vrut să-l întreb „Și atunci de ce îi spui *tipul ăsta?*” Dar ar fi fost o grosolanie. Ridic din umeri.

— De ce-ți pierzi vremea cu el, oricum? Fetele întotdeauna vorbesc și vorbesc despre el, dar eu nu văd de ce e atât de grozav.

— Pentru că e amuzant, zic eu. E într-adevăr un tip drăguț.

Drăguț. Așa i-l descrisesem pe Dave lui St. Clair deunăzi. Ce era în neregulă cu mine? De parcă Dave ar semăna în vreun fel cu St. Clair. Dar el pare nemulțumit, iar eu mă simt prost. Nu-i drept să îl laud pe St. Clair în fața lui Dave. Nu după ce l-am sărutat. Dave își îndeasă mâinile în buzunare.

— Ar trebui să ne întoarcem.

Urcăm fără chef la etaj și eu mi-o imaginez pe profesoara Gillet așteptându-ne, cu fumul ieșindu-i pe nări ca un dragon înfuriat. Dar când ajungem, holul e pustiu. Arunc o privire pe geamul ușii, în timp ce ea-și termină discursul. Mă vede și dă din cap.

Nu-mi vine să cred.

Dave a avut dreptate. Nici n-a bănuțit că am plecat.

capitolul treizeci și șapte

Okay, deci Dave nu e la fel de atrăgător ca St. Clair. E cumva deșirat, iar dinții sunt cam încovoiați, în schimb nasul bronzat-dar-pistruiat este frumușel. Și îmi place cum își dă părul mișos la o parte din ochi, și zâmbetul lui provocator încă mă prinde cu garda jos. Și, cu siguranță, este *un pic* imatur, dar nici pe departe ca prietenul lui, Mike Reynard, care întotdeauna vorbește de sâni Fetei cu Șuviță Roz. Chiar și când ea e la câțiva pași și l-ar putea auzi. Cu toate că nu cred că Dave va fi vreodată entuziasmat de o carte de istorie sau va purta o căciulă caraghioasă tricotată de mama lui, important este următorul lucru: Dave e disponibil. St Clair, nu.

A trecut o săptămână de când ne-am sărutat, iar acum ne întâlnim regulat. Oarecum. Am făcut câteva plimbări, el mi-a făcut cinste cu vreo câteva mese, și ne-am giugiulit în diverse locuri de prin campus. Dar eu nu mă amestec cu prietenii lui, iar el nu se amestecă niciodată cu ai mei. Ceea ce e bine, pentru că ei mă tachinează fără încetare despre Dave.

Trândăvesc cu ei în lobby. E vineri seara, târziu, așa că aici nu mai e altă lume. Nate e în spatele biroului de la recepție, pentru că angajații obișnuiți sunt în grevă. Cineva e întotdeauna în grevă la Paris; era obligatoriu să se întâmple și aici, mai devreme sau mai târziu. Josh o schițează pe Rashmi, care vorbește la telefon cu părinții ei în hindi, iar St. Clair și Meredith se verifică reciproc cu întrebări pentru testul la istorie. Eu îmi verific e-mailul. Sunt surprinsă când apare unul de la Bridgette. Nu mi-a mai scris de aproape două luni.

Știu că nu vrei să auzi de mine, dar m-am gândit să încerc o ultimă oară. Îmi pare rău că nu ți-am spus despre Toph. Mi-a fost teamă, pentru că știam cât de mult îl plăceai. Sper că într-o zi o să înțelegi că n-am vrut să te rănesc. Și sper că al doilea semestru al tău în Franța merge bine. Sunt încântată că mai sunt numai două luni până la absolvire și abia aștept

balul! SAPA are un bal? Te duci cu cineva? Ce s-a întâmplat cu englezul? Mie îmi suna ca o situație de mai-mult-decât-prieteni. Oricum. Îmi pare rău și sper că tu ești bine. Și n-am să te mai sâcâi. Și nu am folosit niciun cuvânt elevat pentru că știu că urăști asta.

— Ești bine, Anna? întreabă St. Clair.

— Ce?

Trântesc capacul de la laptop.

— Arăți de parcă s-ar fi închis cinematograful Mama și Tata Basetului, zice el.

Bridgette și Toph se duc la balul absolvenților. De ce sunt supărată? Nu mi-a păsat niciodată de balul absolvenților. Dar or să facă fotografiile dintr-alea ca pentru portofel. El o să fie îmbrăcat într-un smoching pe care o să-l transforme în stil punk rock cu ace de siguranță și alte alea, iar ea o să poarte una dintre acele rochii vintage fabuloase, iar el o să aibă mâinile pe talia ei, într-o poză cam nenaturală, și or să fie imortalizați împreună pentru eternitate. Iar eu n-am să mă duc niciodată la bal.

— Nu-i nimic. Sunt bine.

Stau cu spatele la el și îmi șterg ochii.

St. Clair se ridică.

— Cum nu-i nimic? Plângi.

Ușa de la intrare se deschide, iar nivelul decibelilor crește când sosesc Dave, Mike și trei fete junioare. Au băut și râd tare. Emily Middlestone, Fata cu Șuviță Roz, e agățată de brațul lui Dave. Una dintre mâinile lui se odihnește dezinvolt pe talia ei. Fotografia de absolvire. Junghiul de gelozie mă ia prin surprindere.

Obrajii lui Emily sunt îmbujorați și râde mai tare decât oricine. Mer mă înghiontește cu vârful pantofului. Ceilalți, până și Josh și Rashmi, urmăresc situația cu interes. Îmi deschid din nou laptopul, hotărâtă să nu arăt într-atât de agasată cât mă simt.

— Anna!

Dave îmi face semn cu mâna într-un mod exagerat, bombastic. Lui Emily îi cade fața.

— Ai ratat!

O dă la o parte și se clatină spre mine, cu brațele căzute pe lângă corp. Arată ca un pui proaspăt tăiat, cu aripi nefolositoare.

— Știi cafeneaua cu vitrină albastră? Le-am furat mesele și scaunele de afară și le-am așezat în fântână. Ar fi trebuit să vezi ce mutre au făcut chelnerii când le-au descoperit. A fost grozav!

Mă uit la picioarele lui Dave. Sunt, într-adevăr, ude.

— Ce faci? Se trânteste lângă mine. Îți verifici e-mailul?

St. Clair pufnește cu dispreț.

— Dă-i flăcăului o medalie pentru aptitudini deosebite de detectiv.

Prietenii mei rânjesc batjocoritor. Sunt din nou stingherită, și pentru Dave, și pentru mine. Dar Dave nici măcar nu se uită la St. Clair, ci continuă să zâmbească.

— Ei bine, am văzut laptopul, și am văzut drăguța încruntătură care înseamnă că se concentra foarte tare, și am pus lucrurile cap la cap...

— NU! îl opresc eu pe St. Clair, care deschisese gura să mai spună ceva.

El tace, surprins.

— Vrei să vii sus? întreabă Dave. O să trândăvim în camera mea, o vreme.

Probabil ar trebui să mă duc. El este într-un fel iubitul meu. În plus sunt supărată pe St. Clair. Căutătura lui ostilă nu mă face decât și mai hotărâtă.

— Sigur.

Dave sare și mă saltă și pe mine în picioare. Calcă peste cartea lui St. Clair, iar St. Clair chiar arată gata de a comite un omor.

— E doar o carte, zic eu.

Se strâmbă, cu dezgust.

Dave mă conduce la etajul al cincilea. Etajul lui St. Clair. Uitasem că erau vecini. Camera lui se dovedește a fi cea mai... americană încăpere pe care am văzut-o în Paris. Pereții

sunt acoperiți cu postere vulgare – „99 de Sticle de bere pe Perete”, *Reefer Madness*, o femeie cu sâni enormi în costum de baie alb. Șanțul dintre sâni îi e acoperit cu nisip, și ea e bosumflată, de parcă ar spune: „Poți să crezi așa ceva? Nisip! La plajă!”

Fetele se îngrămădesc pe patul nefăcut al lui Dave. Mike se aruncă peste ele, iar ele țipă și îl bat. Eu ezit în prag, până când Dave mă trage înăuntru și în poala lui. Stăm pe scaunul de la biroul lui. Mai intră un băiat în cameră. Paul? Pete? Ceva de genul ăsta. Una dintre junioare, o fată cu părul negru și blugi mulați, se întinde, într-o mișcare destinată să-i arate inelul din buric lui Paul/Pete. Oh, mă lași.

Grupul se divide, iar oamenii se sărută. Emily nu are partener, așa că pleacă, dar nu înainte de a-mi arunca o altă privire câinoasă. Limba lui Dave e în gura mea, dar nu mă pot relaxa, pentru că salivează în seara asta. Mâna i se strecoară sub bluza mea și se odihnește pe șalele mele. Arunc o privire la mâna cealaltă și-mi dau seama că nu e cu mult mai mare decât a mea. Are mâini de băiețel.

— Trebuie să mă ușurez.

Mike Reynard se ridică în picioare, dând-o la o parte pe fata din seara asta, care se rostogolește pe podea. Mă aștept să iasă din cameră, dar, în schimb, el face un lucru de neiertat. Se descheie la pantaloni – chiar în fața noastră, a tuturor – și face pipi în dușul lui Dave.

Și nimeni nu spune nimic.

— N-ai de gând să-l oprești?

Dar Dave nu-mi răspunde la întrebare. Capul i-a căzut pe spate și are gura deschisă. *A adormit?*

— Toată lumea urinează în dușuri.

Mike își încrețește buzele la mine.

— Ce, tu aștepti la rând la baie?

Lupt să-mi înfrâng dezgustul în timp ce cobor în goană treptele. Ce-a fost în capul meu? Poate că tocmai am

contractat un număr oarecare de boli care pun viața în pericol. În niciun caz Dave nu și-a curățat vreodată camera. Îmi aduc aminte de camera ordonată, plăcută a lui St. Clair, și sunt geloasă pe Ellie într-un mod cu totul nou. St. Clair nu și-ar atârna niciodată un poster cu sticle de bere și n-ar face petreceri house în camera lui, nici nu și-ar folosi dușul ca toaletă.

Cum de-am ajuns eu cu Dave? N-a fost niciodată o decizie, pur și simplu s-a întâmplat. Și sunt cu el numai pentru că sunt furioasă pe St. Clair? Gândul mă face să tresar. Acum mă simt rușinată și deopotrivă proastă. Duc mâna după lăntșorul de la gât și intru în panică.

Cheia. Nu mai am cheia.

Unde am lăsat-o? Înjur, pentru că în niciun caz n-o să mă întorc în camera lui Dave. Poate că e la parter. Sau poate că n-am luat-o deloc, în primul rând. Asta înseamnă că va trebui să mă duc la recepție? Doar că – înjur din nou – sunt în grevă. Ceea ce înseamnă că va trebui să mă duc la Nate, ceea ce înseamnă că va trebui să-l trezesc în toiul nopții. Ceea ce înseamnă că se va înfuria pe mine.

Ușa lui Mer se deschide brusc. E St. Clair.

— Noapte bună, zice el, închizând ușa.

Ea strigă noapte bună după el. El se uită furios la mine și eu dau înapoi. A știut că eram aici, afară.

— Tu și Higgenbaum v-ați distrat bine? mă zeflemisește el.

Nu vreau să vorbesc despre Dave. Vreau să-mi găsesc afurisita de cheie de la cameră și vreau ca St. Clair să plece.

— Da. Grozav. *Mulțumesc.*

St. Clair clipește.

— Plângi. Asta-i a doua oară în seara asta.

Un nou ton în vocea lui:

— Ți-a făcut vreun rău?

Îmi șterg ochii.

— Ce?

— Îl UCID pe nenorocitul ăla...

E deja la jumătatea drumului spre scări, înainte să-l pot trage înapoi.

— Nu!

St. Clair se uită la mâna de pe brațul lui și eu îi dau grăbită drumul.

— Am rămas pe-afară. Sunt doar supărată pentru că mi-am pierdut idioteția de cheie.

— Oh.

Stăm acolo pentru câteva clipe, neștiind ce să facem mai departe.

— Mă duc la parter.

Îi ocolesc privirea.

— Poate am lăsat-o acolo.

St. Clair mă urmează și sunt prea obosită să protestez. Ghetele lui răsună pe scările pustii. *Clamp. Clamp. Clamp.* Lobby-ul e întunecat și gol. Vântul de martie zăngănește ușile de sticlă de la intrare. El pipăie pe perete și aprinde o lumină. E o lampă Tiffany, cu libelule roșii, cu ochi turcoaz, bulbucați. Încep să ridic pernele canapelei.

— Dar ai stat pe jos, tot timpul, zice el.

Mă gândesc. Are dreptate. Îmi arată către un fotoliu.

— Ajută-mă să ridic ăsta. Poate e sub el.

Îl mutăm. Nicio cheie.

— N-ai fi putut s-o lași sus?

E încurcat, așa că înțeleg că se referă la camera lui Dave.

— Nu știu. Sunt atât de obosită.

— Vrei să verificăm?

Ezită.

— Sau... să verific eu?

Clatin din cap un nu și sunt ușurată când el nu insistă. Și el pare ușurat, de asemenea.

— Nate?

— Nu vreau să-l trezesc.

— Ai putea...

St. Clair își mușcă unghia degetului mare. E nervos.

— Ai putea dormi în camera mea. Eu o să dorm pe podea, așa că poți să dormi în pat. Nu trebuie să, ăă, dormim împreună. Din nou. Dacă nu vrei tu.

Asta e a doua oară, în afară de unul dintre e-mailurile de Crăciun, când vreunul dintre noi a pomenit de acel weekend. Sunt înmărmurită. Ispita îmi face tot trupul să ardă de dorință, dar dintr-o mie de motive e o idee proastă.

— Nu. E... mai bine aș termina cu asta acum. Pentru că tot va trebui să-l văd pe Nate dimineată și atunci ar trebui să-i explic... că am fost în camera ta.

E dezamăgit? Stă un moment până răspunde.

— Atunci vin cu tine.

— Nate o să fie furios. Ar trebui să te duci la culcare.

Dar el se duce până la ușa lui Nate și bate. Peste un minut, Nate deschide ușa. E desculț și poartă un tricou vechi și boxeri. Eu îmi întorc privirea, stingherită. El își scarpină capul ras.

— Hm?

Mă uit la covorul cu modele în carouri.

— Am rămas pe-afară.

— Mmm?

— Și-a uitat cheia în cameră, zice St. Clair. Ar putea s-o împrumute pe cea de rezervă?

Nate oftează, dar ne face semn să intrăm. Apartamentul lui e mai mare decât camerele noastre, cu o baie privată, o cameră de zi și o bucătărie mărime completă (deși mică, după standardele americane), pe lângă un dormitor separat. Își târșâie picioarele până la un bufet de lemn din camera lui de zi. Este plin de chei de alamă atârinate în cuie, cu câte un număr pictat cu auriu deasupra fiecăreia. O ia pe 408 și mi-o întinde mie.

— Vreau asta înapoi înainte de micul dejun.

— Bineînțeles.

Strâng cheia atât de tare, încât dinții ei îmi intră în palmă.

— Îmi cer iertare.

— Afară! zice el și ne grăbim să ieșim pe hol.

Zăresc pentru o clipă bolul cu prezervative, care îmi reînvie altă amintire tulburătoare de la Ziua Recunoștinței.

— Vezi? St. Clair stinge lampa cu libelule. N-a fost așa de groaznic.

Lobby-ul învăluit din nou în întuneric, singura lumină venind de la screen saverul computerului de pe biroul de recepție. Mă împleticesc înainte, pipăind pereții pentru orientare. St. Clair se ciocnește de mine.

— Scuze, zice el.

Îi simt răsuflarea caldă pe gâtul meu. Dar nu-și schimbă poziția corpului. Stă aproape în spatele meu, în timp ce băjbăim pe hol.

Mâna mea lovește ușa casei scărilor. O deschid și ne ducem mâinile la ochi, la brusca strălucire. St. Clair o închide în urma noastră, dar nu urcăm. El e încă lipit de mine. Mă întorc. Buzele lui sunt la doar o răsuflare distanță de ale mele. Inima îmi bate atât de tare încât practic îmi sparge pieptul, dar el se clatină și se dă înapoi.

— Deci, tu și Dave sunteți...?

Mă uit lung la mâinile lui, odihnindu-se pe ușă. Nu sunt mâini de băiețel.

— Am fost, zic eu. Nu mai suntem.

El stă puțin, apoi face din nou un pas înainte.

— Și presupun că n-o să-mi spui despre ce a fost vorba în e-mailul acela de mai devreme?

— Nu.

Încă un pas mai aproape.

— Dar te-a supărat. De ce nu vrei să-mi spui?

Fac un pas înapoi.

— Pentru că este stingheritor și nu e treaba ta.

St. Clair își increțește fruntea, nemulțumit.

— Anna, dacă nu-i poți spune celui mai bun camarad al tău ce te deranjează, atunci cui îi poți spune?

Și pur și simplu a trebuit să mă forțez să nu izbucnesc în plâns a treia oară. Pentru că, în pofida tuturor gafelor și a ostilității, el încă mă mai consideră cea mai bună prietenă a

lui. Constatărea îmi produce mai multă ușurare decât mi-aș fi putut imagina. Mi-a lipsit. Urăsc să fiu supărată pe el. Înainte să mă gândesc, cuvintele mi se revarsă din gură, despre Bridge și Toph și balul de absolvire, și el ascultă cu atenție, fără să-și ia ochii de la mine.

— Și eu n-am să mă duc niciodată la vreunul! Când tata m-a înscris aici, mi-a răpit și asta.

— Dar... balurile de absolvire sunt lamentabile.

St. Clair e nedumerit.

— Credeam că te bucuri că noi nu avem așa ceva.

Ne-am așezat împreună pe prima treaptă de jos.

— M-am bucurat. Până acum.

— Dar... Toph e un labagiu. Îl urăști. Și Bridgette!

Mi-aruncă o privire.

— Încă o urâm pe Bridgette, nu-i așa? N-am ratat eu nimic?

Clatin din cap.

— Încă o uram.

— Bun, deci e o pedeapsă potrivită. Gândește-te la asta, ea o să se împopoțoneze într-una dintre monstruozițiile alea de satin pe care nicio fată cu capul pe umeri nu le-ar purta vreodată, și or să-și facă apoi împreună una dintre fotografiile alea oribile...

— Fotografia, gem eu.

— Nu. Sunt *groaznice*, Anna.

Și pare sincer revoltat.

— Atitudinile inconfortabile și înfiorătoarele sloganuri. O Noapte de Neuitat. Momentul Magic...

— Din Ce Sunt Făcute Visele.

— Exact.

Mă înghiontește cu cotul.

— Oh, și nu uita fotografia pentru brelocul comemorativ. Bridgette sigur o să-și cumpere unul. Și cu asta o să-l facă pe Toph să se simtă stingherit, iar el o s-o rupă cu ea, și asta o să fie tot. Fotografia de la balul de absolvire va fi ruinatoare pentru ei.

— Dar tot or să se gătească.

— Dar tu urăști să te gătești.

— Și tot or să danseze.

— Tu dansezi aici! Ai dansat pe biroul de la recepție de Ziua Recunoștinței.

Râde.

— Nicio șansă ca Bridgette să danseze pe un birou la balul de absolvire.

Încerc să rămân supărată.

— Doar dacă e pulbere.

— Exact.

— Cum probabil va fi.

— Nu încape „probabil”. Va fi torpilată de nu va ști de ea.

— Deci o să fie de-a dreptul stânjenitor când o să-și verse cina...

El ridică mâinile.

— Oribila mâncare de la balul de absolvire! Cum am putut să uit? Pui cauciucat, sos de grătar la sticlă...

— ...pe pantofii lui Toph.

— *Mortificator*, zice el. Și se va întâmpla în timpul ședinței foto, garantez.

În sfârșit schițez un zâmbet, iar el rânjește.

— Așa mai vii de-acasă.

Ne susținem unul altuia privirea. Zâmbetul lui se imblânzește și mă înghiontește din nou. Îmi sprijin capul pe umărul lui, în timp ce luminile de pe casa scârilor se sting. Sunt toate cu stingere automată.

— Mulțumesc, Étienne.

Înțepenește când își aude prenumele. Prin întuneric, îi iau o mână în poală și o strâng tare. El îmi răspunde tot cu o strângere de mână. Unghiile lui sunt roase din carne, dar îi iubesc mâinile.

Sunt exact de mărimea potrivită.

capitolul treizeci și opt

Acum știu de ce oamenii vorbesc mereu despre cum arată Parisul primăvara. Frunzele sunt strălucitor de verzi când apar, castanii sunt plini de muguri roz, iar aleile sunt mărginite cu lalele galben-lămâie. Oriunde mă uit, parizienii zâmbesc. Și-au schimbat fularele de lână cu eșarfe mai subțiri, mai ușoare, mai delicate. În *Jardin du Luxembourg*, Grădinile Luxemburgului, e mare aglomerație azi, dar e plăcut. Toată lumea e fericită pentru că e prima zi călduroasă a anului. N-am mai văzut soarele strălucind de luni de zile.

Dar eu sunt recunoscătoare din alt motiv.

În dimineața asta, Étienne a primit un telefon. Susan St. Clair nu o să devină protagonistă într-un roman de James Ashley. Tomografia a fost curată – nicio urmă de cancer. O să fie în continuare testată la fiecare trei luni, dar în clipa asta, în momentul acesta, mama lui este vie în cel mai deplin sens al cuvântului.

Suntem în oraș să sărbătorim.

Étienne și cu mine stăm întinși pe marginea lui Grand Bassin, un bazin octogonal, popular pentru bărcuțele cu pânze de jucărie. Meredith joacă într-un meci de fotbal în ligă, pe un teren în sală, pe partea cealaltă a străzii, iar Josh și Rashmi îl urmăresc. L-am urmărit și noi, o vreme. Ea e fantastică, dar atenția noastră asupra sporturilor organizate n-a durat prea mult. După cincisprezece minute, Étienne îmi șoptea la ureche și mă îndemna cu sprâncenele ridicate.

Nu mi-a luat mult să mă las convinsă. O să ne întoarcem după o vreme, să prindem finalul.

E ciudat că mă aflu pentru prima oară aici, pentru că parcul e lipit de Cartierul Latin. Mi-a scăpat. Până acum, Étienne mi-a arătat o școală apicolă, o livadă, un teatru de păpuși, un carusel și o curte cu domni absorbiți în jocul de *boules*, un fel de popice pe iarbă. A spus că suntem în cel mai frumos parc din tot Parisul, dar eu cred că e cel mai

frumos parc din lume. Mi-aș dori să-l fi putut aduce și pe Seany aici.

O micuță barcă cu pânze trece ușor prin spatele nostru, iar e suspin fericită.

— Étienne?

Stăm întinși unul lângă celălalt, sprijiniți de bordura bazinului. E își schimbă poziția, iar piciorul lui își găsește un loc confortabil lipit de mine. Ochii noștri sunt închiși.

— Hm? întreabă el.

— E cu muuult mai bine aici decât la un meci de fotbal.

— Mm, nu-i așa, totuși?

— Suntem atât de stricați, zic eu.

El mă pălmuește cu mână leneșă și râdem încet. La un moment dat, mai târziu, îmi dau seama că mă strigă pe nume.

— Mce?

Trebuie să fi ațipit.

— E o barcă cu pânze în părul tău.

— Hm?

— Am spus: „E o barcă cu pânze în părul tău”.

Încerc să-mi ridic capul, dar cade brusc înapoi, îngreunat. Nu glumea. Un băiat agitat cam de vârsta lui Seany se apropie, vorbind în franceză accelerată. Étienne râde când eu încerc să-mi scot pânza jucăriei din cap. Barca se răstoarnă, iar părul meu se înmoaie în Bassin. Băiatul strigă la mine.

— Alo, ajutor!

Arunc o privire exasperată la Étienne, al cărui râs s-a transformat într-un acces de chicoteli nestăpânite. Se ridică anevoie, în timp ce băiatul întinde mâna la părul meu, trăgând de încurcăleala udă.

— AU!

Étienne se răstește la el, iar băiatul îmi dă drumul. Degetele lui Étienne îmi cuprind capul, în timp ce lucrează delicat să-mi scoată pânza, sforile și lemnul din păr. Îi întinde barca înapoi băiatului și-i mai zice și altceva, de data asta pe un ton mai potolit, sper că avertizându-l să-și țină

barca departe de trecătorii nevinovați. Băiatul își strânge jucăria la piept și o zbughește.

Îmi storc părul.

— Uhh.

— E o apă foarte curată! rânjește el.

— Nu mă îndoiesc.

Dar mă încântă că știe ce gândesc.

— Haidem!

Se ridică și îmi oferă mâna. I-o iau și mă ajută să mă salt în picioare. Mă aștept să-mi dea drumul, dar n-o face. În schimb, mă conduce într-un loc sigur, departe de bazin.

E drăguț să ne ținem de mână. Plăcut.

Aș vrea ca prietenii să se țină de mână mai des, cum fac unii copii pe care-i văd pe stradă. Nu înțeleg de ce trebuie să creștem și să devenim jenați de asta. Ne așezăm în iarbă, sub o coroană de copac cu flori roz. Arunc o privire în jur după Polițiștii Ierbii, cu șepcile lor mici ca de mecanici de locomotivă, întotdeauna porniți să dea cetățenii la o parte de pe pajiști, dar nu-i văd. Étienne e un bun talisman norocos când vine vorba de astfel de lucruri. Părul meu picură, udându-mi bluza la spate, dar, cumva, nu e foarte rău, în clipa asta.

Încă ne ținem de mână.

Okay, ar trebui să ne dăm drumul. Acesta este momentul în care ar fi normal să ne dăm drumul la mâini.

De ce oare n-o facem?

Îmi silesc privirea să rămână spre Grand Bassin. Și el face la fel. Nu urmărim bărcile. Mâna lui e fierbinte, dar nu-mi dă drumul. Și atunci... se mută mai aproape. Doar puțin. Arunc o privire în jos și văd că spatele bluzei lui s-a ridicat, expunând o fâșie de piele netedă și palidă.

Este cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

El se mută din nou, iar corpul meu răspunde în același fel. Suntem braț lipit de braț, picior lipit de picior. Mâna lui o strivește pe a mea, sugerându-mi să mă uit la el.

Mă uit.

Ochii întunecați ai lui Étienne îi cercetează pe ai mei.

— Ce facem?

Vocea lui e găuită. E atât de frumos, atât de perfect. Sunt amețită. Inima îmi bate cu putere, pulsul mi-o ia la goană. Îmi întorc fața spre a lui, iar el îmi răspunde cu o întoarcere la fel de înceată spre a mea. Închide ochii. Buzele noastre se ating ușor.

— Dacă-mi ceri să te sărut, am s-o fac, zice el.

Degetele lui îmi mângâie partea interioară a încheieturii mâinii și iau foc.

— Sărută-mă, zic.

O face.

Ne sărutăm ca nebunii. De parcă de asta ar depinde viețile noastre. Limba lui se strecoară în gura mea, blând dar provocator, și nu seamănă cu nimic din ceea ce am experimentat vreodată, și deodată înțeleg de ce oamenii descriu sărutatul ca topire, pentru că fiecare centimetru pătrat al trupului meu se dizolvă într-al lui. Îmi strecor degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape. Venele îmi zvâcnesc și inima îmi explodează. Niciodată n-am mai vrut pe cineva astfel. Niciodată.

El mă împinge și ajungem întinși pe iarbă, continuând în fața copiilor cu baloanele lor roșii, și a oamenilor vârstnici în costumele lor ecosez, și a turiștilor cu hărțile lor laminate – și nu-mi pasă, nu-mi pasă de niciunii dintre ei.

Tot ce vreau este Étienne.

Greutatea corpului său peste al meu e extraordinară. Îl simt – pe tot – apăsător peste mine, și mă îmbăt de mirosul cremei lui de ras, al șamponului său și de acel miros în plus care este doar... al lui. Cel mai încântător miros pe care mi l-am putut vreodată imagina.

Vreau să-l respir, să-l ling, să-l mănânc, să-l sorb. Buzele lui au gust de miere. Fața lui are un început de barbă țepoasă și îmi râcăie pielea, dar nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc. E minunat să-l simt. Măinile lui sunt peste tot și nu

contează că gura lui e deja peste a mea, îl vreau mai aproape, mai aproape, mai aproape.

Și atunci se oprește. Instinctiv. Corpul îi e rigid.

— Cum *ai putut?* strigă o fată.

capitolul treizeci și nouă

Primul meu gând e Ellie.

Ellie ne-a găsit și o să mă strângă de gât cu mâinile ei, chiar aici, cu păpușarul, căluții caruselului și apicultorii, toți ca martori. Gâtul meu se va face vinețiu, n-o să mai pot respira și o să mor. Iar ea o să meargă la pușcărie și o să-i scrie lui Étienne scrisori psihotice pe pergament făcut din piele uscată, pentru tot restul vieții lui. Dar nu e Ellie. E Meredith.

Étienne sare ca arcul de pe mine. Ea își întoarce capul în altă parte, dar nu înainte de-a observa că plânge.

— Mer!

Ea o ia la fugă mai înainte să mai pot spune altceva. Mă uit la Étienne, iar el se scarpină în cap, nevenindu-i să creadă.

— Rahat, zice el.

— Rahat e foarte corect, zice Rashmi.

Sunt surprinsă să descopăr că și ea, și Josh sunt aici, de asemenea.

— Meredith, gem eu. Ellie.

Cum am putut lăsa să se întâmple asta? El are o iubită și amândoi avem o prietenă care e îndrăgostită de el – secretul care nu e un secret și nici n-a fost vreodată.

Étienne se ridică repede în picioare. Bluza lui e plină de iarbă uscată. Și apoi o șterge. Aleargă după Meredith, strigând-o pe nume. Dispare după un pâlț de copaci, iar Josh și Rashmi vorbesc, dar nu le pricep vorbele.

Adică Étienne tocmai m-a părăsit? Pentru *Meredith*?

Nu pot înghiți. Am o gheară în gât. Nu numai că am fost prinsă cu cineva cu care nu aveam niciun drept să mă sărut – și nu numai că fusese cel mai grozav moment din viața mea – dar el m-a și respins.

În fața tuturor.

E o mână în fața mea și, ca prin ceață, o urmăresc cu ochii până la încheietură, până la cot, până la tatuajul cu un

craniu și două oase încrucișate, până la umăr, până la gât, până la față. Josh. El mă ia de mână și mă ajută să stau în picioare. Obrajii îmi sunt uzi și nici nu-mi amintesc c-aș fi început să plâng.

Josh și Rashmi nu vorbesc, doar mă conduc pe o bancă. Mă lasă să bolborosesc că nu știu cum s-a întâmplat, și că n-am vrut să fac rău nimănui, și că vă rog nu-i spuneți lui Ellie. Apoi că nu pot să cred că i-am făcut asta lui Mer, și că ea n-o să-mi mai vorbească niciodată, și că nu sunt surprinsă că Étienne a fugit, pentru că sunt atât de îngrozitoare. Oribilă. Cea mai rea.

— Anna. *Anna!* mă întrerupe Josh. Dacă aș avea un euro pentru fiecare lucru prostesc pe care l-am făcut, aș putea cumpăra Mona Lisa. O să fii bine. O să fiți bine amândoi.

Rashmi își încrucișează brațele.

— Buzele tale nu erau singurele care lucrau acolo, în iarbă.

— Meredith, ea e atât... Mă înec. De drăguță.

Iar cuvântul ăsta. Atât de nepotrivit.

— Cum am putut să-i fac asta ei?

— Da, este drăguță, zice Rashmi. Și a fost cam de tot rahatul din partea voastră să faceți asta tocmai acum. Ce te-ai gândit?

— N-am *gândit*, s-a întâmplat pur și simplu. Am stricat totul. Ea mă urăște. Étienne mă urăște!

— St. Clair în mod sigur nu te urăște, zice Josh.

— Deși dacă eu aș fi Meredith, l-aș urî pe el. Rashmi se încruntă. Îi face avansuri de mult prea multă vreme.

Josh e indignat.

— Nici măcar o dată nu i-a dat impresia că o plăcea mai mult ca pe o prietenă.

— Da, dar niciodată n-a descurajat-o!

— Este cu Ellie de un an și jumătate. Aș zice că asta e îndeajuns de descurajator... Oh. Scuze, Anna.

Eu plâng cu sughițuri.

Ei stau cu mine pe bancă până când lumina soarelui se ascunde în spatele copacilor, iar atunci mă conduc înapoi din *le jardin* la Résidence Lambert. Când ajungem, lobby-ul e gol. Toată lumea e încă afară, bucurându-se de vremea frumoasă.

— Trebuie să stau de vorbă cu Mer, zic eu.

— Oh, nu, nu trebuie, zice Rashmi. Mai las-o puțin.

Mă strecur în camera mea, muștrată astfel, și îmi scot cheia. În noaptea în care am pierdut-o, de fapt mi-o lăsasem în cameră. Beatles-ii bubuie prin peretele dintre Mer și mine și îmi amintesc de prima mea noapte aici. Oare *Revolution* acoperă sunetul plânsului ei? Îmi pun cheia la loc sub bluză și mă arunc pe pat. Mă ridic și încep să mă plimb prin cameră, apoi mă întind iarăși.

Nu știu ce să fac.

Meredith mă urăște. Étienne a dispărut și nu știu dacă mă place sau mă urăște, sau crede că a făcut o greșeală sau ce altceva. Să-l sun? Dar ce să-i spun? „Bună, sunt Anna. Fata cu care tocmai te-ai giugiulit în parc și apoi ai abandonat-o? Vrei să pierdem vremea împreună?” Dar *trebuie* să știu de ce a plecat. *Trebuie* să știu ce gândește despre mine. Măinile îmi tremură când formez numărul.

Drept în căsuța vocală. Mă uit la tavan. O fi sus? Nu pot să-mi dau seama. Muzica lui Mer e prea tare ca să aud pași, așa că va trebui să urc până acolo. Mă uit în oglindă. Ochiul sunt umflați și roșii, părul arată ca un cocoloș de bufniță, regurgitat.

Respiră. S-o luăm pe rând.

Spală-ți fața. Perie-ți părul. Spală-te pe dinți, ca măsură suplimentară.

Respiră din nou. Deschide ușa. Urcă un etaj. Stomacul mi se frământă când bat la ușa lui. Nu răspunde nimeni. Îmi lipesc urechea de desenul lui cu tricornul lui Napoleon, încercând să aud ceva în camera lui. Nimic. Unde e? Unde e?

Mă întorc la etajul meu, iar vocea iritantă a lui John Lennon încă mai tună pe tot holul. Picioarele mi se mișcă

mai greu când trec prin fața camerei ei. Trebuie să-mi cer iertare, nu-mi pasă ce zice Rashmi, dar Meredith e furioasă când deschide ușa.

— Splendid. Tu ești.

— Mer... îmi pare atât de rău.

Scoate un hohot de râs neplăcut.

— Da? Arătai chiar plină de părere de rău cu limba înfiptă până-n gâtul lui.

— Îmi pare rău.

Mă simt atât de neputincioasă.

— S-a întâmplat.

Meredith își strânge mâinile în pumni, care sunt ciudat de lipsite de inele. Nici machiaj nu are. De fapt, e complet răvășită. N-am văzut-o niciodată arătând altfel decât dichisită.

— Cum ai putut, Anna? Cum ai putut să-mi faci asta?

— Eu... eu...

— Tu ce? Știi ce simt pentru el! Nu-mi vine să cred!

— Îmi pare rău, zic iarăși. Nu știu ce-a fost în mintea noastră...

— Da, ei bine, nu mai contează, oricum. Nu ne va alege pe niciuna dintre noi.

Inima mi se oprește.

— Ce? Ce vrei să spui?

— M-a prins din urmă. Mi-a spus că pentru el n-a contat.

Fața i se roșește.

— Și apoi s-a dus la Ellie. E acolo chiar în clipa asta.

Totul se încețoșează.

— S-a dus la Ellie?

— Exact cum face întotdeauna când e în încurcătură.

Vocea ei devine batjocoritoare.

— Ei, acum cum ți se pare? Nu mai e excitant, ei?

Și îmi trânteste ușa în față.

Ellie. A ales-o pe Ellie. *Din nou.*

Dau fuga la baie și ridic capacul toaletei. Aștept să-mi deșert prânzul, dar stomacul doar mi se revoltă, așa că pun

la loc capacul și așez pe el. Ce naiba e cu mine? De ce trebuie întotdeauna să îndrăgostesc de băiatul nepotrivit? N-am vrut ca Étienne să fie un alt Toph, dar este. Numai că e mult mai rău, pentru că pe Toph doar îl plăceam.

Și pe Étienne îl iubesc.

Nu pot să mai dau ochii cu el. Cum aș putea să mai dau ochii el? Vreau să mă duc înapoi în Atlanta, vreau la mama. Gândul mă face să mă rușinez mai tare. Când ai optsprezece ani, n-ar trebui să mai ai nevoie de mama. Nu știu de cât timp stăteam în baie, dar dintr-odată îmi dau seama de strigăte iritate pe hol. Cineva bușește în ușă.

— Doamne, o să stai acolo *toată noaptea*?

Amanda Spitterton-Watts. De parcă lucrurile nu puteau să nu fie mai rele.

Îmi verific înfățișarea în oglindă. Ochii mei arată de parcă am confundat Visine-ul cu sucucul de zmeură, iar buzele îmi sunt umflate ca mușcate de viespi. Deschid robinetul pe care scrie *froid* și îmi stropesc fața cu apă rece. Un prosop de hârtie aspru ca să mă șterg, apoi îmi ascund fața cu mâna, în timp ce evadez spre camera mea.

— Bună, *bulimico*, zice Amanda. Te-am auzit, știi.

Mi se zbârlește spinarea. Mă întorc și ochii ei palizi se deschid, cu inocență, deasupra nasului ca un cioc. E și Nicole de față, laolaltă cu sora lui Rashmi, Sanjita, și... Isla Martin, mărunțica junioară cu păr roșu. Isla stă mai în spate. Ea nu face parte din grupul lor, doar așteaptă la coadă pentru toaletă.

— Își vomita *categoric* cina. Uitați-vă la fața ei. E *dezgustătoare*.

Nicole chicotește.

— Anna întotdeauna arată dezgustător.

Fața mi se roșește, dar nu reacționez, pentru că asta așteaptă Nicole. Totuși nu pot să-i ignor prietena.

— N-ai auzit nimic Amanda. Nu sunt bulimică.

— Voi ați auzit-o pe *La Moufette* făcându-mă *mincinoasă*?

Sanjita ridică o mână cu manichiură îngrijită.

— Eu da.

Îmi vine să-i dau o palmă surorii lui Rashmi, dar mă întorc cu spatele. Nu le băga în seamă. Amanda își drege glasul:

— Care-i treaba cu tine și cu St. Clair?

Încremenesc.

— Pentru că în timp ce tu *vomitai*, am auzit-o pe Rashmi, prin ușa ei, vorbind cu *lesbi*.

Mă răsucesc imediat. NU se poate să fi zis asta. Vocea ei e ca mierea otrăvită, dulce dar mortală.

— Ceva cum că voi doi v-ați cuplat, iar acum *marea ciudată lesbiană* plângea de-i săreau ochii.

Rămân cu gura căscată. Sunt fără grai.

— Nu c-ar fi avut ea vreodată o șansă cu el, oricum, zice Nicole.

— Eu nu înțeleg nici de ce *Anna* asta crede c-ar putea avea ea vreo șansă cu el. Dave avea dreptate. *Ești o târfă*. N-ai fost destul de bună pentru el și *categoric* nu ești destul de bună pentru St. Clair.

Amanda își dă părul pe spate.

— El e *de nota zece*. Tu ești de doi.

Nu pot nici măcar să încep să procesez informația asta. Vocea îmi tremură.

— Să nu-i mai spui așa lui Meredith niciodată.

— Ce, *lesbi*? Meredith Chevalier este o... mare... și ciudată... LESBIANĂ!

O îmbrâncesc atât de tare că trecem amândouă prin ușa de la baie. Nicole strigă, Sanjita râde, iar Isla ne imploră să ne oprim. Încep să iasă ceilalți din camerele lor, înconjurându-ne, făcând mișto de noi. Și apoi cineva mă smulge la o parte de pe ea.

— Ce dracu' se întâmplă aici? zice Nate, ținându-mă deoparte.

Ceva șiroiește pe bărbia mea. Mă șterg și descopăr că e sânge.

— Anna a atacat-o pe Amanda! zice Sanjita.

Isla ia cuvântul.

— Amanda a provocat-o...

— Amanda se apăra! zice Nicole.

Amanda își duce mâna la nas și tresare de durere.

— Cred că mi l-a rupt. Anna mi-a rupt nasul.

Am făcut eu asta? Lacrimile îmi înțepă obrazul. Sângele trebuie să fie de la o zgârietură pe care mi-a făcut-o Amanda cu unghiile ei.

— Așteptăm, Mademoiselle Oliphant, zice Nate.

Eu clatin din cap, în timp ce Amanda se lansează într-o tiradă de acuzații.

— Destul! zice Nate.

Ea se oprește. Noi nu l-am mai auzit niciodată pe el ridicând vocea.

— Anna, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Amanda a făcut-o pe Mer... șoptesc eu.

El e furios.

— Nu aud ce zici.

— Amanda...

Dar amuțesc când îi văd buclele blonde ale lui Meredith peste toată lumea din grup. Nu pot s-o spun. Nu după tot ce i-am făcut ei azi. Mă uit în jos la mâinile mele și înghit în sec.

— Îmi pare rău.

Nate oftează.

— Bine, oameni buni! Face semne spre cei de pe hol. Spectacolul s-a terminat, înapoi în camerele voastre. Voi trei!

Nate arată spre mine, Amanda și Nicole.

— Rămâneți pe loc. Nimeni nu se clintește.

— Înapoi în camerele voastre!

Sanjita iese repede, coborând pe scări, și toți ceilalți se învâlmășesc să plece. Nu mai suntem decât Nate și noi trei. Și Isla.

— Isla, du-te înapoi în camera ta, zice el.

— Dar am fost aici. Vocea ei slabă devine mai curajoasă. Am văzut ce s-a întâmplat.

— Bine. Toate patru, la biroul directoarei.

— Dar la un doctor? scâncește Nicole. I-a rupt fără îndoială nasul Amandei.

Nate se apleacă și-o inspectează pe Amanda.

— Nu-i rupt, zice, în cele din urmă.

Răsufli ușurată.

— Ești sigur? zice Nicole. Fără îndoială ar trebui să se ducă la un doctor...

— Mademoiselle, te rog să te abții să mai vorbești până ajungem la biroul directoarei.

Nicole închide gura.

Nu pot să cred. N-am fost niciodată trimisă în biroul directoarei! Directoarea mea de la Clairemont High nici măcar nu știa cum mă cheamă. Amanda șontăcăie înainte spre lift, iar eu mă târăsc după ea, cu din ce în ce mai multă groază. În clipa în care Nate întoarce spatele la noi, ea se îndreaptă de spate, își îngustează ochii și îmi mimează: *Te-ai fript. Javră.*

capitolul patruzeci

Directoarea mi-a dat detenție.

MIE. DETENȚIE.

Amanda a primit o săptămână, dar eu am detenție după orele de școală pentru următoarele două săptămâni.

— Sunt dezamăgită de tine, Anna, a zis directoarea, masându-și tensionatul său gât de balerină. Ce va spune tatăl tău?

Tata? Cui îi pasă de tata? Ce o să spună mama? Ea o să mă omoare. O să fie atât de furioasă încât o să mă părăsească aici, întemnițată în Franța pentru totdeauna. O să sfârșesc ca unul dintre vagabonzii ăia de pe lângă fluviul Sena care mirosoa și a varză. O să fiu nevoită să-mi fierb pantofii pentru mâncare, ca Charhe Chaplin în *Goana după aur*. Viața mea e DISTRUSĂ.

Detenția a fost împărțită nedrept pentru că eu am refuzat să spun ce a zis Amanda. Pentru că urăsc cuvântul ăla. De parcă a fi gay e ceva de care să-ți fie rușine. De parcă faptul că lui Mer îi place sportul o face automat lesbiană. Insulta nici măcar n-are logică. Dacă Meredith era lesbiană, de ce ar mai fi fost supărată pentru ce se întâmplă între Étienne și mine? O urăsc pe Amanda.

Când directoarea a cerut să audă și povestea lui Isla, ea m-a apărut, ceea ce a fost singurul motiv pentru care n-am primit detenție pe tot anul. De asemenea, mi-a respectat sugestia și nu i-a spus directoarei ce zisese Amanda despre Mer. I-am mulțumit în tăcere din ochi.

Ne-am întors la Résidence Lambert și toată lumea era strânsă în lobby. Vestea despre bătaia noastră se răspândise, iar colegii noștri se uită după vânătași. Ne bombardează cu întrebări, de parcă ar fi o conferință de presă pentru celebritați care s-au făcut de rușine, dar eu nu le dau atenție și-mi croiesc drum printre ei. Amanda ține deja discursul, împrăștiind varianta ei.

Mă rog. Sunt prea furioasă ca să mă ocup acum cu porcăria asta.

Trec de Dave și de Mike, pe scări. Mike face lucrul ăla prostesc pe care îl fac toți idioții, izbindu-mă cu umărul ca să mă dezechilibreze.

— Care dracu’-i problema voastră? urlu eu.

Dave și Mike schimbă rânjete surprinse, satisfăcute.

Intru furtunos în camera mea. Toată lumea mă urăște. Étienne m-a lăsat pentru iubita lui. DIN NOU. Meredith mă urăște, iar Rashmi și Josh cu siguranță nu sunt încântați. Dave și Mike mă urăsc. Și Amanda și prietenele ei, iar acum toată lumea de la parter, de asemenea. Dacă măcar aș fi urmat sfatul lui Rashmi. Dacă măcar aș fi stat în camera mea, Mer n-ar mai fi țipat la mine. N-aș fi știut că Étienne a ales-o pe Ellie. N-aș fi atacat-o pe Amanda. Și n-aș fi avut detenție pentru următoarele două săptămâni.

DE CE O ALEGE ÉTIENNE PE ELLIE? DE CE?

Étienne. Care are buze perfecte și sărută perfect. Care are gust de miere. Care niciodată, niciodată, niciodată nu renunță la iubita lui stupidă! Sar speriată la o bătaie în ușa mea. M-am ambalat în asemenea hal încât nici n-am auzit pașii.

— Anna? Anna ești înăuntru?

Îmi stă inima. Vocea este englezească.

— Ești bine? Amanda e jos, spunând numai draci bălțați. Zice că ai lovit-o tu pe ea?

Bate din nou, mai tare.

— Te rog, Anna. Trebuie să vorbim.

Deschid ușa furioasă.

— *Să vorbim?* Oh, deci acum ți-ar plăcea să vorbim?

Étienne se holbează la mine, șocat. Ochii îmi sunt încă injectați, am o zgârietură de cinci centimetri pe obraz, iar corpul meu e gata de atac.

— *Anna?*

— Ce, nu te-ai gândit c-o să aflu că te-ai dus la Ellie?

E knockout.

— ...Ce?

— Ei? îmi încrucieșez brațele. Ai fost?

Nu se aștepta să știu asta.

— Da, dar... dar...

— Dar *ce?* Trebuie să crezi că sunt complet idioată, nu-i așa? Că sunt doar un preș de la ușă, care o să te aștepte pe tine pe tușă la nesfârșit? Că poți continua să dai fuga înapoi la ea de fiecare dată când lucrurile devin dificile și că eu voi fi *okay* cu asta?

— Nu e așa!

— ÎNTOTDEAUNA e așa!

Étienne deschide gura, dar apoi o închide brusc. Pe fața lui expresiile trec de la îndurerat la furios de o mie de ori. Și apoi se înăspresc. Și apoi pleacă năvalnic.

— PARCĂ VOIAI SĂ VORBIM! spun eu.

Trântesc ușa.

capitolul patruzeci și unu

Să vedem. Ieri, eu: (A) m-am sărutat cu cel mai bun prieten al meu, chiar dacă îmi jurasem să n-o fac niciodată, (B) am trădat-o pe-o bună prietenă prin aceeași sesiune de sărutări, (C) m-am luat la harță cu o fată care era deja pornită să mi-o facă, (D) am câștigat două săptămâni de detenție și (E) l-am atacat verbal pe prietenul meu cel mai bun până când a fugit.

Corecție. Până când a fugit *din nou*. Dacă ar exista o competiție ca să se vadă cine ar putea să-și facă mai mult rău într-o singură zi, sunt foarte convinsă că aș câștiga. Mama a scuiptat flăcări când a aflat despre bătaia mea cu Amanda, iar acum sunt pedepsită acasă pentru întreaga vară. Nici măcar nu pot să dau ochii cu prietenii mei. Mi-e rușine de ceea ce i-am făcut lui Meredith, iar Rashmi și Josh în mod clar i-au luat partea, și St. Clair... el nici măcar n-o să se mai uite la mine.

St. Clair. Încă o dată, nu mai e Étienne, Étienne *al meu*.

Asta doare cel mai rău.

Toată dimineața e hidoasă. Sar peste micul dejun și mă strecor la engleză în ultima secundă posibilă. Prietenii mei nu dau niciun semn că știu de existența mea, dar toți ceilalți șoptesc și se holbează. Bănuiesc că au trecut de partea Amandei. Sper doar că nu știu despre povestea cu St. Clair, ceea ce nu prea cred, având în vedere cât de tare am strigat la el pe hol, aseară. Toată ora mi-o petrec uitându-mă pe furiș la el. E atât de obosit, încât abia își ține ochii deschiși și nu cred că a făcut duș.

Dar tot e frumos. Urăsc asta. Și mă urăsc și pe mine că vreau cu atâta disperare să se uite la mine, și mă urăsc și mai tare când Amanda mă prinde trăgând cu ochiul, pentru că atunci îmi zâmbește cu superioritate, într-un fel care spune: „Vezi? Ți-am zis eu că nu-i de nasul tău.”

Și Mer. Nici nu-i nevoie să-și întoarcă spatele spre mine în scaun, ca St. Clair – deși o face, amândoi o fac – pentru că

valurile ostilității ei mă izbesc, încă o dată și încă o dată, toată ora. Algebra e o extensie a acestei nenorociri. Când profesorul Babineaux ne aduce temele, St. Clair întinde foile de hârtie peste cap, fără să se uite la mine.

— Mulțumesc, mormăi.

El încremenește, doar pentru o clipă, după care își reia poziția dinainte, de rigidă ignorare a ființei mele.

Nu mai încerc să-i vorbesc.

Ora de franceză este previzibil rea. Dave stă cât mai departe de mine cu putință, dar modul în care mă ignoră este ciudat și intenționat. Câțiva dintre juniori mă sâcâie din cauza asta, dar nu știu care e problema lui Dave și numai gândul la el mă face să mă simt prost. Le spun enervanților mei colegi să mă lase în pace, iar Madame Guillotine se înfurie pe mine. Nu pentru că le-am spus să mă lase în pace, ci pentru că *n-am spus-o în franceză*. Ce-are toată școala asta?

La prânz, sunt înapoi în cabinele de toaletă, exact ca în prima zi.

Oricum nu mi-e foame.

La fizică, sunt recunoscătoare Cerului că nu avem laborator, pentru că n-aș îndura gândul că St. Clair și-ar găsi un nou partener. Profesorul Wakefield vorbește întruna despre găurile negre, ia pe la jumătatea perorației lui, Amanda se întinde exagerat și scapă o bucățică de hârtie împăturită peste cap. Aterizează la picioarele mele. O citesc pe sub bancă.

HEI, FATĂ SCONCS, MAI PUNE-TE CU MINE O DATĂ O SĂ-ȚI DAU MAI MULT DE-O ZGÂRIETURĂ. DAVE ZICE CĂ EȘTI O TÂRĂTURĂ.

Uau. Nu pot spune că m-a mai făcut cineva așa vreodată. Dar de ce vorbește Dave cu Amanda despre mine? Asta-i a doua oară când Amanda a zis ceva de genul ăsta. Și nu pot să cred că sunt făcută târfă doar pentru că m-am *sărutat* cu

cineva! Mototolesc biletul și i-l arunc în cap. Spre norocul sau ghinionul meu, țintesc atât de jalnic încât lovesc în spatele scaunului ei. De-acolo ricoșează și i se prinde în părul ei lung. Ea nu simte. Mă simt un picuț mai bine. Biletul e în continuare prins în părul ei.

Încă acolo.

Încă... oops. Se mișcă și cade la podea, iar profesorul Wakefield își alege exact acest moment să se plimbe pe interval. Oh, nu. Dacă-l găsește și-l citește cu voce tare? Chiar nu am nevoie, pe cuvânt, de o altă poreclă în școala asta. Lângă mine, St. Clair de asemenea e cu ochii pe bilet. Profesorul Wakefield e aproape de banca noastră, când St. Clair întinde ca din întâmplare un picior și calcă pe bilet. Așteaptă până când profesorul se îndepărtează înainte să recupereze biletul. Îl aud deschizând ghemotocul și roșesc. Aruncă o privire spre mine pentru prima oară, în toată ziua. Dar tot nu spune nimic.

Josh e tăcut la istorie, dar cel puțin nu face schimb de locuri. Isla îmi zâmbeste și, incredibil, acest moment unic de simpatie ajută. Pentru aproape treizeci de secunde. Apoi Dave, Mike și Emily se strâng buchet și îmi aud numele aruncat în jur, în vreme ce se uită înapoi la mine și râd. Situația, indiferent despre ce e vorba, se înrăutățește.

La *La Vie* avem activitate de voie. Rashmi și St. Clair desenează pentru orele de artă, în timp ce eu mă prefac că stau cu nasul în tema mea. Se aude un răs domol în spatele meu.

— Poate dacă n-ai fi fost așa o ușuratică, Fată Sconcs, ai mai fi avut încă prieteni.

Amanda Spitterton-Watts, cel mai mare cliché din școală. Fata frumoasă și rea. Ten perfect, păr perfect. Zâmbet de gheață, inimă de gheață.

— Care-i problema ta? întreb eu.

— Tu.

— Excelent. Mulțumesc.

Ea-și scutură părul.

— Nu vrei să știi ce *zice* lumea despre tine?

Nu-i răspund, pentru că știu c-o să-mi spună oricum. O face.

— Dave zice că te-ai *culcat* cu el numai ca să-l faci pe St. Clair *gelos*.

— CE?

Amanda râde din nou și se îndepărtează, țanțoșă.

— Dave a făcut bine când ți-a dat papucii.

Sunt șocată. De parcă m-am culcat vreodată cu Dave! Iar el a spus la toată lumea că *el* a rupt relația cu mine? Cum îndrăznește? Asta crede toată lumea despre mine? Oh, Doamne, asta crede St. Clair despre mine? *St. Clair crede că m-am culcat cu Dave?*

Restul săptămânii, oscilez între disperare neagră și furie clocotitoare. Am detenție în fiecare după-amiază și, de fiecare dată când merg pe holuri, îmi aud numele rostit pe tonuri înăbușite, de bârfă. Aștept weekendul, dar se dovedește a fi și mai rău. Îmi termin tema în detenție, așa că nu mai am nimic de făcut. Îmi petrec weekendul la filme, dar sunt atât de înnebunită că nici măcar nu mă pot bucura de asta.

Școala mi-a distrus plăcerea cinematografului. E oficial. Nu mai e nimic pentru care să merite să trăiesc.

Luni dimineață, dispoziția mea e atât de scârboasă, încât am nesăbuitul curaj să-i ațin calea lui Rashmi la coadă, la micul dejun.

— De ce nu vorbești cu mine?

— Pardon? întreabă ea. *Tu* nu vorbești cu mine.

— Ce?

— Eu nu te-am alungat niciodată de la masa noastră. Tu n-ai mai venit.

Vocea ei e încordată.

— Dar erați supărați pe mine! Pentru... pentru ce i-am făcut lui Mer.

— Toți prietenii se ceartă.

Își încrucișează brațele și-mi dau seama că *mă* citează. Așa spuseseam toamna trecută, după ce ea se certase cu St. Clair în privința lui Ellie.

Ellie. Am lăsat-o baltă pe Rashmi, exact ca Ellie.

— Îmi pare rău.

Curajul îmi piere.

— Nimic nu-mi iese bine.

Brațele lui Rashmi se desprind și se trage puțin de una din codițe. E stingherită, o emoție neobișnuită pentru ea.

— Doar promite-mi că, data viitoare când o mai ataci pe Amanda, chiar îi rupi ceva.

— N-am vrut!

— Calmează-te. Îmi aruncă o privire încurcată. Nu mi-am dat seama că ești atât de sensibilă.

— Știi, încă mai am o săptămână de detenție pentru bătaia aia.

— Da, a fost o pedeapsă aspră. De ce nu i-ai spus directoarei ce a zis Amanda?

A fost cât pe-acți să-mi scap tava.

— Ce? De unde știi ce a spus ea?

— Nu știu. Rashmi se încruntă. Dar trebuie să fie ceva serios foarte urât dacă te-a făcut să reacționezi așa.

Îmi feresc ochii, ușurată.

— Amanda m-a prins doar în toane rele.

Ceea ce nu era în întregime neadevărat. Îi spun comanda domnului Boutin – un castron mare de iaurt cu granola și miere, preferatul meu – și mă întorc din nou spre ea.

— Voi... nu credeți ce spun Amanda și Dave, nu-i așa?

— Dave e un nemernic. Dacă aș fi crezut că te-ai culcat cu el, n-am mai fi stat de vorbă acum.

Strâng tava atât de tare încât mi se albesc nodurile degetelor.

— Deci, aăm, St. Clair știe că nu m-am culcat niciodată cu el?

— Anna. *Toți* credem că Dave e un nemernic. Nu zic nimic.

— Ar trebui să vorbești cu St. Clair, zice ea.

— Nu cred că vrea să vorbească el cu mine.

Ea își împinge tava mai departe.

— Iar eu cred că vrea.

Mănânc iarăși singură la micul dejun, pentru că încă nu pot s-o privesc pe Mer. Întârzii cinci minute la engleză. Profesoara Cole e așezată pe catedră, sorbind din cafea. Își îngustează ochii, în timp ce eu mă strecor în banca mea, dar nu zice nimic. Rochia ei cu breteluțe, oranj, se leagănă în timp ce dă din picioare.

— Trezirea, domnilor, zice ea. Vorbim din nou despre aspectele traducerii. Chiar trebuie să fac toată munca aici? Cine îmi poate spune una dintre problemele cu care se confruntă traducătorii?

Rashmi ridică mâna.

— Păi, cele mai multe cuvinte au diverse înțelesuri.

— Bine, zice profesoara Cole. Mai mult. Dezvoltă ideea.

St. Clair stă lângă Rashmi, dar nu ascultă. Mâzgălește ceva frenetic pe marginea cărții lui.

— Păi, zice Rashmi. E sarcina traducătorului să determine la care dintre definiții se referă autorul. Și nu numai atât, dar ar putea exista alte înțelesuri, din context.

— Deci ceea ce spui tu, zice profesoara Cole, e că traducătorul are multe decizii de luat. Că sunt multiple înțelesuri de găsit pentru fiecare cuvânt, în fiecare propoziție. În fiecare situație.

— Exact, zice Rashmi. Și-apoi întoarce ochii spre mine. Profesoara Cole râde.

— Și sunt sigură că niciunul dintre noi nu a greșit interpretând ceva din ceea ce a spus sau a făcut cineva ca având alt înțeles, nu-i așa? Și cu toții vorbim aceeași limbă. Puteți vedea cât de complicat devine treaba când intervin lucruri ca... figurile de stil. Unele lucruri pur și simplu nu se traduc între culturi.

Interpretări greșite – îmi vâjâie mie prin minte. Toph. Rashmi. St. Clair?

— Sau ce ziceți despre asta? Profesoara Cole se duce agale până la fereastra înaltă. Traducătorul, indiferent cât de fidel crede el că se ține de text, tot poate fi influențat de propriile experiențe de viață și de anumite opinii în deciziile pe care le ia. Poate că nu conștient, dar de fiecare dată când face o alegere între un înțeles al cuvântului sau altul, traducătorul hotărăște pe care să-l folosească pe baza a ceea ce *crede el că e corect*, pe baza experienței sale personale cu subiectul.

Experiență personală. Cum ar fi, pentru că St. Clair s-a grăbit întotdeauna să dea fuga înapoi la Ellie, eu am presupus că a făcut-o din nou. Asta e? Și a făcut-o? Nu mai sunt sigură. Mi-am petrecut tot ultimul an de liceu sufocându-mă între dorință și durere, extaz și trădare, și mi-a devenit doar din ce în ce mai greu să văd adevărul. De câte ori pot emoțiile noastre să fie legate de altcineva – să fie împinse, și întinse, și răsucite – până să plesnească? Până să nu mai poată fi niciodată înnădite?

Ora se sfârșește și mă târăsc împiedicat, ca într-o ceață, spre algebră. Aproape că sunt la ușă, când aud. Atât de încet, încât ar fi putut fi cineva care doar își dregea glasul.

— Târfă.

Încremenesc.

Nu. Merg mai departe. Strâng cărțile mai tare în brațe și continui să înaintez pe hol.

Ceva mai tare, de data asta:

— Târfă.

Și, când mă întorc, cea mai rea parte e că nici măcar nu știu cine o să fie. Atât de multă lume mă urăște, în clipa asta. Azi, e Mike. Rânjește batjocoritor, dar mă uit peste el, la Dave. Dave se scarpină în cap și se uită în altă parte.

— Cum ai putut? îl întreb.

— *Tu* cum ai putut? zice Mike. Eu i-am spus întotdeauna lui Dave că nu meriți.

— Da?

Ochii mei sunt mai departe ațintiți asupra lui Dave.

— Ei bine, cel puțin nu sunt o mincinoasă.

— *Ești o mincinoasă.*

Dar Dave spune asta aproape șoptit.

— Cum-cum? Ce-ai zis?

— M-ai auzit.

Vocea lui Dave e mai tare, dar se agită în loc, clipind spre prietenul lui. Un val de dezgust mă cuprinde. Cățelușul din poala lui Mike. Firește. De ce n-am văzut asta înainte? Mâinile mi se strâng. Un singur cuvânt de la el, încă un singur cuvânt...

— Târfă, spune el.

Dave cade la podea.

Dar n-a fost pumnul meu.

capitolul patruzeci și doi

— Ahhh! St. Clair se ține de mână.

Mike se repede la St. Clair și eu sar între ei:

— Nu!

Dave geme de la podea. Mike mă împinge la o parte și St. Clair îl azvârle de perete, cu vocea plină de furie:

— N-o atinge!

Mike e șocat, dar se aruncă înapoi.

— Psihopatule!

Și se repede la St. Clair exact când profesorul Hansen intră între ei, întărindu-se pentru primit lovituri.

— Hei, hei, HEI! Ce se petrece aici?

Profesorul nostru de istorie se uită mânios la elevul lui preferat.

— Monsieur St. Clair. La biroul directoarei. ACUM.

Dave și Mike se proclamă simultan nevinovați, dar profesorul Hansen le taie vorba.

— Gura, amândoi, sau îl urmați pe Étienne.

Ei tac. St. Clair nu se uită la mine, ci doar pleacă grăbit în direcția poruncită.

— Ești bine? mă întreabă profesorul Hansen. Te-a rănit vreunul dintre imbecilii ăștia?

Sunt șocată.

— St. Clair mi-a luat apărarea. N... n-a fost vina lui.

— Noi nu ne apărăm cu pumnii în școala asta. Știi asta.

Îmi aruncă o privire piezișă înainte să plece la parter, pentru a i se alătura lui St. Clair în biroul directoarei.

Ce s-a întâmplat? Adică, știu ce s-a întâmplat, dar... *ce s-a întâmplat?* Asta înseamnă că St. Clair nu mă urăște? Simt primul fior de speranță, chiar dacă există o șansă ca el pur și simplu să-i urască mai mult pe Dave și pe Mike. Nu-l mai văd pentru tot restul zilei de școală, dar când sosesc la detenție, el deja stă în ultimul rând.

St. Clair arată plictisit. Trebuie să fi stat aici toată după-amiaza. Profesorul de serviciu azi nu e aici, așa că nu

suntem decât noi doi. Îmi ocup locul obișnuit – e trist că am un loc obișnuit – în capătul celălalt al încăperii. El se uită la mâinile lui. Sunt mânjite de cărbune, așa că știi că a desenat.

Îmi dreg glasul.

— Mulțumesc. Că ai sărit în apărarea mea.

Niciun răspuns. Okay. Mă întorc înapoi cu fața la tablă.

— Nu-mi mulțumi, spune, un minut mai târziu. Trebuia să-l fi pocnit pe Dave de foarte mult timp.

Ghetele lui bat în podeaua de marmură.

Întorc iar capul.

— Câtă detenție ai primit?

— Două săptămâni. Una per nemernic.

Pufnesc ușor în răs, iar capul lui se ridică brusc. Propria mea speranță licărește spre mine, oglindită în expresia lui. Dar dispare aproape instantaneu. Ceea ce doare.

— Nu-i adevărat, știi, spun eu cu amărăciune. Ceea ce spun Dave și Amanda.

St. Clair închide ochii. Nu vorbește mai multe secunde la rând. Când deschide ochii iar, nu pot decât să observ cât de ușurat pare.

— Știu.

Reacția lui întârziată mă enervează.

— Ești sigur despre asta?

— Da. Sunt.

Mă privește în față pentru prima oară după aproape o săptămână.

— Dar tot e drăguț s-o aud din gura ta, bine?

— Bine.

Mă întorc cu spatele.

— Pot să-mi închipui.

— Și asta ce ar vrea să însemne, mai exact?

— Las-o baltă.

— Nu. Hai să n-o lăsăm baltă. Sunt sătul până peste cap de-a o lăsa baltă, Anna.

— Tu ești sătul de lăsat baltă?

Vocea îmi tremură.

— Eu n-am avut de făcut nimic DECÂT s-o las baltă. Crezi că e ușor să stau în camera mea în fiecare noapte, gândindu-mă la tine și la Ellie? Crezi că *vreuna* dintre astea a fost ușoară pentru mine?

Umerii i se pleoștesc.

— Îmi pare rău, șoptește.

Dar eu deja plâng.

— Îmi spui că sunt frumoasă, și că îți place părul meu, și că îți place zâmbetul meu. Îți sprijini piciorul de al meu în întunericul cinematografelor, iar mai apoi, când se aprind luminile, te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. *Ai dormit în patul meu* trei nopți întregi, și apoi pur și simplu... m-ai abandonat în următoarea lună. Ce ar trebui să fac în privința asta, St. Clair? Ai zis, la ziua mea, că ți-a fost frică să nu rămâi singur, dar eu am fost aici tot timpul. *Tot timpul ăsta.*

— Anna.

Se ridică și vine spre mine.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Am luat decizii foarte proaste. Și îmi dau seama că este posibil să nu merit iertarea ta, pentru că mi-a luat atât de mult timp ca să ajung aici. Dar nu înțeleg de ce nu îmi dai șansa. Nici măcar nu m-ai lăsat să mă explic, weekendul trecut. Doar te-ai repezit să mă acuzi, fiindcă te-ai așteptat la ce era mai rău din partea mea! Și *singurul adevăr pe care îl știi* e ceea ce simt când suntem împreună. Am crezut că și tu aveai încredere în sentimentele astea. Am crezut că aveai încredere în mine, am crezut e mă *cunoștea*i...

— Păi exact asta e!

Sar de pe scaun și deodată el e chiar în fața mea.

— Nu te cunosc. Eu îți spun ție totul, St. Clair. Despre tata, despre Bridgette și Toph, despre Matt și Cherrie. Ți-am spus și că sun *virgină*.

Îmi feresc privirea, umilită s-o spun cu voce tare.

— Dar tu ce mi-ai spus mie? Nimic! Nu știu nimic despre tine. Nici despre tatăl tău, nici despre Ellie...

— Mă cunoști mai bine ca *oricine*.

E furios.

— Și dacă ai fi catadicsit să fii atentă, ai fi înțeles că lucrurile cu tatăl meu sunt mai mult decât de rahat, în clipa asta. Și nu pot să cred că ai o părere atât de proastă despre mine încât să presupui că am așteptat tot anul ăsta să te sărut, iar apoi, în clipa în care s-a întâmplat, eu aș fi... aș fi *terminat* cu tine. BINEÎNȚELES că am fost cu Ellie, în noaptea aia. *Ca să rup dracului relația cu ea!*

Tăcerea e asurzitoare.

S-au despărțit? Oh, Doamne. Nu pot respira. Nu pot respira. Nu pot...

Mă privește drept în ochi.

— Spui că mi-e frică să fiu singur și e adevărat. Îmi e. Și nu sunt mândru de asta. Dar ar trebui să te uiți bine la tine, Anna, pentru că *nu* sunt singurul din camera asta care suferă de această problemă.

Stă atât de aproape încât îi pot simți pieptul ridicându-se și coborând, repede și furios. Inima mea bate lângă a lui. El înghite în sec. Eu înghit în sec. Se apleacă, șovăielnic, și corpul meu mă trădează și îl imită pe al lui, drept răspuns. El își închide ochii. Eu îi închid pe ai mei.

Ușa e dată de perete și sărim, depărtându-ne.

Josh intră la detenție și ridică din umeri.

— Am chiulit de la algebră.

capitolul patruzeci și trei

Nu mă pot uita la el pentru tot restul timpului de detenție. Cum s-ar putea să-mi fie mie frică de singurătate, dacă e unicul mod în care am fost, în ultima vreme? Nu e ca și cum aș fi avut un iubi tot anul, cum a avut el o iubită. Deși m-am agățat de ideea cu Toph. L-am ținut – gândul mă face să mă înfior – ca rezervă. Și Dave. Ei bine. A fost acolo, și eu am fost acolo, și el a vrut, și eu am vrut. Mă îngrijorasem că eram cu Dave numai pentru că eram supărată pe St. Clair, dar probabil... probabil mă săturasem să fiu singură.

Și ce e atât de rău?

Asta înseamnă că nu e rău că nici St. Clair nu voise să fie singur? Îi e teamă de schimbare, teamă să ia decizii importante, dar și mie îmi e. Matt a zis că dac-aș fi vorbit cu Toph, m-aș fi putut scuti de lunile de angoasă. Dar am fost prea speriată să termin relația pe care aș fi putut-o avea, ca să mă ocup de ceea ce într-adevăr *aveam*. Și dac aș fi catadicsit să ascult ce încerca Matt să-mi spună, poate că St. Clair și cu mine am fi purtat conversația asta cu mult mai mult timp în urmă.

Dar St. Clair ar fi trebuit să spună ceva! Nu sunt singura care a greșit.

Stai. Nu e asta ceea ce tocmai mi-a spus? Că amândoi suntem de vină? Rashmi a zis că eu am fost cea care am plecat de lângă ea. Și a avut dreptate. Ea și Josh chiar m-au ajutat în ziua aceea, în parc, iar eu îi ocolisem. Și pe Mer.

Oh, Doamne, Meredith.

Ce-i cu mine? De ce nu încercasem să îmi cer din nou iertare? Oare sunt incapabilă să-mi păstrez o prietenă? Trebuie să vorbesc cu ea. Azi. Acum. Imediat. Când profesorul Hansen ne dă drumul de la detenție, o zbughesc spre ușă. Dar ceva mă oprește când ajung în hol. Mă opresc puțin sub frescele nimfelor și satirilor. Mă întorc.

St. Clair așteaptă în prag, uitându-se la mine.

— Trebuie să vorbesc cu Meredith.

Îmi mușc buza.

St. Clair dă din cap, încet.

Josh apare în spatele lui. Mi se adresează cu o încredere ciudată.

— Îi lipsești. O să fie bine.

Se uită la St. Clair.

— O să fiți bine.

Mi-a mai spus asta o dată.

— Da? întreb eu.

Josh își ridică o sprânceană și zâmbeste.

— Da.

Abia după ce m-am îndepărtat mă întreb dacă „o să fiți” înseamnă Meredith și cu mine sau St. Clair și cu mine. Sper că înseamnă ambele. Mă întorc la Résidence Lambert și bat la ușa ei, după o escală scurtă prin camera mea.

— Mer? Putem vorbi?

Ea întredeschide ușa.

— Bună.

Vocea îi e destul de blândă.

Ne uităm lung una la cealaltă. Ridic două căni.

— *Chocolat chaud*?

Și arată de parcă i-ar veni să plângă la vederea lor. Mă lasă să intru și pun o cană pe biroul ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Meredith.

— Nu, *mie* îmi pare rău. Am fost o scârbă. Nu aveam niciun drept să fiu furioasă pe tine.

— Nu e adevărat, știam ce simțeai tu pentru el și l-am sărutat, totuși. N-a fost corect. Ar fi trebuit să-ți spun că și eu îl plăceam.

Ne așezăm pe patul ei. Ea își învârte pe deget un inel sclipitor în formă de stea.

— Știam ce simțiți unul pentru celălalt. Toată lumea știa e simțeați.

— Dar...

— Eu n-am vrut să cred. După atâta vreme, încă mai aveam... speranța asta stupidă. Știam că el și Ellie aveau probleme, așa că m-am gândit că poate...

Meredith se îneacă și îi ia un minut până să poată continua.

Îmi amestec ciocolata caldă. E atât de groasă că e aproape un sos. M-a învățat bine.

— Obişnuiam să ne petrecem tot timpul împreună, St. Clair și cu mine. Dar după ce ai sosit tu, abia dacă l-am mai văzut. Stătea lângă tine la ore, la prânz, la filme. *Peste tot*. Și cu toate că eram suspicioasă, am știut de prima oară când te-am auzit spunându-i Étienne – am știut că îl iubeai. Și am știut după răspunsul lui – după cum i se luminau ochii *de fiecare dată* când îi spuneai numele – am știut că și el te iubea pe tine. Dar am ignorat asta, pentru că nu voiam s-o cred.

În mine se pornește din nou lupta.

— Nu știu dacă mă iubește. Nu știu nici dacă acum, nici dacă vreodată. Totul e atât de încurcat.

— Este evident că vrea mai mult decât prietenie.

Mer îmi ia cana care-mi tremură în mâini.

— Nu l-ai văzut? Suferă de fiecare dată când se uită la tine. N-am mai văzut pe cineva atât de nefericit în viața mea.

— Asta nu-i adevărat.

Îmi amintesc că a spus că situația cu tatăl lui e chiar oribilă acum.

— Are și alte lucruri pe cap, lucruri mult mai importante.

— De ce nu sunteți voi doi împreună?

Întrebarea ei directă mă dezarmează.

— Nu știu. Uneori cred că sunt atâtea oportunități... să fiu împreună cu cineva. Și amândoi am stricat lucrurile de atât de multe ori, vocea îmi devine pierită, încât ne-am ratat șansa.

— Anna. Mer face o pauză. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Dar...

— Dar ce? Tu îl iubești pe el, el te iubește pe tine și locuiești în cel mai romantic oraș din lume.

Clatin din cap.

— Nu-i așa de simplu.

— Lasă-mă să pun altfel problema. Un băiat splendid este îndrăgostit de tine și tu nici măcar n-o să încerci să faci relația să meargă?

Mi-a lipsit Meredith. Mă întorc în camera mea, simțindu-mă deopotrivă mângâiată și întristată. Dacă St. Clair și cu mine nu ne-am fi certat în sala de detenție azi, aș fi încercat să-mi cer iertare din nou? Probabil că nu. Școala se va sfârși, o să mergem pe drumuri separate, iar prietenia noastră va fi întreruptă pentru totdeauna.

Oh, nu. Cumplitul adevăr mă face knockout.

Cum de nu mi-am dat seama? E același lucru. Exact – același – lucru.

Bridge nu putuse face altfel. Atracția era acolo, iar eu nu eram acolo, iar ei ajunseseră împreună, iar ea *nu putuse face altfel*. Iar eu o învinuisem tot timpul ăsta. O făcusem să se simtă vinovată pentru ceva mai presus de controlul ei. Nici măcar nu încercasem s-o ascult; nu răspusesem nici măcar la un apel al ei, nu-i răspusesem nici măcar pe e-mail. Și ea continuase totuși să încerce. Îmi aduc aminte ceea ce spusese Matt și Rashmi, *din nou*. Eu chiar îmi abandonez prietenii.

Îmi scot dintr-o mișcare valiza și desfac fermoarul buzunarului, încă acolo. Un pic turtit, dar e un pachetel înfășurat în hârtie cu dungi roșii și albe. Podul de jucărie. Și atunci compun cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o vreodată. Sper să mă ierte.

capitolul patruzeci și patru

Restul săptămânii e liniștit. Îi trimit lui Bridge pachetul prin poștă, mă alătur din nou prietenilor la masa noastră, și urmează să-mi termin detenția. St. Clair și cu mine încă n-am vorbit. Mă rog, am vorbit puțin, dar despre nimic important. În cea mai mare parte a timpului, stăm unul lângă altul și ne fățâim în loc, ceea ce e ridicol, pentru că nu asta e problema? Că nu vorbim?

Dar renunțarea la vechile obiceiuri nu e ușoară.

Stăm la un rând distanță la detenție. Îl simt privindu-mă întreaga oră, întreaga săptămână. Și eu îl privesc pe el. Dar nu mergem împreună la cămin; el își strânge lucrurile încet, ca să-mi dea mie timp să plec prima. Cred că am ajuns amândoi la aceeași concluzie. Chiar dacă am reuși să începem *ceva*, tot n-ar fi nicio speranță pentru noi. Școala e pe sfârșite. Anul viitor, eu o să mă duc la Universitatea de stat din San Francisco, pentru teoria filmului și critică, dar el tot nu mi-a spus unde o să se ducă. L-am întrebat direct după detenție, vineri, și el a bălmăjit ceva cum că nu voia să vorbească despre asta.

Cel puțin, nu sunt singura care găsește schimbarea dificilă.

Sâmbătă, la Cinematograful Mama și Tata Basetului rulează filmul meu favorit în regia Sofiei Coppola, *Rătăciți printre cuvinte*. Îi salut pe domnul venerabil și pe Pouce și mă strecor în scaunul meu obișnuit. E prima oară când văd filmul ăsta de când m-am mutat aici. Nu-mi scapă asemănările dintre scenariu și viața mea.

E despre doi americani, un bărbat de vârstă mijlocie și o femeie tânără, care sunt singuri în Tokyo. Se luptă să înțeleagă mediul străin înconjurător, dar se luptă de asemenea să înțeleagă și relațiile lor romantice, aparent gata să se destrame. Și atunci se întâlnesc și au o nouă luptă de dus – cu atracția crescândă dintre ei, când amândoi știu că o astfel de relație e imposibilă.

E despre izolare și singurătate, dar de asemenea despre prietenie. Să fii exact ce are nevoie cealaltă persoană. La un moment dat, fata îl întreabă pe bărbat: „Devine mai ușor?” Primul lui răspuns e „nu”, și apoi „da”, și apoi „devine mai ușor”. Iar după aceea el îi spune ei: „Cu cât mai mult știi cine ești și ce vrei, cu atât mai puțin lași lucrurile să te supere”.

Și eu îmi dau seama... e okay. E okay dacă St. Clair și cu mine n-am devenit niciodată mai mult decât prieteni. Doar prietenia lui m-a întărit într-un mod în care nimeni altcineva nu m-a întărit vreodată. El m-a luat pe sus din camera mea și mi-a arătat independența. Cu alte cuvinte, a fost exact ceea ce aveam nevoie. Și n-am s-o uit. Și cu siguranță nu vreau s-o pierd.

Când filmul se termină, îmi surprind reflexia în baia cinematografului. Șuvița mea n-a mai fost retușată de când mi-a vopsit-o mama, de Crăciun. Încă un lucru pe care trebuie să învăț să-l fac singură. Încă un lucru pe care *vreau* să învăț cum să-l fac singură. Intru în Monoprix-ul de alături – care e un fel de mini Supertarget – să cumpăr vopsea de păr și când ies din nou, observ pe cineva familiar pe partea cealaltă a bulevardului.

Nu pot să cred. St. Clair.

Ține mâinile în buzunare și se uită în jur de parcă ar aștepta pe cineva. Inima îmi crește în piept. El știe că Sofia Coppola e regizoarea mea favorită. Știe că aici aș fi venit și mă așteaptă să apar. E în sfârșit timpul să vorbim. Zbor prin intersecție pe partea lui de stradă. Mă simt fericită cum n-am mai fost de nu mai știu când. Și tocmai mă pregătesc să-i strig numele, când îmi dau seama că nu mai e singur.

Este împreună cu un domn mai în vârstă. Domnul e frumos și are o ținută care mi se pare ciudat de familiară. St. Clair vorbește în franceză. Nu pot să-l aud, dar gura lui se mișcă altfel în franceză. Gesturile și limbajul corpului se schimbă, devin mai fluide. Un grup de oameni de afaceri trec pe lângă ei și mi-l ascund temporar din vedere, pentru că St. Clair e mai scund decât ei.

Stai puțin. Și domnul e scund.

Tresar când îmi dau seama că mă uit la tatăl lui St. Clair. Mă uit mai bine. E îmbrăcat imaculat, foarte parizian. Părul lor are aceeași culoare, deși al tatălui său e înspicat cu argintiu și e mai scurt, mai ordonat. Dar au același aer de încredere în sine, deși St. Clair pare tulburat în clipa asta.

Mă simt rușinată. Iar am comis-o. Nu totul e despre mine. Mă ascund după un indicator de metrou, dar m-am poziționat nechibzuit la o distanță de la care pot să aud. Senzația de vinovăție mă cuprinde iarăși. Ar trebui să plec de acolo, dar... e cel mai mare mister al lui St. Clair. Chiar aici.

— De ce nu te-ai înscris? întreabă tatăl său. Trebuia s-o faci de acum trei săptămâni. Îmi îngreunezi mie misiunea de a-i convinge să te primească.

— Nu vreau să stau aici, zice St. Clair. Vreau să mă întorc în California.

— Tu urăști California.

— Vreau să mă duc la Berkeley!

— Tu nu știi ce vrei! Ești exact ca ea. Leneș și egocentrist. Tu nu știi să iei decizii. Ți trebuie cineva să le ia în locul tău, iar eu spun că rămâi în Franța.

— Nu rămân în afurisita de Franță, bine? izbucnește St. Clair în engleză. Nu stau aici cu tine! Să-mi respiri în ceafă tot timpul!

Și atunci mă izbește. Le urmărisem întreaga conversație. În franceză.

Oh, fir-aș a naibii.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești mie așa? se înfurie tatăl lui. Și încă în public! Ai nevoie de-o palmă peste ochi...

St. Clair trece iarăși pe franceză.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând. Aici, în fața tuturor.

Arată spre obrazul lui.

— De ce n-o faci, *tată?*

— Ei, fir...

— Monsieur St. Clair!

O femeie prietenoasă, într-o rochie decoltată, strigă de pe partea cealaltă a bulevardului, iar St. Clair și tatăl lui se întorc amândoi surprinși.

Monsieur St. Clair. I se adresează tatăl lui. Asta-i atât de ciudat.

Ea vine până la ei și îl sărută pe tatăl lui pe ambii obraji. Tatăl lui îi întoarce *les bises*, zâmbind amabil. Purtările sale s-au preschimbat radical și i-o prezintă pe ea fiului său. Ea pare surprinsă la mențiunea unui fiu, iar St. Clair – Étienne – se uită încruntat. Tatăl său și femeia sporovăiesc, uitând de el. Își încrucișează brațele. Le desface iar. Își dă cu ghetetele una într-alta. Își vâră mâinile în buzunare, le scoate.

Mi se ridică un nod în gât.

Tatăl lui continuă să flirteze cu femeia. Ea îi atinge umărul și se sprijină de el. El zâmbeste – strălucitor, orbitor. E zâmbetul lui St. Clair și mi se pare straniu să-l văd pe fața altei persoane. Și atunci îmi dau seama că Mer și Josh spusese adevărul. Tatăl lui *este* fermecător. Are o carismă naturală, ca și fiul său. Femeia continuă să flirteze, iar St. Clair pleacă târșâindu-și picioarele. Ei nu bagă de seamă. Plânge? Mă aplec ca să văd mai bine și mă trezesc cu el uitându-se drept la mine.

Oh, nu. Oh, nu – oh, nu – oh, NU.

Se oprește.

— Anna?

— Mm. Bună.

Fața îmi este în flăcări. Vreau să derulez înapoi filmul ăsta, să-l închid, să-l distrug.

Expresia lui trece de la buimăceală la mânie.

— Ai auzit tot?

— Îmi pare rău...

— Nu pot să cred c-ai tras cu urechea!

— A fost o întâmplare! Treceam pe aici și... voi erați acolo. Și am auzit atâtea despre tatăl tău și am fost curioasă. Îmi pare rău.

— Ei bine, zice el, ceea ce ai văzut sper că s-a ridicat la înălțimea marilor tale așteptări.

Dă să treacă pe lângă mine, dar îl prind de braț.

— Stai! Eu nici măcar nu vorbesc franceza, mai știi?

— Juri, zice el încet, că n-ai înțeles niciun cuvânt din discuția noastră?

Îi dau drumul.

— Nu. V-am auzit. Am auzit totul.

St. Clair nu se mișcă. Se uită încruntat la trotuar, dar nu e mânios. E stingherit.

— Hei! îi ating mâna. E okay.

— Anna, nu e nimic „okay” în *asta*.

Face semn din cap spre tatăl lui, care încă mai flirtează cu femeia. Care tot n-a observat că fiul lui dispăruse.

— Nu, zic eu, gândind repede. Dar tu mi-ai spus odată că nimeni nu-și alege familia. E adevărat și pentru tine, știi.

Se uită la mine atât de pătrunzător că mă tem că n-o să mai respir. Îmi adun curajul și îmi strecor brațul pe sub al lui. Îl conduc de-acolo. Mergem cam până la prima intersecție și îl las să se așeze pe o bancă, în fața unei cafenele cu jaluzele verde-pal. Un băiat, stând înăuntru, trage de draperii și se uită la noi.

— Povestește-mi despre tatăl tău.

El încremenește.

— Povestește-mi despre tatăl tău, repet eu.

— Îl urăsc.

Vocea lui e liniștită.

— Îl urăsc cu fiecare fibră a ființei mele. Urăsc ceea ce i-a făcu mamei și ceea ce mi-a făcut mie. Urăsc faptul că de fiecare dată când ne întâlnim el e cu altă femeie, și urăsc faptul că toate gândesc că el e acest minunat, fermecător individ, când în realitate e un bastard prefăcut, care mai degrabă m-ar umili decât să discute despre educația mea în mod rațional.

— El a ales colegiul pentru tine. Și de aceea n-ai vrut să vorbești despre asta.

— Nu vrea să fiu aproape de ea. Vrea să ne țină despărțiți, pentru că atunci când suntem împreună, suntem mai puternici decât el.

Îi caut mana și i-o strâng.

— St. Clair, tu ești mai puternic decât el *acum*.

— Nu înțelegi.

Își trage mana dintr-a mea.

— Mama și cu mine depindem de el. Pentru tot! El are toți banii și, dacă îl supărăm, mama e în stradă.

Sunt nedumerită.

— Dar cum rămâne cu arta ei?

El pufnește.

— Nu ies bani din ea. Și ce bani au *fost*, tata a controlat totul.

Păstrez tăcerea un moment. Am pus atâtea dintre problemele noastre pe seama încăpățănării lui de a nu vorbi, dar n-a fost drept. Nu când adevărul e atât de îngrozitor. Nu când tatăl lui l-a bruscat toată viața lui.

— Trebuie să i te opui, zic eu.

— E ușor pentru tine să vorbești...

— Nu, *nu* e ușor pentru mine să vorbesc! Nu e ușor pentru mine să te văd așa. Dar nu poți să-l lași să câștige. Trebuie să fii mai viclan decât el, trebuie să-l bați cu propriile lui arme.

— Propriile lui arme?

Râde dezgustat.

— Nu, mulțumesc. Mai degrabă n-aș juca după regulile lui.

Mintea mea lucrează la viteză maximă.

— Ascultă-mă, în secunda în care femeia aceea a apărut, personalitatea lui s-a schimbat complet...

— Oh, ai observat tu, nu-i așa?

— Taci și ascultă-mă, St. Clair. Uite ce vei face. O să te duci înapoi *în clipa asta*, iar dacă el mai e încă acolo, o să-i spui cât de bucuros ești că el te trimite la Berkeley.

Încearcă să mă întrerupă, dar eu continui.

— Și apoi te duci la galeria lui de artă și spui tuturor celor care lucrează acolo cât *de fericit* ești că el te trimite la Berkeley. Apoi îi suni pe bunicii tăi și le spui și lor cât *de fericit* ești că el te trimite la Berkeley. Și apoi le spui vecinilor lui, băcanului, omului de la țigări, TUTUROR celor din viața lui cât *de fericit* ești tu că el *te trimite la Berkeley*.

El își roade unghia degetului mare.

— Și va fi enervat ca dracu', zic eu, și n-aș vrea să fiu în pielea ta. Dar e în mod clar un om care ține la păstrarea aparențelor. Deci ce-o să facă? O să te trimită la Berkeley ca să-și salveze obrazul.

St. Clair se oprește.

— E o demență, dar... demență așa cum e, s-ar putea să meargă.

— Nu trebuie totdeauna să-ți rezolvi problemele singur, știi. De aceea oamenii stau de vorbă cu prietenii lor.

Zâmbesc și deschid ochii mari, pentru a întări cele spuse.

El clatină din cap, încercând să vorbească.

— DU-TE! zic eu. Repede, cât încă mai e acolo!

St. Clair ezită iarăși, iar eu îl împing să se ridice.

— Du-te! *Go, go, go!*

El se scarpină în ceafă.

— Mulțumesc.

— *Du-te!*

Și se duce.

capitolul patruzeci și cinci

Mă întorc la Résidence Lambert. Sunt nerăbdătoare să aflu ce s-a întâmplat, dar St. Clair trebuie să se ocupe de tatăl lui de unul singur. Trebuie să-și ia apărarea lui însuși. Banana galbenă de sticlă de pe șifonierul meu îmi atrage atenția și o ridic în palmă. Mi-a dat atât de multe daruri, anul ăsta – mărgeaua asta, carnetul pentru stângaci, steagul Canadei. E o senzație plăcută să-i fi dat și eu, în sfârșit, ceva înapoi. Sper că planul meu merge.

Hotărâsc să-mi scot tema. Răsfoiesc hârtiile, când descopăr programa pentru engleză. Ultimul nostru subiect, poezia. Cartea de Neruda. Stă pe raft, deasupra biroului meu, în același loc unde am pus-o de Ziua Recunoștinței. Pentru că era o carte pentru școală, da? Doar un alt cadou?

Greșit. Atât de greșit, foarte greșit.

Vreau să spun, *este o carte pentru școală*, dar de asemenea, mie îmi place poezia. Poezia de dragoste cu adevărat *sexy*. De ce mi-ar fi dăruit el cartea asta mie, dacă nu însemna nimic? Mi-ar fi putut dăruia cartea japonezei Banana Yoshimoto. Sau vreunul dintre volumele de la traducere.

Dar el mi-a cumpărat poezii de dragoste.

Dau înapoi la prima pagină, iar ștampila îmi sare în ochi. *SHAKESPEARE AND COMPANY, Kilometer Zero Paris*. Și sunt din nou pe stea, în acea primă seară. Îndrăgostindu-mă de el. Și sunt din nou pe stea, în timpul vacanței de Ziua Recunoștinței. Îndrăgostindu-mă de el. Și sunt din nou în camera mea, uitându-mă la această carte venită într-un moment prematur – De ce nu mi-a spus pur și simplu? De ce n-am deschis asta când m-a întrebat despre ea, Crăciunul trecut? – când mă apucă o aprigă dorință să mă întorc la Point Zéro.

Nu mai am decât vreo câteva săptămâni de stat în Paris și eu tot n-am intrat în Notre-Dame. Ce caut în cămin într-o sâmbătă după-amiaza? Îmi pun grăbită pantofii sport, ies în

fugă din clădire și alerg pe bulevarde cu viteza sunetului. Mi se pare că nu mai ajung odată. Trebuie să fiu acolo. Acum. Nu pot să explic.

Ochii orașului sunt ațintiți asupra mea când străbat ca săgeata podul peste Sena până la l'Île de la Cité, dar de data asta nu-mi pasă. Catedrala e la fel de copleșitoare ca întotdeauna. Un grup de turiști e strâns în jurul lui Point Zéro și eu admir steaua în timp ce trec în goană pe acolo, dar nu-mi aștept rândul, ci continui să-mi fac loc înaintând, înaintând, înaintând până sunt înăuntru.

Încă o dată, Parisul mă lasă cu gura căscată.

Tavanul înalt, complicatele vitralii, statuile de aur și de marmură, delicatele sculpturi în lemn... Notre-Dame e hipnotizantă. Muzica de orgă și murmurul în mai multe limbi mă înconjoară. Mirosul cald al lumânărilor arzând umple aerul. Și n-am văzut niciodată ceva atât de frumos ca lumina strălucind prin fereastra în roză, în culori de giuvaieruri.

Un ghid entuziast trece prin spatele meu, dând din mâini.

— Imaginați-vă, doar! La începutul secolului al nouăsprezecelea, această catedrală era într-o asemenea stare de dărăpănare, încât orașul se gândea s-o dărâme. Spre norocul nostru, Victor Hugo a auzit despre planurile de-a o distruge și a scris *Cocoșatul de la Notre-Dame*, să atragă atenția oamenilor și să-i facă să conștientizeze glorioasa ei istorie. Și, să vezi drăcie, a mers! Parizienii au făcut campanie s-o salveze, iar clădirea a fost restaurată și arată ca la început, cum o vedeți și dumneavoastră astăzi.

Zâmbesc când mă îndepărtez, întrebându-mă ce clădire ar încerca tata să salveze cu scrierile lui. Probabil un stadion de baseball. Sau un Burger King. Examinez altarul înalt și statuile Fecioarei Maria. E o atmosferă pașnică, dar eu sunt fără astâmpăr. Studiez ghidul meu de vizitator și atenția îmi e atrasă de cuvintele *Galerie des Chimères*.

Himerele. Garguiele. Bineînțeles!

Trebuie să urc, trebuie să văd orașul cât încă mai pot. Intrarea spre turlă – în vârful catedralei – e în partea stângă

a ușilor principale. În timp ce plătesc ca să intru, pot să jur că aud pe cineva rostindu-mi numele. Cercetez din ochi curtea, dar nu văd pe nimeni cunoscut.

Așa că urc scările.

Primul palier duce la un magazin de suveniruri, așa că urc mai departe. Și mai sus. Și mai sus. *Uff*. Fără îndoială sunt multe trepte. Dar nu e nicio problemă. Nimic ce să nu mai fi întâlnit în Paris până acum. Sunt în formă.

Fir-ar să fie, chestiile astea nu se mai termină NICIODATĂ?

ALTE TREPTE?

Asta-i ridicol. N-o să-mi cumpăr niciodată o casă cu scări. N-o să am trepte nici măcar la ușa de la intrare, ci doar o pantă cu înclinație lină. Cu fiecare treaptă, detest și mai tare garguiele, până când ajung la ieșire și...

Sunt cu adevărat foarte sus. Străbat îngusta pasarelă de la Turnul de Nord la cel de Sud. Iată cartierul meu! Și Panteonul! Domul său masiv e impresionant, chiar și de aici, dar turiștii din jurul meu fac fotografiile garguielor.

Nu. Nu garguie. Himera.

St. Clair mi-a spus odată că lucrul la care se gândesc cei mai mulți oameni când aud cuvântul „gargui” este de fapt o himeră. Iar garguiele sunt aceste chestii subțirele care ies drept în afară și sunt folosite ca jgheaburi de ploaie. Nu-mi aduc aminte scopul himerelor. Protejau catedrala? Un avertisment pentru demoni? Dacă ar fi fost el aici, mi-ar fi spus din nou povestea. Mă gândesc dacă să-l sun, dar probabil e încă ocupat cu tatăl lui. N-are nevoie să-l bat eu la cap cu întrebări de vocabular.

La Galerie des Chimères e foarte mișto. Statuile sunt jumătate-oameni, jumătate-fiare, creaturi groțești, fantastice, cu ciocuri și aripi și cozi. Favorita mea își ține capul în mâini și scoate limba, contemplând orașul. Sau poate că e doar frustrată. Sau tristă. Mă uit la clopotniță. Și văd... un clopot mare.

Ce caut aici?

Un paznic stă lângă un alt șir de trepte. Trag adânc aer în piept.

— *Bonne soirée*, spun eu.

El zâmbește și mă lasă să trec. Mă înghesui înăuntru. E o scară strâmtă, în spirală, care devine din ce în ce mai strâmtă pe măsură ce urc. Zidurile de piatră sunt reci. Pentru prima oară aici, sunt paranoică să nu cad. Mă bucur că sunt singură. Dacă ar coborî cineva, chiar și cineva doar un pic mai solid decât mine, nu știu cum am trece unul de celălalt. Inima îmi bate mai repede, urechile mele sunt ciulite după pași, și încep să-mi fac griji că asta a fost o greșeală, când...

Sunt aici. Sunt în vârful Parisului.

Ca și în galeria himerelor, există o structură de protecție ca să-i împiedice pe oameni să cadă sau să sară. Și sunt atât de sus, încât practic sunt recunoscătoare pentru existența ei. Sunt singura de aici, așa că mă așez pe una dintre liniștilele borduri de piatră și privesc orașul.

Curând o să plec. Mă întreb ce-ar zice tata dacă ar putea să mă vadă, tristă pentru că trebuie să spun la revedere, după ce m-am luptat atât de aprig să rămân în Atlanta. El a fost bine intenționat.

Urmărind vasele iuți alunecând pe Sena și mândrul Turn Eiffel ridicându-se deasupra lui Champ-de-Mars, acum știu asta. Un zgomot pe casa scârilor mă face să tresar – un țipăt, urmat de tropăituri de picioare. Cineva vine în fugă pe scări. Și sunt singură.

Relaxează-te, Anna. Sunt sigură că e doar un turist.

Un turist care fuge?

Mă pregătesc pentru atac și nu durează mult. Un bărbat dă buzna pe platforma de panoramă. Poartă un șort micuț de alergare și adidași de atlet. Oare a urcat scările astea *de distracție*? Nu-mi dă atenție, doar face niște întinderi, aleargă pe loc pentru vreo treizeci de secunde și apoi se năpustește în jos pe scări.

Asta a fost ciudat.

Mă așez din nou la locul meu, când aud un alt țipăt. Sar imediat în picioare. De ce ar striga alergătorul? Mai e cineva acolo, îngrozit de alergător, temându-se să nu cadă. Ascult după pași, dar nu aud nimic. Oricine o fi fost, s-a oprit. Mă gândesc la St. Clair, la cât de teamă îi e de înălțimi. Persoana asta ar putea fi blocată. Cu groază crescândă, îmi dau seama că probabil cineva *chiar* a căzut.

Arunc o privire pe scări în jos.

— *Hello? Bonsoir? Ça va?*

Niciun răspuns. Cobor câteva spirale, întrebându-mă de ce trebuie să fac eu asta și nu paznicul.

— E cineva? Aveți nevoie de ajutor?

Se aude un ciudat fojgăit și eu continui să cobor, cu precauție.

— Hello?

Probabil ei nu vorbesc engleza. Îi aud gâfâind. Sunt imediat dedesubt, chiar după colțul ăsta...

Eu țip. El țipă.

capitolul patruzeci și șase

— Ce naiba cauți aici? Doamne, St. Clair! M-ai speriat de moarte.

E ghemuit, ținându-se strâns de trepte și arătând mai înnebunit decât l-am văzut vreodată până acum.

— Și-atunci de ce ai coborât? se răstește el.

— Încercam să *ajut*. Am auzit un strigăt. M-am gândit că poate s-a rănit cineva.

Fața lui de obicei palidă e roșie ca sfecla.

— Nu. Nu sunt rănit.

— Ce cauți aici? întreb din nou, dar nu-mi răspunde. Cel puțin, lasă-mă să te ajut.

Se ridică, iar picioarele îi tremură ca ale unui ied nou-născut.

— Sunt bine.

— Nu ești bine. În mod clar nu ești bine. Dă-mi mâna.

St. Clair se opune, dar îl apuc cu forța și încep să-l conduc în jos.

— Stai.

Aruncă o privire în sus și înghite în sec.

— Vreau să văd vârful.

Mă uit la el cu o privire care sper că sugerează că nu-l cred.

— Sigur că vrei.

— Nu, zice el cu hotărâre. Chiar vreau să văd vârful.

— Bine, du-te! și-i dau drumul la mână.

Nu face nicio mișcare. Îl iau din nou de mână.

— Fie, hai!

Urcușul nostru e chinuitor și lent. Mă bucur că nu e nimeni în spatele nostru. Nu vorbim, dar strânsoarea lui îmi strivește degetele.

— Aproape c-am ajuns. Te descurci bine, minunat.

— Taci. Naibii.

Ar trebui să-l împing înapoi până jos.

În cele din urmă, ajungem pe acoperiș. Îi dau drumul la mână și el se prăbușește la pământ. Îl las câteva minute.

— Ești okay?

— Da, zice el jalnic.

Și nu știu ce să fac. Sunt blocată pe un acoperiș micuț din mijlocul Parisului cu prietenul meu cel mai bun, care este: (A) îngrozit de înălțimi și (B) aparent furios pe mine. Și n-am nicio idee de ce se află aici, în primul rând. Mă așez, îmi ațintesc privirile pe malurile fluviului și întreb a treia oară:

— Ce cauți aici?

El trage adânc aer în piept.

— Am venit după tine.

— Și cum naiba ai știut că eram aici, sus?

— Te-am văzut.

Face o pauză.

— Am venit să-mi mai pun o dorință, și stăteam pe Point Zéro când te-am văzut intrând în turn. Te-am strigat și te-ai uitat în jur, dar nu m-ai văzut.

— Așa că te-ai hotărât pur și simplu... să vii sus?

Sunt plină de îndoială, în pofida evidenței din fața mea. Trebuie să fi făcut eforturi supraomenești să reușească să treacă de primele paliere singur.

— A trebuit. Nu puteam să te aștept până coborai, nu mai puteam aștepta. Trebuia să te văd. Trebuia să știu...

Se întrerupe și pulsul meu o ia la goană. Ce, ce, ce?

— De ce m-ai mințit?

Întrebarea mă șochează. Nu la asta mă așteptam. Sau speram. El e încă la pământ, dar se uită în sus la mine. Ochii lui căprui sunt uriași și îndurerați. Sunt derutată.

— Îmi pare rău, nu știu ce...

— Noiembrie. La clătite. Te-am întrebat dacă vorbisem despre ceva ciudat în noaptea aceea când am venit beat în camera ta. Dacă spusesem ceva despre relația noastră sau despre relația mea cu Ellie. Iar tu ai spus că nu.

Oh, Doamne.

— De unde știi?

— Mi-a spus Josh.

— Când?

— Noiembrie.

Sunt perplexă.

— Eu... Eu... Am gura uscată.

— Dacă ai fi văzut expresia de pe fața ta în ziua aceea, în restaurant... Cum aș fi putut să-ți spun? Cu mama ta...

— Dar dacă ai fi făcut-o, n-aș mai fi pierdut toate lunile astea. Am crezut că mă respingeai. Am crezut că nu îți plac.

— Dar erai beat! Aveai o iubită! Ce era să fac? Doamne, St. Clair, nici măcar n-am știut dacă vorbeai serios.

— Bineînțeles că vorbeam serios.

Se ridică și picioarele i se înmoaie.

— Ai grijă!

Un pas. Un pas. Un pas. Vine cătinel spre mine, iar eu îl iau de mână, ca să-l ghidez. Suntem atât de aproape de margine. Se așază lângă mine și mă strânge de mână mai tare.

— Vorbesc serios, Anna. Vorbesc serios.

— Nu înțe...

El e exasperat.

— Spun că sunt îndrăgostit de tine! Că am fost îndrăgostit de tine tot blestematul ăsta de an!

Mintea mi se învârte ca titirezul.

— Dar Ellie...

— Am înșelat-o în fiecare zi. În mintea mea, m-am gândit la tine în moduri în care n-ar fi trebuit, mereu și mereu. Ea nu înseamnă nimic în comparație cu tine. N-am mai simțit niciodată așa pentru *nimeni*...

— Dar...

— Prima zi de școală.

Vine mai aproape.

— Nu am fost parteneri la fizică din întâmplare. L-am văzut pe profesorul Wakefield stabilind partenerii de laborator după locul în care stăteau elevii, așa că m-am aplecat să împrumut un creion de la tine exact la momentul

potrivit, ca el să creadă că eram unul lângă celălalt. Anna, am vrut să fiu partenerul tău *din prima zi*.

— Dar...

Nu pot gândi limpede.

— Ți-am cumpărat poezii de dragoste! *Te iubesc cum sunt iubite unele lucruri neștiute, tainic, între umbră și suflet.*

Clipesc la el.

— Neruda. Am subliniat fragmentul. Doamne! geme el. De ce nu l-ai deschis?

— Pentru că tu ai spus că era pentru școală.

— Am spus că erai frumoasă. Am dormit în patul tău!

— N-ai făcut niciodată vreo mișcare! Aveai o iubită!

— Oricât de groaznic iubit eram, n-aș fi înșelat-o. Dar am crezut că știi. Cu mine acolo, am crezut că ai să știi.

Mergem în cerc.

— Cum aș fi putut să știu dacă tu n-ai spus niciodată nimic?

— Cum aș fi putut să știu dacă tu n-ai spus niciodată nimic?

— Tu o aveai pe Ellie!

— Tu îl aveai pe Toph! Și pe Dave!

Sunt fără grai. Clipesc spre acoperișurile Parisului. El îmi atinge obrazul, întorcându-mi privirea înapoi la el. Îmi țin respirația.

— Anna. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Grădinile Luxemburgului. Nu pentru sărut – n-am mai avut un asemenea sărut niciodată în viața mea – ci pentru că nu ți-am spus de ce am fugit. Am alergat după Meredith din cauza ta.

Mai atinge-mă o dată. *Te rog, mai atinge-mă o dată.*

— Nu m-am putut gândi decât la ceea ce ți-a făcut nemernicul ăla, de Crăciun. Toph n-a încercat niciodată să explice sau să-ți ceară iertare. Cum aș fi putut să-i fac asta lui Mer? Și ar fi trebuit să te sun pe tine înainte să mă duc la Ellie, dar eram atât de nerăbdător s-o termin și gata, o dată pentru totdeauna, încât n-am mai gândit limpede.

Întind mâna spre el.

— St. Clair...

El se dă înapoi.

— Și asta. De ce nu-mi mai spui Étienne?

— Dar... nimeni nu-ți mai spune așa. Era ciudat. Da?

— Nu. Nu era.

Expresia i se întristează.

— Și de fiecare dată când spui „St. Clair” e ca și când mă respingi din nou.

— Nu te-am respins *niciodată*.

— Ba da. Și pentru Dave.

Tonul lui e veninos.

— Iar tu m-ai respins pentru Ellie *de ziuă mea*. Nu înțeleg. Dacă mă plăceai atât de mult, de ce n-ai rupt relația cu ea?

El privește spre Sena.

— Am fost confuz. Am fost atât de prost.

— Da. Ai fost.

— Merit asta.

— Da. Meriți.

Fac o pauză.

— Dar și eu am fost proastă. Ai avut dreptate. Despre... chestia cu singurătatea.

Stăm jos, în tăcere.

— M-am gândit, în ultima vreme, zice el, după un timp. Despre mama și tata. Cum ea i se supune. Cum ea n-o să-l părăsească. Oricât de mult o iubesc, o urăsc pentru asta. Nu înțeleg de ce nu se ridică să-și apere drepturile, de ce nu face ceea ce vrea *ea*. Dar și eu am făcut același lucru. Sunt exact ca ea.

Clatin din cap.

— Nu ești ca mama ta.

— Ba sunt. Însă nu mai vreau să fiu ca ea, vreau ce vreau *eu*.

Se întoarce din nou spre mine, cu fața neliniștită.

— Le-am spus prietenilor tatălui meu că o să studiez la Berkeley, la anul. A mers. El este foarte, *foarte* furios pe

mine, dar a mers. Tu mi-ai spus să-l lovesc în mândria lui. Ai avut dreptate.

— Deci, spun cu prudență, nevenindu-mi să cred, te muți în California?

— Trebuie.

— Așa e.

Înghit disperată nodul din gât.

— Din cauza mamei tale.

— Din cauza ta. O să fiu la numai douăzeci de minute cu trenul distanță de școala ta și o să fac naveta ca să te văd în fiecare noapte. Aș face naveta de zece ori, doar ca să fiu cu tine în fiecare noapte.

Cuvintele lui sunt prea perfecte. Trebuie să fie o neînțelegere, cu siguranță înțeleg greșit...

— Ești cea mai incredibilă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Ești superbă și deșteaptă și mă faci să râd cum nu poate nimeni altcineva. Și pot să *vorbesc* cu tine. Și știu că, după toate acestea, nu te merit, dar ceea ce încerc să spun e că te iubesc, Anna. Foarte mult.

Îmi țin respirația. Nu pot să articulez, dar ochii mi se umplu de lacrimi.

El înțelege complet anapoda.

— Oh, Doamne. Și am feștelit iar lucrurile în stil mare, nu-i așa? N-am vrut să te iau așa. Adică am vrut, dar... bine.

Vocea i se frânge.

— O să plec. Sau poți să coborî tu prima și pe urmă o să vin și eu jos, și îți promit că n-o să te mai bat la cap...

Dă să se ridice, dar îl prind de braț.

— Nu!

Încremenește.

— Îmi cer iertare, zice el. N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

Îmi plimb degetele pe obrazul lui. El stă perfect neclintit.

— Te rog, încetează să te mai scuzi, Étienne.

— Mai spune-mi o dată pe nume, șoptește el.

Închid ochii și mă aplec.

— *Étienne*.

El îmi ia mâinile într-ale lui. Mâinile acelea perfecte, care se potrivesc cu ale mele atât de bine.

— Anna?

Frunțile ni se ating.

— Da?

— Vrei te rog să-mi spui că mă iubești? Mor aici.

Și atunci râdem. Și apoi sunt în brațele lui și ne sărutăm, la început repede – ca să recuperăm timpul pierdut – și apoi încet, pentru că avem tot timpul din lume. Iar buzele lui sunt moi și dulci ca mierea, și modul atent, pasionat în care le mișcă peste ale mele îmi spune că și el savurează gustul meu.

Iar între sărutări, îi spun că îl iubesc.

Din nou, și din nou, și din nou.

capitolul patruzeci și șapte

Rashmi își drege glasul și se uită la noi.

— Serios, zice Josh. Noi n-am fost niciodată așa, nu?

Mer geme și azvârle cu creionul în el. Josh și Rashmi s-au despărțit. Într-un fel, e ciudat că au așteptat atâta. Părea inevitabil, dar pe de altă parte, la fel păreau și alte lucruri. Și acelor lucruri le-a luat un timp, de asemenea.

S-au despărțit cât mai amical cu putință. N-ar fi avut sens pentru ei să continue cu asta de la mare distanță. Amândoi au părut ușurați. Rashmi e entuziasmată că se duce la Brown, iar Josh... ei bine, el mai are încă de acceptat faptul că noi plecăm, și el rămâne. Și rămâne. Se mai plânge câteodată, dar rar. Se cufundă în desenatul lui, iar mâinile lui sunt continuu afectate de crampe. Să spun drept, sunt îngrijorată. Știu cum e să fii singur. Dar Josh e un tip atrăgător, amuzant. O să-și facă prieteni noi.

Învățăm pentru examene în camera mea. E seară și o briză caldă îmi flutură perdelele. Vara e aproape. Étienne și cu mine stăm unul lângă altul, cu picioarele împletite. Degetele lui trasează desene spiralate pe brațul meu. Mă cuibăresc la pieptul lui, inhalând mirosul acela de șampon, cremă de ras și acel altceva care e pur și simplu al lui și de care nu mă pot sătura niciodată. El îmi sărută şuvița. Eu îmi las capul pe spate, iar gura lui se apleacă peste a mea. Trec o mână prin părul lui perfect, ciufulit.

ÎI IUBESC părul și acum pot să i-l ating ori de câte ori vreau.

Și nici măcar nu-l sâcâie asta. În majoritatea timpului.

Meredith a acceptat foarte bine relația noastră. Bineînțeles, a ajutat și faptul că va studia la colegiu în Roma.

— Închipuți-vă, a zis ea, după ce s-a înscris. Un oraș întreg de tineri italieni splendizi. Îmi pot spune orice, că tot va fi sexy.

— Ai să fii așa o ușuratică, zice Rashmi. „*Ai vrea-ah să comanzi-ah spa-ghe-tti?* — Oh, trage-mi-o, Marco!”

— Mă întreb dacă lui Marco îi va plăcea fotbalul? zice Mer visătoare.

Cât despre noi, Étienne a avut dreptate. Școlile noastre sunt la numai douăzeci de minute distanță cu trenul. El o să stea cu mine în weekenduri și o să ne vizităm cât mai des cu putință în timpul săptămânii. O să fim împreună. Amândurora ni s-au îndeplinit dorințele de la Point Zero – și una, și cealaltă. El a spus că m-a dorit pe mine, de fiecare dată. Mă dorea pe mine când am intrat în turn.

— Mmm, spun eu.

El mă sărută pe gât.

— Asta e, zice Rashmi. Am plecat de-aici. Bucurați-vă de hormonii voștri.

Josh și Mer o urmează și suntem singuri. Exact cum îmi place mie.

— Ha! zice Étienne. Exact cum îmi place mie.

Mă trage în poala lui și eu îmi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui. Buzele îi sunt catifelate și ne sărutăm până când felinarele de stradă încep să pâlpâie afară. Până când cântăreața de operă își începe rutina de seară.

— O să-mi fie dor de ea, zic.

— O să-ți cânt eu.

Îmi dă șuvița pe după ureche.

— Sau o să te duc la operă. Sau o să te aduc cu avionul până aici, în vizită. Cum vrei tu. Orice vrei tu.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Vreau să stau aici, în acest moment.

— Nu e asta titlul ultimului bestseller al lui James Ashley, *În acest moment?*

— Ai grijă. Într-o bună zi o să-l cunoști și n-o să fie nici pe departe la fel de amuzant în persoană.

Étienne rânjește.

— Oh, deci o să fie doar ușor amuzant? Presupun că pot să mă descurc cu *ușor* amuzant.

— Vorbesc serios! trebuie să-mi promiți chiar acum, în clipa asta, că n-ai să mă părăsești odată ce-o să-l cunoști pe el. Majoritatea oamenilor ar fugi.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Zâmbesc.

— Știu. Dar tot trebuie să-mi promiți.

Ochii lui se pironesc într-ai mei.

— Anna, îți promit că n-o să te părăsesc niciodată.

Inima mea bate puternic drept răspuns. Și Étienne știe, pentru că îmi ia mâna și o lipește de pieptul lui, ca să-mi arate că și inima lui bate puternic.

— Iar acum, a ta, zice el.

Eu sunt încă amețită.

— A mea ce?

El râde.

— Promite că n-ai să fugi odată ce i te prezint tatălui meu. Sau, mai rău, să mă lași pentru el.

Fac o pauză.

— Crezi că va avea obiecții în ceea ce mă privește?

— Oh, sunt sigur că da.

Okay. Nu e răspunsul pe care îl scontam.

Étienne îmi vede îngrijorarea.

— Anna. Știi că tatălui meu nu-i place nimic din ceea ce mă face pe mine fericit. Și tu mă faci mai fericit decât m-a făcut vreodată cineva.

Zâmbește.

— Oh, da. Te va urî.

— Deci asta-i... de bine?

— Nu-mi pasă ce gândește el. Numai ce gândești tu.

Mă ține mai strâns.

— De pildă, dacă ești de părere că ar trebui să nu-mi mai rod unghiile.

— Ți-ai tocit unghiile degetelor mici de-au rămas doar niște cioturi, zic eu, veselă.

— Sau dacă trebuie să încep să-mi calc cearșafurile.

— EU NU-MI CALC CEARȘAFURILE.

— Ba da. Și iubesc asta.

Roșesc, iar Étienne îmi sărută obrajii fierbinți.

— Știi, mama te place.

— Zău?

— Numai despre tine am vorbit tot anul. E încântată că suntem împreună.

Zâmbesc și lăuntric, și pe față.

— Abia aștept s-o cunosc.

Îmi zâmbește și el, dar apoi expresia îi devine îngrijorată.

— Deci tatăl tău va obiecta în privința mea? Pentru că nu sunt american? Adică, nu pe deplin american? Nu e unul dintre fanaticii ăia de patrioți, așa-i?

— Nu. O să te iubească, pentru că tu mă faci fericită. Nu e întotdeauna atât de rău.

St. Clair își ridică sprâncenele negre.

— Știu! protestez eu. Dar am spus *nu întotdeauna*. Totuși e în majoritatea timpului. Doar că... e bine intenționat. A crezut că făcea bine, trimițându-mă aici.

— Și a făcut? Bine?

— Uită-te la tine, cum alergi după complimente.

— N-aș obiecta la un compliment.

Mă joc cu o șuviță din părul lui.

— Îmi place cum pronunți banana. *Ba-nah-na*. Și uneori graseiezi. Îmi place asta.

— Perrrfect, îmi șoptește la ureche. Pentru că am petrecut o grămadă de timp exersând.

Camera mea e întunecată, iar Étienne își încolăcește brațele în jurul meu. Ascultăm operă într-o tăcere tihnită. Sunt surprinsă cât de mult o să-mi lipsească Franța. Atlanta mi-a fost casa pentru primii optsprezece ani și, cu toate că nu am cunoscut Parisul decât în ultimele două luni, orașul acesta m-a schimbat. La anul am un nou oraș de cunoscut, dar nu sunt speriată.

Pentru că am avut dreptate. Pentru noi doi, casa nu este un loc. Este o persoană.

Și suntem în sfârșit acasă.

© Dăstureno Bănu

Stephanie Perkins
(www.stephanieperkins.com)
a lucrat întotdeauna cu cărțile – mai
întâi ca librar, apoi ca bibliotecară
și acum ca romancieră. Îi plac
aventurile nebunești, mocha latte,
poveștile cu zâne, muzica la volum
tare, plimbările prin cartier, ceaiul
de iasomie și somnul de după-amiază.
Și săruturile. Stephanie și soțul ei
locuiesc în munții din Carolina de
Nord, Statele Unite.

„De la străzile magice ale Parisului, la fermecătoarea protagonistă, *Anna și sărutul franțuzesc* le are pe toate. O carte cuceritoare și minunată!”

– ROBIN BENWAY

autoarea romanelor *Audrey, Wait!* și *The Extraordinary Secrets of April, May & June*

„Nimeni nu surprinde mai bine decât Stephanie Perkins întrebarea care-ți dă și aripi, dar te și epuizează: *dar-oare-el-mă-place?!*

O lectură excelentă.”

– JUSTINA CHEN HEADLEY,

autoarea romanului *North of Beautiful*

„Foarte deșteaptă. Foarte amuzantă. Foarte romantică. Ar trebui să vă dați întâlnire cu această carte.”

– MAUREEN JOHNSON,

autoarea romanelor *13 Little Blue Envelopes* și *Scarlett Fever*,
bestselleruri *New York Times*

„Inteligentă și senzuală, *Anna și sărutul franțuzesc* este exact ce vă râvnea inima. O să vă doriți să trăiți în povestea asta pentru totdeauna.

Mai vrem, *s'il vous plaît!*”

– LISA MCMANN,

autoarea romanelor *Wake Trilogy*, bestselleruri *New York Times*

„Imaginați-vă o cană plină cu ciocolată savuroasă, cremoasă, fierbinte.

Acum adăugați un șpritz de frișcă. Delicios? *Oui*. Ei bine, *Anna și sărutul franțuzesc* este mai copioasă, mai dulce și – da – chiar mai fierbinte. Garantat o să-ți placă tratația aceasta foarte specială.”

– LAUREN MYRACLE,

autoarea romanelor *Peace, Love, and Baby Ducks* și *Let It Snow*,
bestselleruri *New York Times*

www.edituraepica.ro

TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE
Ficțiune contemporană pentru tineri

ISBN: 978-604-93335-2-5

9786069333525

786869-333525

36.90 Lei

